

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အိမ်

ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်

ဒုတိယ ရီ အ န မ်း

BURMESE CLASSIC .com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၇၇၁/၂၀၀၄ (၁၀)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် ၅၅၀၀၉၀၀၅၀၁

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်စု ၅၀၀

အပုံပန်းချီ
သိန်းရွှေကြည်၊ Sun

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် ၆၃၊ ဩဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း
တာမွေ။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)
၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အပုံပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)
၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

တန်ဖိုး ၈၀၀ ကျပ်

ကွန်ပျူတာ

Dream City

ဒဏ္ဍာရီအနမ်း

ရွှေညွှာရီအနမ်း

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သိန်းမင်းစာပေ

ဒို့တာဝန်တရားများ

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအချွန်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချော့နှိပ်ကြ။

ကဗျာဆန်သောအာရုံခံစားမှုရှိနေသည့်
 ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာလေ.....
 ငိုရှိုက်နေသည့် အိုနာကျိုးကန်းလူမမာ
 တစ်ယောက်နှင့်ပဲ တူသလိုလို
 (ဒါမဟုတ်)
 ဒဏ်ရာကြောင့် ညည်းတွားနေရသည့်
 သတ္တဝါလိုလို
 ထိုခံစားမှုကို သူမကတော့ အနှောင့်အယှက်
 တစ်စုံတစ်ရာမရှိသလို အရမ်းနေစိမ့်
 နိုင်လွန်းလှသည်။

“မိုးလေ”

၁၅၅

၁

၁၅၅

အခန်း(၁)

ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်ကို သူမတို့သားအမိ စပျောင်းလာကတည်းက သတိထားမိသွားတာက ကျွန်တော်နှင့်မေမေပဲဖြစ်သည်။

“သားရေကြည့်စမ်း...အမေတို့လမ်းထိပ်က အိမ်ကြီးကို လူသစ်တွေပြောင်းလာကြပြီတော့၊ ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံရှိမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီတိုက်ကြီး ဈေးကြီးလွန်းလို့ဘယ်သူမှ မဝယ်ကြတာ လာကြည့်သမျှလဲ ပျက်တာများတယ်။ ခုတော့ သူတို့တွေရောက်လာပုံထောက်တော့ ဈေးတောင်မဆစ်ဘူး ထင်တယ်ဆရာ။

အမေက ပြောလည်းပြော ဝရန်တာလေးကနေ ကုန်းလည်း ကြည့်ဖြင့်-လူသစ်တွေကို အတော်လေးစိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

“အမေ အဲဒီအိမ်ကို ပွဲစားလုပ်ပြီး ဝယ်သူတွေရှာပြီး လျှောက်စပ်သေးတယ် မရပါဘူး၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဘယ်ပွဲစားနဲ့ချိတ်မိသွားလဲမသိဘူး၊ အိမ်ရှင်တွေက နိုင်ငံခြားထွက်မှာဆိုတော့အဲဒီအိမ်ကို ပေါက်ဈေးထက်ကို ဈေးမြင့်ပြီးရောင်းတာ အံ့ဩစရာပဲ ဝယ်တဲ့သူကလည်း ဝယ်တယ်”

“အမေကလဲဗျာ....”

ကျွန်တော်မှာ အမွေခေါင်းကြီး ရှေ့ကထိုးခံနေသဖြင့် နောက်ကနေ လမ်းထိပ်ကိုမနည်းလိုက်ကြည့်နေရသည်။

ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တာက ခပ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကြီး နောက်ကနေ ခပ်ယိုယိုဆင်းလိုက်လာသည့်ကောင်မလေး၊ သူမကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိဦးမည်၊ သူမအလှက နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှသည်။

လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ကဗျာဆန်လွန်းသည်ဟု ထင်သည့် သူမ အသားအရေက အဝေးကလှမ်းကြည့်ရုံနှင့်တင် ဝင်းနှစ်ဖန်နေသည်။ အရပ်က တော်သင့်ရုံလေးမြင့်လျက် မြန်မာအင်္ကျီရင်ဖုံးလက်ပြတ်နှင့် လုံချည်ကို တင်းတင်းရှင်းရှင်း ဝတ်ထားသည့် သူမကိုယ်လုံးလေးက သေးသွယ်ကျစ်လျစ်လှသည်။

သူမလည်တိုင်မှာ ခပ်ပါးပါးလေးဆွဲထားသည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးကိုတောင် ကျွန်တော်ကတွေ့သည်။

အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရုံနှင့်ပင် သွယ်လျကာပြည့်ဖောင်းနေသည့်မျက်နှာလေးဆီမှ ရွှန်းလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းကြည်လေးတစ်စုံ၊ ချွန်မြဖြောင့်စင်းသည့်နှာတံအောက်မှ နှင်းဆီဖူးငုံလို ပြည့်ပြည့်ဘင်းတင်းနှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ကျွန်တော့်ရင်ကို မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားနိုင်လွန်းလေသည်။

လှလိုက်တာ....

မျက်စိတဆုံး လိုက်ငေးဖို့ ကျွန်တော်အရပ်မြင်မြင်ကြီးကိုမှ အားမနာ ခြေဖျားကြီးထောက်ကာ ခါးကိုညွတ်လိုက်ဆဲ.....

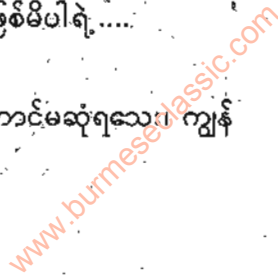
“အင်း ဝင်မှ အမေတစ်စုပေါက်တော့ တိုးပြီး ဘယ်သူတွေ ပါလိမ့်၊ သူဌေးတွေဆိုတာတော့ သေချာပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကြံဖန်ပြီး မိတ်ဆက်ထား မေးမြန်းထားမှ နောက်ဆို သူတို့အိမ်ဝင်လိုလွယ်မယ်သားရေ၊

အမေက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဆွဲပိတ်ဖို့ လုပ်နေပြီမို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးပြုတ်ပြုတ်ဖြစ်ဖြစ် နေတာကို အမြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

အင်း....လွမ်းချင်သလိုလိုတောင်ဖြစ်မိပါရဲ့.....

ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်နဲ့သူမ မျက်လုံးချင်းတောင်မဆုံရသေး၊ ကျွန်တော်က ရင်ခုန်နေရလေပြီ။

သူမ ကျွန်တော်ရှေ့က ရိပ်ခနဲပျောက်သွားကာ လွမ်းစရာ တစ်ခုပင်၊ ကျွန်တော်အချစ်ဆိုတာနှင့် မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်ဖူးတာ သေချာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှအပပေါ်တိမ်းမှူးသွား စိတ်၊ ချစ်လာမိသည့်စိတ်လည်း မဖြစ်ဖူးပါ။

ခုမှ...

ကျွန်တော်ဘာလို့ ရင်ခုန်သံတွေမြန်စွာ မနေတတ်၊မထိုင် တတ်ဖြစ်မိရပါလိမ့်။

“သားရေ....အမေကိုကြာရင် မစောင့်နဲ့နော်၊ သားစိုက်ဆာ ရင် စားနှင့်တော့ ပိုက်ဆံချေးရတစ်အိမ်တိုးအောင် ကြံဖန်စကား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် အမေ့ကိစ္စတွေကို နားမလည်ပါ။ အမေက အိမ်မှာကြာကြာမနေတတ်၊ ဟိုအိမ်ကူး ဒီအိမ်ကူးနှင့်အိမ်လည် တတ်သည့် ဝါသနာရှိသည်။

ပြီးတော့ ဖဲကစားတာလည်းရှိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြွေးလည်းရှိတတ်သည်။ ထိုအချိန်တွေဆို အမေ့ရှင်ကုပ်ချောင် ကပ်နေသလို အကြွေးလွတ်သွားတာနှင့် သွားကစားပြန်သည်။

ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာကြာကြာမနေတတ်၊ ပွဲစားလည်းလုပ် သေးသည်။ တျွန်တောက အေးအေးနေတတ်သူမို့ အမေ့ကိုတော်ရုံ

စကားမပြောတတ်ပါ။ အမေ့ကတော့ စကားလည်းအလွန်များ၊ အကြွေးလည်းအတော်ယူကာ အိမ်အလွန်လည်လေသူတည်း။

ထိုအချက်များစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ကျွန်တော်အမေ့ကို တစ်ချိန်မှာ သူမတို့ဘက်မှ “သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ် လိုက်တာမျိုး “သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမကမွေးတဲ့သား” ဟုနှင့်နှင့် နဲ့ချိုးနှိမ်ကြတာမျိုးတွေနှင့် ကျွန်တော်အနာဂတ်ကို ထိပါး စော်ကားလာကြတော့သည်။

ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်အမေ့ကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။ တစ်ကြိမ်မြင်လိုက်ရုံနှင့် ရင်ထဲခွဲငြိနေသည့် မျက်နှာလေးကို အထပ်ထပ်ပြန်မြင်ယောင်မိနေသည့် ခံစားမှုကြီးကို ရင်ဆိုင်နေ ရသည်။

ဘယ်သူလေးလဲကွာ....

မင်းကိုယ်ရင်ထဲ လာထိပြီ....

ကိုယ်ဟာ ဖြူစင်သူပါ မိန်းကလေး။

အချစ်ဆိုတာကိုလည်း မခံစားတတ်သေးသူပါ မိန်းကလေး ရယ်....

ကိုယ်ဆုတောင်းပါတယ်...မင်းလေးဟာ ပိုင်ရှင်ရှိသူမဖြစ် ပါစေနဲ့ကွယ်.....။

* * *

အခန်း (၂)

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီသွားဖို့ ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေတိုင်း သူမအိမ်ကကားနှင့် အဖြူအစိမ်းဝတ်ကလေးနှင့် သွားတတ်တာ တွေ့မြင်ရသည်။

သူမသည် ကားထဲထိုင်နေလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသိပ် မကြည့်ပါ။ ဘာတွေကို စိတ်ဝင်စားနေသည်မသိဘဲ၊ တစ်ခုခုကို သဲသဲမဲမဲ ငဲ့ဖတ်နေတာမျိုးတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် ကားဂိတ်ရှေ့ကနေ သူမကားလေး ဖြတ်သွားတိုင်း ကျွန်တော်အချိန်အတော်ကြီး ကြာအောင်သတိ လက်လွတ်ရပ်ပြီး ငေးနေမိသည်ထိဖြစ်ရသည်။

သူမကြောင့် ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီအလုပ်ဝင်တာ နောက်ကျဖူး သည်။ သူမကြောင့် ကျွန်တော်အလုပ်ထဲ အာရုံမရှိဘဲ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်ဖူးသည်။ သူမကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ် လာခဲ့ပြီ။

ညနေ ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီက ပြန်လာချိန်တိုင်း သူမအိမ်ရှေ့ ကနေ မယောင်မလည်လျှောက်ပြီး သူမအရိပ်ကိုကြည့်ရသည်။ ကားမတွေ့သေးလျှင် သူမမရောက်သေးဖူးပေါ့....

သူမ ကားလေးအဝေးကနေ လှစ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရုံနှင့် ကျွန်တော့်ရင်တွေ ထိန်းမရသိမ်းမရ ရင်ခုန်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်သူမနှင့်ဆုံဖို့ ရင်မဆိုင်ရဲပြန် ချက်ချင်း ကျောခိုင်းလိုက်ရသည်ထိ ကျွန်တော်စိတ်ထဲရှက်သလိုလို ရှိနေသည်။

မိုးကာလ....

မင်းဘယ်ချိန်ထိ ခုလိုကြိတ်မှိတ်နေနိုင်မလဲ....

ရဲရဲကြည့်

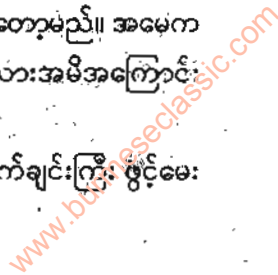
မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်

စကားသွားပြောလေ ဟောကောင်....

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်သတိပေးမိပေမဲ့ ဒူးတွေကတုန် ချင်နေပြီမို့ ကျွန်တော်အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်ခဲ့ရသည်။

မထူးတော့ ကျွန်တော်အမေကို ဖွင့်မေးတော့မည်။ အမေက သတင်းစုံသည်။ ခုလောက်ဆို သူမတို့ သားအမိအကြောင်း အမေတစေ့တစောင်းတော့ သိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မရှက်နိုင်တော့ အမေကိုချက်ချင်းကြီး ဖွင့်မေး

ဖို့ရာလည်း ခက်နေသည်မို့ အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း ထမင်းအုပ်ကို သာဖွင့်လိုက်ရသည်။

အမေအိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းကိုတော့ ကျွန်တော်အရမ်း နှစ်သက်လေသည်။

နေ့စဉ်ဟင်းအမည် နှစ်ခွက်လောက်သာ ချက်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် ငါးပိရည်၊ တို့စရာအစုံအလင်က ထမင်း အုပ်ထဲမှာ အမြဲအဆင့်သင့် တွေ့ရတတ်သည်။

“ဟဲ့ သား...စားတော့မလို့လား၊ အင်္ကျီတောင်မလဲတော့ ဘူးလား...”

“ဗိုက်ဆာလို့”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ စား...စား...အဲဒီမှာ ငါးလေးအိုး ကပ်နဲ့၊ မရန်းသီးထောင်းထားတယ်၊ နေဦး အမေကြက်ဥတစ်လုံး ထည့်ကြော်လိုက်မယ်”

“ရပြီ အမေ...ကျွန်တော်စားနေပြီ”

ကျွန်တော်က ထမင်းကိုတလုတ်နှစ်လုတ် ပလုတ်ပလောင်း စားလိုက်ဟန်ပြုလိုက်ကာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ထမင်းစား မိမိပဲပါ။ ထမင်းတလုတ်တောင် မနည်းဝင်အောင်မျိုးချနေရတာ ကျွန်တော်ပဲသိသည်။ အမေကတော့မသိနိုင်။

ဒါနဲ့အမေ...ဟိုလမ်းထိပ်ကို ပြောင်းလာတဲ့လူသစ်တွေနဲ့

အမေခင်သွားပြီလား၊

“ဘယ်လို....”

ကျွန်တော် မတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို တစ်ခါမှမေးမြန်း ဖူးသူ၊ စိတ်လည်းမဝင်စားသူမို့ အမေက ကျွန်တော်အမေးအတွက် အံ့အားသင့်သလို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

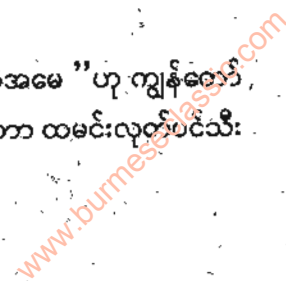
“ထူးထူးဆန်းဆန်း...ဒီနေ့ မိုးရွာတော့မယ်၊ ဟိုပြောင်း လာတဲ့ အိမ်သစ်ကိုပြောင်းတာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အမေမျက်နှာကိုပြန်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရှက်လေသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် နီမြန်းချင်သည့်မျက်နှာကို ငဲ့ချကာ တို့စရာ၊ အတို့အမြုပ်တွေကို ထမင်းထဲထည့်နယ်နေရပြီ။

“အဲဒီအိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါတယ်၊ သား အရွယ်လောက်ပဲ၊ ဘာတဲ့ ကျောင်းဆရာမတဲ့၊ သမီးလေးတစ် ယောက်တည်းရှိတယ်၊ အဘိုးကြီးက နိုင်ငံခြားမှာဆိုလား၊ နောက် အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုလား၊ အဘွားကြီးကတော့ အိမ်ပေါင်၊ ကားပေါင် လက်ခံတယ်ပြောတယ်”

“ဪ...”

“ဘယ်ကျောင်းကဆရာမလေးလဲအမေ” ဟု ကျွန်တော် ကောက်မေးချင်စိတ်ကို မနည်းမြို့ချနေရတာ ထမင်းလုတ်ပင်သီး မတတ်။

၁၆ အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ထိုအချိန် အမေက ကျွန်တော်ကို ဘာထပ်ပြောသည်ထင်ပါ သနည်း.....

“ကောင်မလေးက ကုန်ကြွလဲရှိပါ။ လှလဲလှပါ။ တကယ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးရယ်၊ ဘာတဲ့ ချွန်ကြိမ်အေးချမ်းဆိုလား၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့တော့ တကယ်လိုက်ပါ။ နေဦး ဒီကောင်မလေးစာ ပြနေတဲ့ ကျောင်း မြို့ထဲက မိန်းကလေးကျောင်းလေ၊ လသာ (၂) မှာ”

“ သားတွေ ချင်ရင်လိုက်သွားပေါ့ ”

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အမေရယ်.....ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင် လိုက်တာဟု ကျွန်တော်အမေ့ကို ရင်ထဲကနေလျှိုက်လျှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်မိသွားသည်။

ကျွန်တော်လက်ထဲက ထမင်းလုတ်ပင် အထော်အေးစက် ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ပြီ။

* * *

အခန်း (၃)

ကျွန်တော့်မှာ သူမနှင့် စကားပြောခွင့်ရဖို့အတွက် ကုမ္ပဏီကို တစ်ရက်ခွင့်ယူလိုက်ရလေသည်။

ထိုကိစ္စ အမေ မသိရှာပါ။

နဂိုပင်ကိုက ကဗျာဆန်သော အာရုံခံစားမှုရှိသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာ ငိုရှိုက်နေသည့် အိုနာကျိုးကန်း လူမမာတစ်ယောက်နှင့်ပဲ တူသလို လို (ဒါမဟုတ်) ဒဏ်ရာကြောင့် ညည်းတွားနေရသည့် သတ္တဝါ လိုလို၊ ထိုခံစားမှုကို သူမကတော့ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ ခံရုံသလို အရမ်းနေစိမ့်နိုင်လွန်းလှသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီမသွားဘဲ သူမကျောင်းကိုလိုက် သွားခဲ့သဖြင့် သူမကိုအသေးစိတ် စောင့်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

သူမက ကားပေါ်က ဣန္ဒြေရရဆင်းလာပြီး မာန်မာန်ရိပ်
လုံးဝမရှိသော မျက်နှာလေးကို အနည်းငယ်ပင့်ချိုလျက် ခြေလှမ်းကို
ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သည်။ ဘေးဘီဝဲယာကိုမကြည့်၊ သူမကို
နှုတ်ဆက်ကာ လက်ကလေးတပြုဖြင့် ပြေးထွက်သွားကြည့်
ကလေး ၊ ကျောင်းသူငယ်လေးတွေကိုတော့ သူမကပီထဲရိပ်ဖြင့်
ကြည့်သည်။

စကတ်ဖားဖား လွင့်လွင့်လေးတွေနှင့် အဖြူရောင်ကျောင်
အင်္ကျီမှာ ကျောင်းတံဆိပ်တတ်ထားသည့် သူငယ်တန်းကျောင်းသူ
မလေးတွေက သူမကို ပန်းလေးတွေလက်ဆောင်ပေးကြလျှင်
သူမက ဒူးလေးညွတ်ကိုင်းကာ လက်ခံယူပြီး ကြည့်နူးရိပ်ဖြင့်
ကလေးမလေးတွေကို ပြန်နမ်းရှုပ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကြည့်မဝတော့....
မနက်ခင်း နေရောင်အောက်မှာ အဖြူအစိမ်းဝတ်ကလေးနှင့်
သူမဟန်ပန်က ပန်းပုရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်အသက်ဝင်နေသလို
လှလိုက်ပါဘိတော့....

ကျွန်တော့်မှာ သူမကိုခပ်လှမ်းလှမ်းကနေလိုက်ကြည့်ရင်း
ငေးရင်းမှ ငေးလိုက်မိဝနိုင်။

သူမက တစ်စတစ်စကျောင်းထိပ်ကို ရောက်နေခဲ့ပြီ၊
ကျွန်တော်မှာ သူမနားထိပြေးလိုက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီအထိုင်းရပ်နေ

ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် အခြေအနေနှစ်ရပ်ကြား တွေဝေကာ အူကြောင်
ကြောင်ကြီးဖြစ်နေရတော့သည်။

မထူးတော့....

ကျွန်တော်သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မည်။ ကျွန်တော်
ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအထိုင်းထိုင်ငေးနေလို့ကတော့ သူမကျွန်တော်
ကိုသိမှာ၊မြင်မှာ၊ တွေ့မှာလည်းမဟုတ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်မတ်တတ်ကနေ ပက်လက်သေသွား
တာတောင် သူမသတိထားမိမှာမဟုတ်။

“အဟမ်း.... ”

ကျွန်တော် ချောင်းဟန်သံပေးတာတောင် သူမလှည့်မကြည့်
သူမကျောင်းထိပ်တံခါးနားရောက်နေပြီ။ ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီ
မို့တခြားဆရာမတွေရော၊ အတန်းကြီး၊ အတန်းငယ်က ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေရော အပြေးအလွှားရောက်ယှက်ခတ်ကာတိုးရေ
ပိုင်ကုန်နေပြီ။

“အဟမ်း.... ”

ကျွန်တော် သူမနောက်နားဆီကနေထပ်ပြီး ချောင်းသံထပ်
ပေးလိုက်တော့မှ သူမက အမှတ်မထင်ဟန်ဖြင့်လှည့်ကြည့်သည်။

တကယ်တမ်း နီးနီးကပ်ကပ် ရင်ဆိုင်လိုက်ရချိန်မှာ ဒီဝတ်ခဲနဲ
တောင်ခုန်လိုက်သည့် ရင်ခုန်သံတို့က သေလုမျောပါး။

“ဒီမှာ”

“ရှင်....ကျွန်မကိုခေါ်တာတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“ဗျာ....”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

သေလိုက်ပါကော့....

ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်းထပ်ပြောဖို့ပင် တွန့်ဆုတ်ထစ်စွာ၊

“ဟို....ဟို....ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့လမ်းထဲမှာ နေတာလေ၊ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲ ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘူးလေ....ဟုတ်တယ်နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ရုံ၊

ဒီလောက် အခွင့်အရေးရပါလျက်နှင့် ဘာတွေပြောမိမှန်း မသိအောင်ထစ်အတုန်ယင်နေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ချင်မိသည်။

ကျွန်တော်ကို ခေါင်းလေးစောင်းငဲ့၍ ကြည့်နေသည့် သူမမျက်နှာလေးက မဟာဆန်လွန်းလှစွာ လှပလွန်းလှသည်။ ပိုင်ရှင်မရှိပါစေနဲ့၊

ကျွန်တော်ချစ်သူသာ ဖြစ်ပါရစေတော့....

ကျွန်တော်ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်မိဆဲ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ဘာကိစ္စကြောင့် ကျွန်မကိုနှုတ်ဆက်

တာလားဟင်၊ ရှင်ကလေးကျောင်းအပ်ဖို့ကိစ္စ ရှိလို့လား....”

“ဗျာ....”

“ဟာ....မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လူပျိုပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်မိုးဇလပါ”

“အင်း....ဟင်”

သူမကို ကျွန်တော်ရှက်ရယ်ရယ်ပြလိုက်တော့၊ သူမက

“ဟော....ကျောင်းပိတ်တော့မယ်....”

သူမက ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်....”

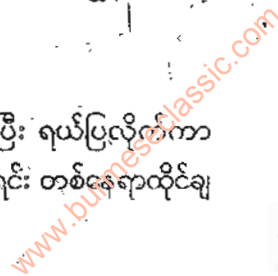
ထိုအချိန်မှာပဲ ကျောင်းထိပ်ကနေ ကျွန်တော်လှမ်းအော်လိုက်သည့် အသံက ကျယ်လောင်စွာ စူးစူးရှရှကြီးထွက်ပေါ်သွားသည်။

အင်း၊ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ကြောင်လိုက်ပါသလဲ....

သူမကြား၊ မကြားမသိ ကျောင်းတံခါးပိတ်နေသည့် ဒိတ်စောင့် အဘိုးကြီးက ကောင်းစွာကြားသွားကာ ကျွန်တော်ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေသည်။

“အဟင်း....”

ကျွန်တော် အဖိုးကြီးကိုခေါင်းကုတ်ပြီး ရယ်ပြလိုက်ကာ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်သို့ တစ်လှမ်းစီဆုတ်ရင်း တစ်နေရာထိုင်ချ

လိုက်သည်။

သူမ ကျောင်းဆင်းလာချိန်ထိ ကျွန်တော်စောင့်တော့မည်။ ခဏတာလေး အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရချိန်လေးကို ကျွန်တော်က တွေးရင်း တစိမ့်စိမ့်ဖြတ်နိုးနေမိပြန်သည်။

တစ်ပတ်လျှီထုံး ဂျပန်ဆံထုံးတွဲလေးနှင့် ထိုဆံနွယ်တွေဆီမှ ခပ်သင်းသင်းမွှေးနေသည့် ပန်းရနံ့ သူမခန္ဓာကိုယ်ဆီမှ သနပ်ခါး ရနံ့တွေက ကျွန်တော်ရင်ထဲထိ စွဲမက်နစ်ဝင်နေသလို၊

သူမ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးဆီက သနပ်ခါးမုန့်လေးတွေ ကို နမ်းရှိုက်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒုက္ခပဲ....

ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ သက်ငြိမ်လေးရယ်၊ သက်ငြိမ်အေးချမ်းဆိုတဲ့ ခင်ဗျားနာမည်လေးနဲ့ လိုက်ဖက်

အောင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသွေးအသားတွေ နှလုံးခုန် ရှုန်းတွေ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်သွားတဲ့အထိ ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိပါဘိတော့၊

ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် သူမအကြောင်းတွေကို တွေးနေမိတာ ဘယ်ကဘယ်လို အချိန်တွေကုန်သွားမှန်းမသိလိုက်

နှောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေသည့် ကျောင်းဆင်း ချိန်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

(ချစ်သူကိုစောင့်မျှော်နေရတာ ရင်ခုန်ဖို့လည်းကောင်း၊

ကြည့်နူးဖို့လည်းကောင်းတယ်နော်)

သိပ်မကြာခင် ကျောင်းသူတွေအားလုံး အပြင်ထွက်တာ ကုန်လောက်နီးနီး ရှိတော့မှ သူမတို့ဆရာမတွေဆင်းလာသည်။

သူမမျက်နှာက နံနက်ခင်းကအတိုင်းပင် ဝင်းပကြည်လင် လျက် အဖြူအစိမ်းဝတ်ကလေးနှင့် ကြိမ်ဆွဲခြင်းကလေးဆွဲပြီး ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာပုံက ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေကို အေးခဲ သွား၊ ပူနွေးသွားစေလိုက်၊ ငြိမ်သက်သွားစေလိုက်နှင့် သူမက အမျိုးမျိုးပြုစားနိုင်လွန်းလှသည်။

သူမက ဘေးဘီဝဲယာကို သိပ်မကြည့်တတ်ပုံရသည်၊ ကျွန်တော်စောင့်နေတာကိုလည်း မြင်ပုံမရ။

သူမကိုလာကြိုသည့် အိမ်ကကားဆီသို့သာ တစိုက်မတ် မတ်လှမ်းလျက်....

“ သက်ငြိမ် ”

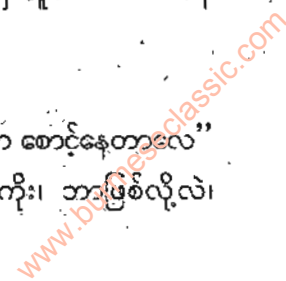
“ သက်ငြိမ် ”

ကျွန်တော် နစ်ကြိမ်လောက်ခေါ်တော့မှ သူမ ဇေဝေဝေါဟန် ဖြင့်လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင်....

“ ရှင်က ”

“အင်း....ကျွန်တော် မနက်ကတည်းက စောင့်နေတာလေ”

“ ဪ...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ရှင်ကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊

ဘာအရေးကြီးလို့ စောင့်နေတာလဲ။

“ ဗျာ.... ”

သူမကို ကြည့်ရတာ သူမကိုပိုးပန်းသည့် ယောက်ျားတွေ လာကြည့်သည့်ယောက်ျားတွေကို မှတ်မှတ်သားသား ခေါင်းထဲ ထည့်ပုံမတူ၊ အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိနိုင်တာတော့ သေချာသည်။

“ ပြောစရာရှိလျှင် ပြောလေ၊ မနက်ကတည်းက စောင့်နေ ရတဲ့ကိစ္စက.... ”

“ ချစ်လို့ပါ ”

ကြည့်စမ်း.....

ကျွန်တော်ပါးစပ်က ပြောထွက်သွားတာ မြန်လိုက်တာ အခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြောထွက်သွားတာမို့လည်း ကျွန်တော် မှားပြီလားလို့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားဆဲ.....

“ ဟုတ်လား၊ ဆောရီးပဲနော် ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါဘူး ”

“ ခင်ဗျာ.... ”

“ ဒီစကားတစ်ခွန်းပြောပြဖို့ ကျောင်းဆင်းချိန်ထိ ထိုင် စောင့်ရလား၊ အချိန်တွေနာမြောစရာပဲ ”

“ က...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုဦး၊ ကျွန်မနောက်က ဆက်မလိုက် လာပါနဲ့၊ သူများတွေမြင်ရင် မသင့်တော်လို့ပါ ”

“ ကျွန်တော် ”

ကျွန်တော် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ထီးတည်းကျန်ရစ် ခဲ့ရသည်။ ကြောက်ရွံ့တာလား၊ စိတ်ထိခိုက်တာလား၊ ရင်နင့်နာကျင် ရတဲ့လားတော့မသိ၊ ရင်တစ်ခုလုံး ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုမာ သို့သော်....

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဆက်ကြိုးစားရမည်။ သူမပေါ် ဘယ်လောက်ထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်နေမိပြီကို ကျွန်တော် ပဲသိသည်။

ဒါကို သူမပေါ့ပေါ့တန်တန် တန်းဖိုးဖြတ်လိုက်မှာ၊ ကျွန် တော်အချစ်ကို အထင်သေးသွားမှာပဲ ကျွန်တော်ကြောက်သည်။

သက်ငြိမ်ရယ်....ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားအသိအမှတ်ပြု လာတဲ့နေ့ထိ၊ ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစား မယ်ဗျာ....

* * * * *

အခန်း (၄)

“ သက်ငြိမ်..... ”

ကျွန်တော်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် သူမမျက်နှာက ကျွန်တော်ကို မှတ်မိလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မသွားခဲ့။

စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းလည်း ရှိမနေ၊ သေချာတာ သူမက အချစ်ကို လုံးလုံးစိတ်မဝင်စားသည့် မိန်းကလေးမျိုးပင်။

သို့သော် ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုးစားရ လိမ့်မည်။ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်သာ အသက်ရှင်ကြ ရတာပဲ။

သူမက ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဘုရားတက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီနေ့မှ ရွှေတိဂုံဘုရားက လူတော်တော် စည်နေခဲ့ကာ ဘုရားဖူးသူ၊ ပန်းရေချမ်း ကပ်လှူသူတွေ၊ ဆီမီးပူဇော်သူတွေနှင့်စည်ကားနေ

သည်။

ကျွန်တော်မှာ အနားမှာ သူမအမေပါလာသဖြင့် သူမကို နှုတ်ဆက်ရမှာ၊ စကားပြောရမှာ အတော်ကြီးအခက်တွေ့ကာ ရှိုးတို့ရှန်တန်းဖြစ်နေသည်။

အဘွားကြီးကို ပထုတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

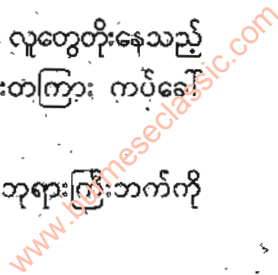
ကျွန်တော်သိထားတာက သူမအမေက အလွန်စည်းကမ်း ကြီးပြီး ဣန္ဒြေကြီးကာ စကားအလွန်နည်းသူ၊ သူမကိုလည်း ကျောင်းချိန်ကလွဲပြီး၊ တခြားနေရာတွေဆို အဘွားကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တတ်ကာ သူမသွားလေရာနောက် တစ်ကောက်ကောက်ပါ နေကြဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားခဲ့ပြီးပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အဘွားကြီးမပါမည့်နေရာ၊ အချိန်ကိုရွေးနေ၍မရ၊ သူမ ကျွန်တော်ကိုမှတ်မိအောင်၊ ကျွန်တော် အချစ်ကို အံ့ဩစွာ အသိအမှတ်ပြုလာရအောင် ကျွန်တော်က ကြိုးစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

“ သက်ငြိမ် ”

ကျွန်တော်မှာ အဘွားကြီးမကြားအောင် လူတွေတိုးနေသည့် ကြားထဲကနေ သူမနောက်နားဆီက မကြားတကြား ကပ်ခေါ် ရခြင်း။

ကံကောင်းစွာ အဘွားကြီးက ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဘက်ကို

လက်အုပ်ချီရင်း မျက်နှာကို ဘုရားတွေဘက်လှည့်ကာ လမ်းကို တဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေခြင်းပင်။

ကျွန်တော် သူမကိုခေါ်လိုက်သံကို ပြုန်းခနဲတော့ကြားလိုက် မည်မထင်ပါ။

“ သက်ငြိမ် ”

“ ရှင်ထပ်မခေါ်ပါနဲ့တော့၊ မေမေကြားသွားရင် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ”

“ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ နှောင့်ယှက်ချင်တဲ့စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး... သက်ငြိမ် ”

“ ကျွန်မအတွက် ရှင်လိုက်လာခြင်း၊ လိုက်မလာခြင်းဟာ အရေးပါတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပေမဲ့၊ မေမေအတွက်တော့ သိပ်စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ရှင်သတိထားပေးပါ ”

“ ကောင်းပါပြီ... ”

ကျွန်တော်မှာ လူအုပ်ကြားထဲကနေ သူမအံ့မေးကြီး မသိ အောင်ခိုးကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းပြတ်သွားမှာစိုး၍ ပြေးလိုက်ရဖြင့် အတော်ကြောင်ပါသည်။

ဘုရားကို လက်ျာရစ်ပတ်ပြီး သူမတို့ အောင်မြေ့နင်းကြ ချိန်မှာ ကျွန်တော်က သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းကနေ ခြေစုံရပ်လျှက်

ဘုရားမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းရလေသည်။

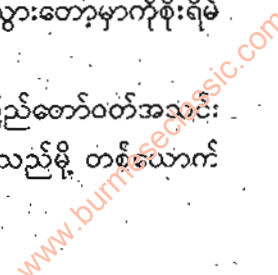
“ အရှင်ဘုရား ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ဖူးသာ သက်ငြိမ်အေးချမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မြတ်နိုး သက်ဝင်ချစ်ခင်မိပါသည်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် သူမပေါ် ထားရှိသည့် မေတ္တာစစ်မှန်ခဲ့ပါက၊ ဘုရားတပည့်တော်အား သနားသဖြင့် သူမနှင့်ပေါင်းဖက်ခွင့်ပြုပါဘုရား ”

ကျွန်တော်နှုတ်က ပွစိပွစိနှင့် ကျိတ်ဆုတောင်းတာကို သူမတို့မကြားနိုင်။ သူမ ဘုရားဝတ်ပြုရက်မို့ ထင်သည် အင်္ကျီဖြူ ရင်ဖုံးလက်စကနှင့် ယောဂီအညိုရင့်ရင့်လုံချည်ကို ဝတ်ထားကာ ဆံပင်တွေကို ကလစ်လှလှလေးတစ်ချောင်းနှင့် စုစည်းထားသည်။ ယဉ်လိုက်ပါဘိတော့....

သူမ ဘုရားဝတ်ပြုနေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကို ယောင်ယမ်း၍ ပင်လှည့်ကြည့်မလားဟု မျှော်လင့်မိသေးသည်။

တစ်စက်ကလေးမျှလှည့်မကြည့်ပေ။ ဣန္ဒြေရလွန်းလှပါဘိ တော့၊ ကျွန်တော်မျက်နှာဆီကနေ သူမကျောပြင်ကိုသာ တစ်မိမိမှ ငေးကြည့်ရင်း သူမ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပြန်သွားတော့မှာကိုစိုးရိမ် လာမိပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ သူမအမေက ရေကြည်တော်ဝတ်အသင်း က ဂေါပကရုံးလေးမှာ သွားစကားပြောနေသည်မို့ တစ်ယောက်

တည်းဘုရားဖူးတွေကို ငေးနေသည့် သူမနား ကျွန်တော်ကကပ်
ဆိုင်ချလိုက်တော့၊

“ ဟင်ခနဲ ”

သူမ လန့်သွားသလို ကြည့်လျက်

“ ရှင်...ခုထိ...မပြန်သေးဘူးလား။ ”

“ ကျွန်တော်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သက်ငြိမ်၊ ကျွန်တော့်မှာ
သက်ငြိမ်နဲ့ဆုံရတဲ့ အချိန်ခဏလေးကို အရမ်းတန်ဖိုးထားရပြီး
ပြန်သွားရမှာ နှမြောနေလို့ပါ ”

“ အရူးလို့ပဲ ”

သူမ တီးတိုးရေရွတ်ကာ တစ်ဖက်လှည့်မည်ပြင်ဆဲ

“ ကျွန်တော်ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်သက်ငြိမ်၊ အချိန်ခဏ
လေးနဲ့တော့ ကျွန်တော်စိတ်ကို တန်ဖိုးမဖြုတ်စေချင်ဘူး၊ အထင်
မသေးစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ယူပြီးမှဆုံးဖြတ်ပါ ”

“ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်နေလို့ပါ ”

ကျွန်တော်အပြုအမူတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေက လူငယ်ဆန်နေ
မလား၊ ကလေးကလား ဆန်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ ရွေးချယ်စရာ ဒီနည်းပဲရှိလို့ပါ။

“ အဲဒါ... ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ဖြစ်တည်နေတဲ့
အချစ်တွေက ဖြစ်လာခဲ့တာ သက်ငြိမ် ယုံကြည်လာတဲ့ တစ်နေ့ထိ

ကျွန်တော်ကြိုးစားနေမယ်၊ နားလည်ပေးပါ ”

“ ဟော... မေမေ ”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းရပ်နှင့်ဂေါပက
လူကြီးနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ရုတ်တရက်ကိုယ်ကို လှည့်လာ
တော့ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ သုတ်ခနဲ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်
ပစ်လိုက်ရသည်။

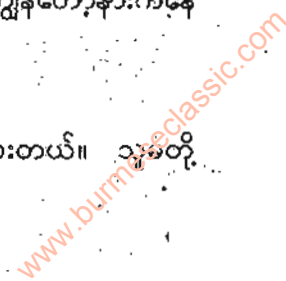
ကံကောင်းတာက ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်လိုက်လာတာ
အဘွားကြီးမတွေ့ခြင်းပင်၊ ကိုယ်ချစ်ရသည့်မိန်းကလေး နောက်က
နေလိုက်လာခြင်းကိုက ကျွန်တော်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလို၊
သူမတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အောက်ကိုဓာတ်လှေကား
ဖြင့် ဆင်းကြချိန်မှာ ကျွန်တော်က လှေကားထစ်တွေအတိုင်း
နိမ့်လျှင် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်မှာ တစ်စက်ကလေးမှမရပ်။

ကျွန်တော်...သူမတို့ကားနားထိ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲရွဲနစ်လျက်၊
ကျွန်တော် အတော်မောဟိုက်နေသဖြင့် ပါးစပ်ကိုဟကာ
အသက်ကိုဝအောင်ရှုဆဲ သူမကားလေးက ကျွန်တော့်နားကနေ
သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။

“ သက်ငြိမ် ”

ကျွန်တော်အရူးထပြီး ခေါ်လိုက်သေးတယ်။ သူမတို့

ကားလေး ကျွန်တော်မြင်ကွင်းရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် ပြေးတက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

ဘတ်စ်ကားက ကျပ်လိုက်ပါဘိတော့၊ ဘုရားက ဆင်းလာ သည့်သူတွေရော၊ ကားထဲမှာပါလာသည့် ခရီးသည်တွေပါ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေခြင်း။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မချမ်းသာပါ။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကရသည့်ငွေရော၊ မေမေအပြင်မှာ ပွဲစားလုပ်လို့ရတာရော လောက်ငုစွာ သုံးစွဲရရုံကလွဲပြီး သိပ်ပိုပိုလျှံလျှံမရှိပါ။

မေမေကတော့ ပွဲစားပီပီ သူများသနားအောင် ညှိုးညှိုး ငယ်ငယ် နေရသည့်ခါမျိုးတွေဆို နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်ဝတ်စားတတ် သည်။ သူများအထင်ကြီးအောင် ဝတ်ဖို့ဆိုရင်လည်း ဘယ်ကံဝယ် ထားမှန်းမသိသည့် ရွှေတွေတပြောင်ပြောင်နှင့် ဝတ်စားပြတတ် သည်။

အခုလည်း ကျွန်တော် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေက ရွှေတွဲလွဲ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဆင်ယင်ထား တာတွေလိုက်ရသည်။

“ဟော သားတောင်ပြန်ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေလဲ ခုလေးတင်အိမ်ထဲဝင်တာ၊ အလှူတစ်ခုသွား

တာသားရေ၊ ပွဲကတော့ ထိတ်ထိတ်ကြဲပွဲ၊ အမေတို့ အပေါင်း အသင်းတွေလဲ ဖိတ်တော့၊ ခုလို ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးနဲ့ သွားရလာရတာပေါ့”

“အင်း”

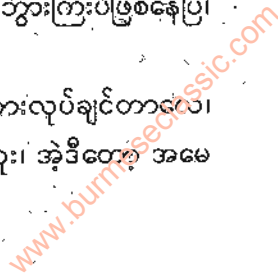
ကျွန်တော် စိတ်မပါစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲ လိုက်ဆဲ မေမေက ရွန်းရွန်းဝေနေသည့်မျက်နှာဖြင့် ဆက်ပြောနေ သည်။

“မီးထိုးထားတော့၊ ကိုယ်ဆီကဟာ ဘာလားအစစ်လား ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲလို့မရပါဘူး သားရယ်။ အမေကတော့လေ ပွဲစားကြီးဟေ့ဆိုရင် ရုရှားစိန်ကောက်ဝတ်ပစ်လိုက်တာ၊ လူအထင် ကြီးခံရမှ ပွဲလယ်တင်တာ သားရဲ့”

“အထင်ကရပွဲတွေ၊ လူအနည်းအကျဉ်းပဲ ဖိတ်ပြီဆိုရင် တော့ ငှားဝတ်သွားတာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း...ဟင်း”

“ဒါတောင် အချောင်နီကံချင်တဲ့ သိုက်သမားက ရှိသေး မမ...မမ နဲ့ အမေကို အရွယ်ရှိသေးတယ်၊ နုပျိုသေးတယ်ပေါ့လေ၊ အဲဒါယုံမလား သားရယ်...နော်၊ အမေက အဘွားကြီးပဲဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ် နုပျိုမှာလဲ”

“အဲ့ဒီ သိုက်သမားက အမေကိုချူစားလုပ်ချင်တာလေ၊ ရုရှားစိန်တွေ ဝတ်ထားတော့ ဒင်းကမသိဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ အမေ

ကလဲ ဟိတ်လုံးဟန်လုံးနဲ့ နည်းနည်းအရောင်တင်ပြီး ကိုယ်
ရည်သွေး ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ သူ့ဆီက အစစ်ကိုယူ၊ ကိုယ့်ဆီက
အတုနဲ့ပြန်ထည့်လိုက်၊ အဲဒီလိုလေး ပညာပေးလိုက်ရတယ်။

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် နားကြားမမှားနိုင်ပါ၊ အမေတော့ သူလည်
ပင်းပေါ်က ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုချွတ်ရင်း သဘောကျစွာ
ရယ်နေသည်။

“လူတွေ...လူတွေ...ရယ်ရတယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး
အမေဆီက ခွာချင်သေးတယ်၊ ဘယ်ရမလဲ အမေက ဦးအောင်
ခွာပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ငိုပေါ့၊ နှောပေါ့၊ ဒါပဲ”

“အမေ”

ကျွန်တော်ကို အမေက လက်ကလေးတစ်ဖက် ရမ်းပြုပြု
ဆက်ရယ်သည်။

“စိတ်မပူနဲ့သား၊ မင်းအမေက အတိုနေပြီ၊ သူများထက်က
လည်လို့ ပွဲစားလုပ်စားနေတာ၊ အမေတို့ ပွဲစားလောကမှာဥယျာ
ဆိုတာမရှိဘူး၊ မျက်နှာပူဖို့မရှိတယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အမေ ရယ်မောနေပေမဲ့၊ ကျွန်တော် မရယ်မောနိုင်ဘဲ
သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိသည်။

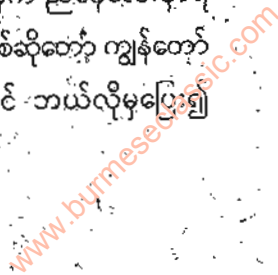

အခန်း (၅)

ကျွန်တော့်မှာ နေမြင့်လေ အရှူးဖြင့်လေ ဆိုသည့်အတိုင်း
ကုမ္ပဏီမှာတောင် အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်ခဲ့။

သူမ၏ ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ မြင်ချင်နေ
မိသည်။ အချိန်တိုင်းလိုလို သူမကိုပဲသတိရနေမိသည့် အတွက်
ကိုယ့်အချစ်ကိုယ်အံ့ဩရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆင်းချိန်က ညနေလေးနာရီ
သူမကျောင်းလွှတ်ချိန်က သုံးနာရီဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အလုပ်ကနေ သူမကျောင်းလွှတ်ချိန်မီအောင် ဘယ်လိုမှပြော၍
မရနိုင်။

မနက်ဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ကိုးနာရီထက်
နောက်ကျ၍မရ၊ ကိုးနာရီအမိရောက်မှဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ
နေ့စဉ်အမေထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းဘူးထုပ်နှင့်တွေ့ရာဘတ်စ်
ကားပေါ်ပြေးတက်ကာ အလုပ်ချိန်အမှီလာရသည်။

သူမက ကျောင်းကိုခုနစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်ဆို
သွားနှင့်ပြီး ကျွန်တော်မှာ သူမကိုတွေ့ဖို့ အချိန်ဆင်းရဲလှသဖြင့်
ညနေဘက်တွေမှာသာ သူမတိုက်ခန်းရှေ့မယောင်မလည်
ဖြတ်လျှောက်ကာ သူမအရိပ်ကိုရှာရတော့သည်။

သူမအမေကြီးနှင့် ကျွန်တော် မယောင်မလည်လုပ်နေတာ
တွေ့လျှင်တိုးလျှင်တော့ ကျွန်တော်မှာသိမ်ငယ်သလို ခံစားရသည်။

တပည့်တွေကို ချစ်ခင်သနားတတ်သည့်သူမက သူ့တပည့်
မလေးတွေ ရောက်နေသည့်ချိန်မျိုးတွေဆို ရွှင်ပျကာ ကြည့်
နေတတ်သည်။

သူမ တပည့်မလေးတွေ ပြန်ချိန်ဆိုလျှင်လည်း အိမ်ပေါက်
ထိလက်ပြကာ နှုတ်ဆက်တတ်သေးသည်။

ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ငေးကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာ
သူမမြင်လျှင်တော့ တစ်ချက်မျှသာကြည့်ရုံကြည့်သွားတတ်သည်။

ကျွန်တော်မှာ လမ်းလယ်ကောင်ကြီး မိတ်တပ်ရပ်

နေရာတာမို့ ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
တတ်မဝင်စားနိုင်၊ တခြားဘာကိုမှလည်း သတိမထားနိုင်။

သူမ မျက်ဝန်းအကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားအပြုံး သူမလှုပ်ရှား
ရဲတွေအားလုံးက ကျွန်တော်အတွက်တော့ စွဲမက်စရာ၊

သူမကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတိုင်း သူမအမေကြီးက
အနားမှာ အမြဲလိုလိုရှိနေသည်။

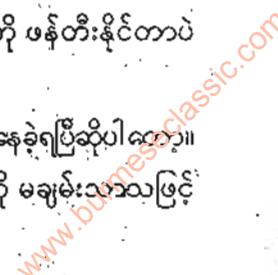
မလွယ်လိုက်ပါဘိတော့ဗျာ.....

ကျွန်တော် သူမကျောင်းကိုလိုက်လျှင် ကုမ္ပဏီက ရှက်ဖျက်
မည်။ အမြဲလိုလို ရက်ပျက်နေလျှင်တော့ ကြာလျှင်ကျွန်တော်
အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကို မှီခိုအားကိုးနေရသည့် အမေကို
တတ်မဆင်းရဲချင်၊ အလုပ်ကိုလည်း အထိခိုက်မခံချင်၍ ကျွန်တော်
ညနေဘက်တွေမှာသာ သူမဆီအပြေး မျက်နှာတော်ဖူးရတော့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာကလည်း အရာအားလုံးကို ဖန်တီးနိုင်တာပဲ
ပေ။

အချစ်က ဖန်တီးလို့ပဲ ကျွန်တော်ရူးသွပ်နေခဲ့ရပြီဆိုပါကော့။
ကျွန်တော်မှာ သူများယောက်ျားတွေလို မချမ်းသာသဖြင့်

ဆဲ(လ်)ဖုန်းမရှိပါ။ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိပါ။ သူမထံ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ် ဆက်ပြီး ပိုက်ဆံဖြုန်းပစ်ဖို့ထိတော့ သတ္တိမရှိပါ။ တခြားကောင်လေးတွေလို သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကြီးနှင့်လည်း ဝေးလားဝါးလား မနေတတ်ပြန်။ အပေါင်းအသင်းလည်းမရှိပြန်။ သူမအိမ်ရှေ့အုတ်ခုံ ထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီးဖို့လည်း သတ္တိမရှိပြန်သူမို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ရင်း၊ သိမ်ငယ်ရင်းကြိုးစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သေချာတာ သူမက အချစ်ကိုလုံးလုံး စိတ်မဝင်စားသည့် မိန်းကလေးမျိုးပင်။ အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားသည့်၊ နားမလည်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမူ ကျွန်တော်က စူးစူးနစ်နစ်ချစ်ခဲ့ပြီ။

သက်ငြိမ်ရလို့...

“သက်ငြိမ်အချစ်ရဖို့ ဘယ်လောက်ထိစောင့်ရစောင့်ရ ကျွန်တော်စောင့်ပါ့မယ်...”

“ခင်ဗျား အချစ်ကိုရဖို့အရမ်းတောင့်တ မျှော်လင့်နေတဲ့ “မိုးဇလ” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သတိရပေးပါ လားဗျာ”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ သူမနှင့်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ကျိတ်ဆုတောင်းခဲ့တာ ဒီနေ့တော့ ပြည့်ဝသွားခဲ့သည်ထင်သည်။

“သက်ငြိမ်”

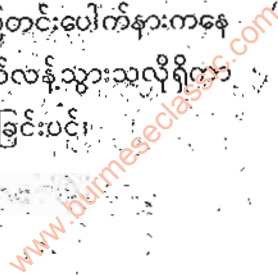
“အို...ဟင်...ရှင်...”

ကျောင်းဆင်းချိန် သူမကိုလာကြိုသည်ကား လမ်းတစ်နေရာမှာပျက်နေခြင်း၊ ကားမောင်းသည့်အဘိုးကြီးက ကားစက်ဖုံးဖွင့်တာ ဟိုဟိုတည်တည်နှိုက်လျက် သူမက ကျားနောက်ခန်းထဲမှာ စပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်နှင့်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပေမဲ့ စိတ်ညစ်နေပုံ တော့ရသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကံ ကောင်းလိုက်သလဲဆိုင် ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီကအပြန် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကနေ တိရစ္ဆာန်ရုံရှေ့နား၊ သူမကားလေးပျက်နေတာ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ခြင်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မရှက်နိုင်ဘဲ ကားစပယ်ယာကို ကားရပ်ပေးဖို့ တကြော်ကြော်အော်ရင်း လူအုပ်ကြားထဲကလည်း ဟိုးထွက်ရင်းနှင့် ပြေးခုန်ချမိသည်ထိပင်။

ကျွန်တော်သူမကားလေးနားရောက်တော့လည်း သူမမသိ သတိထားမိပုံလည်းမရှိ။ ကျွန်တော် ကားပြတင်းပေါက်နားကနေ တပ်ခေါ်လိုက်တော့မှ သူမ ရုတ်တရက်လန့်သွားသလိုရှိတာ အာမေဩတ်သံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာခြင်းပင်။

“မိုးဇလပါ သက်ငြိမ်...”

“ဪ...အင်း...”

“ကားပျက်နေတယ်ထင်တယ်”

“အင်း...”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲလို့လာမေးတာပါ”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာရတာလဲ”

“သင်္ကြံမြစ်တို့ကားကို တွေ့လိုက်လို့၊ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလာတာ၊ ပြောပါ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ”

“ဪ”

သူမ ခဏငြိမ်သက်သွားသည်မှာ တကယ့်စွဲမက်ဖွယ်ရာ၊ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် ဆံထုံးကို ခပ်နိမ့်နိမ့်လေး ထုံးကာ ကတ်တလီယာ ပန်းပွင့်အဖြူကြီး ပန်ထားပုံက ကျွန်တော်အတွက် တော့စွဲမက်စရာ။

မျစ်လိုက်ရတာ သက်ငြိမ်ရယ်ဟု၊ ကျွန်တော့်တိုးတိုးလေး ပင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။

မနက်ကတည်းက လိမ်းထားသည့် သူမ၏သနပ်ခါး ပါးကွက်လေးက မပြယ်တပြယ်ဖြစ်နေသည်။ ဒါတောင် ချစ်စရာ ကောင်းနေတုန်း၊

ကျွန်တော် အရမ်းစွဲမက်ရတာကတော့ မရယ်ဘဲပြုံးနေ

တတ်သည့် သူမ၏ခပ်စိုစို မျက်ဝန်းတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေပင်။

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာကူညီချင်တာလဲ”

“စကားပြောပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် ကားတွန်းပေးမယ်လေ”

“အဲလိုလား...”

“အင်း”

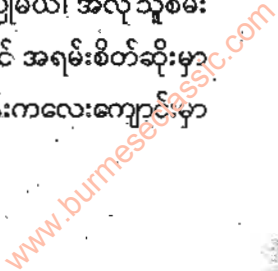
“အင်း...ကျွန်မကားပျက်နေတုန်း တက္ကစီနဲ့ပြန်သွားချင် တာနဲ့အတော်ပါပဲ၊ ဒါဖြင့်လည်း ရှင်ကားတစ်စီးငှား၊ ကျွန်မ ပြန်ချင်တယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင် ကျွန်တော်ကားငှားနေတုန်း သက်ငြိမ်က အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်လေ၊ ခဏနေပြန် ရောက်တော့မယ့်အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမှာကို လက်ခံနိုင်၊ လက်မခံနိုင်”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဗျာ...”

“မေမေက ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေသာ ခွင့်ပြုမယ်၊ အဲလိုသူစိမ်း ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ သွားလာတာသိရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ ကျွန်မကို ဘယ်လောက်စိတ်ပူသလဲဆိုရင် မိန်းကလေးကျောင်းမှာ ပဲ ဆရာမပြန်လုပ်ခိုင်းတာကြည့်”

“အန်တီက သက်ငြိမ်ကို ဘာလို့ အမြဲစိတ်မချ ဖြစ်နေရတာလဲဟင်၊ စိတ်မချတာကလဲ သက်ငြိမ်သိပ်လှနေလို့ဖြစ်မှာ။ သူမက ကျွန်တော်ကိုမကြည့်ဘဲ ကားထဲမှ ဆင်းလာသည်မှာ ဣန္ဒြေရလွန်းစွာ...”

“ယောက်ျားတွေကို မယုံစေချင်လို့ပါ။”

“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ အချစ်ဆိုတာကို နားမလည်တာကို မေမေက သဘောကျတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကြိုက်တယ်လေ၊ အချစ်ကြောင့် မေမေသိပ်ပူလောင်ခဲ့တာ၊ သိပ်သောကရောက်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မနဲ့ မေမေ မပေးနိုင်ကြသေးဘူး။”

သူမ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းသွားရတော့သည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူမအချစ်ဆိုတာကို ကျောခိုင်းထားခြင်းကိုး။ သူမကလေးတွေကို သင်ကြားပို့ချမည့် စာလောက်တောင် ဂရုမစိုက်တာကိုး၊ အလုပ်ထဲမှာသာ သဲသဲမဲမဲ အာရုံစိုက်ထားတာကိုး၊ ဖြစ်ရလေ သက်ငြိမ်ရယ် ။

“ကျွန်တော် အဲလောက်သိခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ သက်ငြိမ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီအသက်အရွယ်ထိ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ကျွန်တော်မေမေနဲ့

ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ မေမေက ကျွန်တော်ကို အိမ်နဲ့ဘွဲ့ရတဲ့ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မချမ်းသာကြဘူး သက်ငြိမ်...။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ “ထွန်းသစ်စကုမ္ပဏီပါ” အဲဒီမှာ ကျွန်တော်အကြောင်း သက်ငြိမ် ခုံစမ်းပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝကိုကြိုက်သလို နောက်ကြောင်းလုပ်ကြည့်ပါ။ တကယ်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မလိုက်ဖူးဘူး၊ သက်ငြိမ်ကိုတွေ့တော့မှ ကျွန်တော်ချစ်တတ်သွားတာ၊ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားသွားခဲ့တာ”

“အရူးလို့ပဲဗျာ”

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကျွန်တော်ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြည့်ပြီး လျှင်...

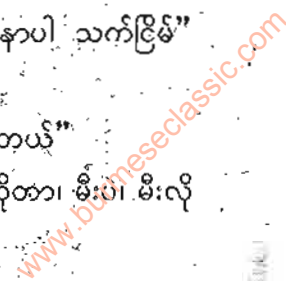
“တကယ်တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ပြီးတော့ မှ ခွဲခွာကြရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလို့က်တဲ့ ခြောက်လှန့်မှုကြီးဖြစ်လိမ့်မလဲ ကိုမိုးဇေ”

“အလွမ်းဆိုတာ သိပ်ခဲရခက်တဲ့ဝေဒနာပါ သက်ငြိမ်”

“ရှင်”

“အချစ်ဆိုတာ သိပ်ခံစားလို့ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မမယုံဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ၊ မီးပါ၊ မီးလို

ပူလောင်တယ်၊ ကျွန်မ အဲလိုပဲယုံတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်မ ဒီမီးကြီးကို ကိုင်မကြည့်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မကို သိပ်မျှော်လင့်ချက် မထားပါနဲ့”

“ကျွန်တော့်ကတော့၊ စောင့်မယ် သုံးနှစ်သုံးမိုးပဲကြာကြာ၊ ခုနှစ်နှစ် ခုနှစ်မိုးပဲကြာကြာ”

“ကျွန်မကို ကားငှားပေးတော့ ကိုမိုးလေ...”

“ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကို တကယ်ချစ်တာတော့ တစ်ခါ တစ်ရံ သတိရပေးပါဗျာ...နော်...”

* * *

အခန်း (၆)

“သား”

“အမေတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ် သား”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဆီးပြောလိုက်သည် အမေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ထိတ်စွာ အမေကို လှမ်းကြည့်မိတော့။

“အမေ ဝိုင်းမှာ အများကြီး ရှုံးသွားတယ်သား၊ အဲဒါ ဗပေးနိုင်ရင်”

ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်တက်ဆို့နှင့်လာသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြောင့် လည်ချောင်းတွေပါ ၅၅၀ ပူရိုန်းနေသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ အမေ”

“များတယ် သား”

“ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါ။”

အမေက တော်တော်နှင့်မပြောဘဲ မငိုမိအောင် အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို သွားနှင့်အတင်း ဖိကိုက်ထားသည်။

“အမေ”

ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ပူလှပြီမို့ အမေ လက်တစ်ဖက်က ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့ အမေက ကျွန်တော့်လက်တွေဆီမှ အသာအယာရုန်းထွက်ကာ

“သိန်းဂဏန်းတော့ရှိတယ် သား”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် ယိုင်ခနဲပင်ဖြစ်သွားကာ အမေကို အထိတ်လန့်ကြည့်လိုက်တော့ အမေစိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခြေပစ်လက်ထိုင်ကာ စီးကရက်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဖွာရှိုက်နေတော့သည်။

“အမေ”

ကျွန်တော် ထိုတစ်ခွန်းကိုခေါ်ဖို့ မနည်းကြိုးစားလိုရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒီဘဝရောက်အောင် အမေ့မျိုးထောင် ပေးလာခဲ့ပြီးပြီ။ အမေ အခက်အခဲကြုံနေတာ ကျွန်တော် သားတစ်ယောက်အနေနှင့် လျစ်လျူမရှုနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ဟင်...ဘယ်လို၊ ဘယ်လို သားက ငွေရှာပေးမယ်လဲ”

ဒီလောက် ငွေတွေအများကြီးရယ်၊ သားဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ပြောပါ။ သားက ဘယ်လိုရှာပေးမှာလဲ”

တကယ်တော့ အမေ ကျွန်တော်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်စေတနာထားတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ မိခင်မေတ္တာနက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားလာခဲ့ရပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အံတွက် ဘယ်လောက်စိုးရိမ် ပူပန်တတ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်သာအသိဆုံးပင်။

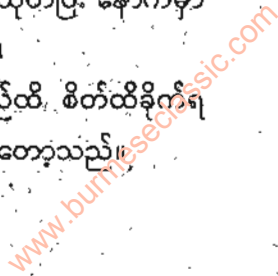
“ကျွန်တော် လစာတွေကြိုထုတ်ကြည့်မယ်လေ၊ ပြောတော့ ပြောကြည့်ရမှာပေါ့”

“မလွယ်နိုင်ဘူး၊ မလွယ်နိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ အမေကြောင့် သားငွေထုတ်မရရင်၊ ကုမ္ပဏီမှာ မျက်နှာငယ်နေရမှာပေါ့၊ အဲလို ကြိုထုတ်လို့ရတယ်ထားဦး၊ လစဉ် အမေနဲ့သားရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သားရဲ့လမ်းစရိတ်၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်မလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ”

ကျွန်တော် ဣမ္မဏိက လစာတွေကြိုထုတ်ပြီး နောက်မှာ အဲဒီကာလတွေကို ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်မလဲ။

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေကိုက်လာသည်ထိ၊ စိတ်ထိခိုက်ရသလို၊ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ဗလောင်ဆူနေတော့သည်။

မေမေက တိုသွားသည် စီးကရက်လိပ်ကို မီးသတ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲကောက်ထလိုက်ကာ။

“မေမေ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ဘယ်လဲ မေမေ” ဟု ကျွန်တော် မမေးချင်တော့။ အမေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထပ်ကစားနေမလားဟုလည်း မတွေးချင်တော့။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ထိခိုက်ကြေကွဲရခြင်းတွေဖြင့် ခြေစုံရပ်ကာကျန်ရစ်သည်။

အမေကတော့ ဘယ်လိုခံစားရသည်မသိ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အရမ်းစိတ်ညစ်လှသည်။

ခုလည်း အမေဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲ မသိနိုင်။ တကယ်တမ်းတော့ အမေမှာရေရေရာရာ အလုပ်ဘာမှ အပြင်မှာ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် ပွဲစားလေးလုပ်လိုက် ရှိးဝိုင်နဲ့ သွားကစားလိုက်၊ အိမ်လည်လိုက်ဖြင့် အမေက အလုပ်ရှုပ်တတ်သူ၊ ကျွန်တော့်ပေါ်တော့ မိဘဝတ္တရားကျေပွန်သည်။

အမေ အပြင်မှာဘာတွေလုပ်လုပ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်နှင့်အမေရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက်ပင်၊ အမေမှားသူဟု ကျွန်တော်မပြောရက်၊ ပြောလည်းမထွက်ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ အခုလို စိတ်ဆင်းရဲရတာက အမြဲမကြာမကြာ ကြုံကြုံနေရသည်။

အမေပြဿနာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ၊ အမေရော ကျွန်တော်ပါ မချမ်းသာကြတာ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲနော်။ အမေပြဿနာ အမြန်ဆုံးပြေလည် သွားပါစေတော့။

ကျွန်တော် ဒါပဲ ဆုတောင်းကာ သက်ပြင်းမောကြီးချုပ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အမေနှစ်ယောက်တည်းရှိသော အဝလေးမှားတောင် အခုလို သောကတွေဝင်လာ တတ်တာမို့ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့သူမဆို ကျွန်တော်တို့ သားအမိဘဝလေးထဲမှာ နေပျော်နိုင်ပါ့မလား။

သက်ငြိမ်ရယ် ကိုယ်မင်းကို အချစ်တွေပဲပေးနိုင်တာပါ။

* * *

သံဃာရီအနုပညာ

၅

ချစ်သူနှစ်ယောက်
သိပ်ချစ်ကြပြီးမှ
ခွဲကြရမယ်ဆိုရင်
ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ခြောက်လှန့်မှုကြီးတစ်ခုဖြစ်လာလိမ့်မလဲ...

ဒဏ္ဍာရီအနုပညာ

၅၃

သက်တမ်းအေးချမ်း

အခန်း (၇)

မာကျူရီလမ်းမီးရောင်က ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းပေါ် တစ်ဝက်
စာပြက်ကျရောက်ကာ လက်ဖြာနေသည်။

ဒီညက ဆောင်းဝင်ခါစ ညတစ်ညပေါ့။

မိုးကုန်ပြီး ဆောင်းဝင်ခါစမို့ အခါတိုင်း ညတွေထက်
ဖိုအေးသယောင်ထင်ရသည်။ ကျွန်မမှာ ဆွယ်တာအင်္ကျီလေးကို
ဘင်းတင်းဆွဲနေလိုက်ကာ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုကြည့်
လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ကျွန်မတိုက်ခန်းဘက် ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက်လေး မော့ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

သူပါပဲ။

မိုးလပေါ့။

ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းဘက် ည ည လာဖျော်ကြည့်တတ်ပြီး၊
ကျွန်မ အရိပ်ကိုမြင်မှ ကျေနပ်သွားသလို ခပ်လေးလေးထွက်ခွာ

မိ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဘစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း တစ်ရက်မှမပျက်ဘဲ ကျွန်မတို့
နေ လာလာကြည့်တာ ကျွန်မမြင်ရတိုင်း ရင်ထဲစိမ့်ခနဲ
ဆင် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထရသည်။

သူ ကျွန်မကို မပျက်မကွက်လာလာ စောင့်ကြည့်တတ်
နေ့စဉ်အကျင့်တစ်ခုလိုလို လုံးဝအပြောင်းအလဲမရှိပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုသတိထားမိနေတာကြာ
ကျွန်မသူ့ကို ပြန်ရပ်ကြည့်မိသည့် အရိပ်တစ်ခုကိုတော့ သူ
မြင်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

သူ့ကျွန်မကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်မြတ်နိုးနေတာ သိသိကြီးနှင့်
ကျွန်မက ခုချိန်ထိ မသိဟန်ဆောင်နေမိခြင်းပင်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်တော့ အချစ်ကိုနားမလည်
သည့်၊ စိတ်မဝင်စားသည့် ကျွန်မ၏စိတ်တွေကို လွင့်မျောသွား
ရအောင် သူကပြုစားနိုင်တာတော့အမှန်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသည့်မျက်နှာ၊ တည်
ကြည်သည့်အပြုံး၊ ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်သည့် အကြည့်တို့နှင့်
အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ အမှတ်မထင်
ကနေ တစ်စထက်တစ်စ မှတ်မှတ်ရရ ရှိလာခဲ့တာ သေချာသည်။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံမိသည့် တခဏကလည်း စိတ်ကူး

ဘဏ္ဍာရီအနမ်း

ယဉ်ဖို့ ကောင်းလှသလို သူ့ပြန်ထွက်သွားလျှင်တော့ လွမ်းဆွတ်
ဖို့ပင်ကောင်းလှလေသည်။

သို့သော်...

ကျွန်မ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲ

အချစ်ကို မခံစားရဲချင်

“အချစ်”ဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးဖို့ အခွင့်အရေးရနိုင်

မိရဲ့လားဆိုတာမသေချာ။

ကျွန်မ သူ့ကိုငေးငေးလေး ကြည့်နေမိရင်းမှ သူက ချမ်း
သာဟန်တူသည်။ သူဝတ်လာသည့် အသားရောင်ပျော့ပျော့ကွာကင်
အင်္ကျီလက်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထိုးထည့်ကာ ကျွန်မတိုက်ခန်းဆီ
ကြောက်ကြီး မော့ကြည့်ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ထွက်သွားတော့
သည်။

သူပြန်သွားပြီပဲ။

ဘာဖြစ်လို့များ သူပြန်သွားတာကို ကျွန်မရင်ထဲမော့လှ
လေးလှသွားရတာပါပဲ။ ဒီဆောင်းညလေးကို ကုန်ဆုံးမသွား
အောင် ဆွဲဆန်ပစ်ချင်မိပါသည်။

ကျွန်မ သူမသိအောင် ချောင်းကြည့်၊ ခိုးကြည့်ရတာ
မဟုတ်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကိုယ်ကိုလည်း စိတ်ကမလုံချင်
ကြည့်ဘဲလည်းမနေနိုင်တာ ကိုယ်တိုင်အသိ။

သူ့ကျွန်မကို လာမျှော်ကြည့်နေလျှင် တသိမ့်သိမ့်နှင့် လှုပ်ခတ်ကြည့်နူးရသည်။ သူ့စောင့်ကြည့်နေမှာပဲဟုလည်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်အထိ ရင်ခုန်မျှော်လင့် တတ်လာပြန်သည်။

မေမေ လစ်တာနှင့် စကားလိုက်ပြောတတ်တာကလည်း၊ ကလေးတစ်ယောက်ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်သလိုပုံစံမျိုး။

ကျွန်မက “ပြန်တော့လေ” ဟု နှင်လိုက်လျှင်တော့ မျက်နှာလေး ပျက်ယွင်းစွာနှင့် ထွက်သွားတတ်သည်။

အဲလိုဆို ကျွန်မစိတ်မကောင်းနိုင် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ခံစားရပြန်သည်။

“နောက်နေ့ သူ့လာမှာပါလေ” ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်စွာမက်မောတတ်လာပြီ။ ကျွန်မကို တေးတမောကြည့်သည့် သူ့အကြည့်ကိုလည်း စွဲလမ်းလာသည်။ စီးဇာရက်ကြိုက်ပုံရကာ စီးကရက်မီးညှိခါနီးမှ “သက်ငြိမ် ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုမယ်ထင်ဘူး။” ဟု ပြောကာ လွှတ်ချလိုက်တာကိုလည်း ရင်ထဲလှုပ်ခတ်ရသည်။

“ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကို သိပ်ချစ်တယ်” ဟူသည့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောတတ်သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးကိုလည်း ရင်ခုန်ရသည်။

ကျွန်မ ကလေးတွေကို စာသင်နေချိန်တွေမှာ သူကကုမ္ပဏီ

ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ပရောပရီလုပ်ကြမလားဟု ဆိုသံသယတို့ရတာကိုတောင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်ရှက်လာသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်မပေးပါဘဲနှင့် ခံတွေ့ချီအောင် စောင့်မည်ဆိုတော့လည်း သနားရပြန်သည်။

သူ ကျွန်မကို ကြည့်သည့်အကြည့်က တစ်စုံစီမို့နှင့်တူငေးအမောအကြည့်တွေက ထင်ရှားသည်။

ရုပ်အင်္ကျီကွက်စိပ် လက်စိုလေးတွေနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်တွေကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိသည့် သူ့ဟန်ပန်က ကျွန်မစိတ်အုပ်ရှားစေနိုင်တာတော့အမှန်ပင်။

သူ ချစ်သူသာ ကျွန်မဖြစ်သွားမည်ဆိုလျှင်တော့ အင်မတန် နှည်သိမ်မွေ့မည် ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရမည်ဆိုတာ ကျွန်မခံစားနိုင်နေရလေသည်။

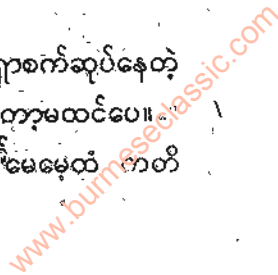
သို့ပေမဲ့

“မေမေ”

မေမေကရော ကျွန်မနလုံးသားထဲက ခံစားမှုတွေကို ခံစားလည်နိုင်ပါ့မလား။

“အချစ်” ဆိုတာကို သိပ်ခါးသီးရွံရှာစက်ဆုပ်နေတဲ့ အမေခမျာ ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်မည်ကားမထင်ပေ။

တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်ကို မေမေထံ ကတိ

တစ်လုံးပေးပြီး ဖလှယ်ယူထားရတဲ့ ကျွန်မဘဝပင်၊

ဒါကိုလည်း မေမေက ကျွန်မပေါ် တရားမျှတမှုကင်းစွာ ချုပ်ကိုင်ထားတာ ဟုကျွန်မကလည်း မတွေးမိပါ။

“သမီး”

“သမီး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“သမီး...ရှင်...မေမေ”

“သမီး...မအိပ်သေးဘူးလား”

ဘယ်လိုပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိလောက်အောင် ကျွန်မ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားကာ မေမေမျက်လုံးတွေကိုပင် တည့်တည့် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲ။

“ဟုတ်ကဲ့...အိပ်မပျော်သေးတာနဲ့”

“သမီးဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ မေမေထင်တာတွေ သမီးမှာ စဉ်းစားစရာ လူတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပုံပဲ၊ ရှိလာပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သမီးမှာ အဲလို မရှိသေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သမီး ညညအပြင်ဘက်ကို ချောင်းချောင်းကြည့်နေတယ်လေ၊ အဲဒီ ကောင်လေးက မေမေတို့ လမ်းထဲကပဲထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ရှင်...ဟို...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်မယ်ထင်တယ် မေမေ”
မေမေ့ကိုစိတ်ထဲက ထိတ်လန့်မှုဖြင့် ရဲရဲမကြည့်ရတော့ချိန်မှာ မေမေကတည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဆက်ပြောလာသည်။

“သူ့ကို မေမေသိတယ် သူ့အမေကိုလည်း မေမေသိတယ်”

“ရှင်”

“ဟိုတစ်နေ့ကလဲ သူ့အမေ မေမေဆီလာတယ်”

“ရှင်”

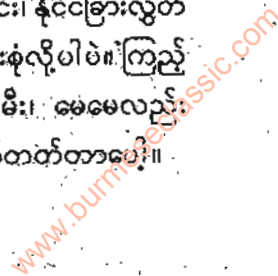
မေမေဆီလာသမျှ သူ့တွေအားလုံး ပေါင်နှံချေးငှားတတ်သည့်သူတွေချည်းပင်။

သူ့မေမေ လာသွားသည်ဆိုတာကလည်း အလုပ်ကိစ္စသာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မရင်တွေပူလာသလို ခံစားရသည်။
ပြီးလျှင် မေမေရှေ့မှ ဦးညွတ်ကာဖြတ်လျှောက်ပြီး၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ပိုက်ဆံလာချေးတာပါ၊ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကလဲ လေးလုံးထွားပါတီနဲ့၊ သူ့သားတော်တဲ့အကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားလွတ်ငြိမ်းရေးအလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ ပိုက်ဆံလိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ပဲပါ။ ကြည့်တာဒီမိန်းမ တော်တော်လည်မယ့်ပုံမျိုး သမီး၊ မေမေလည်း အလုပ် လုပ်စားလာတာကြာပြီ၊ လူကဲခတ်တတ်တာပေါ့။”

ရင်ထဲတစ်တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်သွားရကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်လုံးမှာရှိသည့် အင်အားတွေစုပယူခံလိုက်ရသလို နုံးခွေပျော့နွဲ့သွားခဲ့သည်။

“သားသမီးက ဘယ်လောက်တော်တော် မိဘကသိက္ခာလေမှသာ သိက္ခာမရှိတဲ့သူ၊ အကျင့်ပျက်တဲ့သူဆို မေမေသိပ်မုန်းတာ၊ မေမေတို့အလုပ်ကလဲ ကတိ၊ သစ္စာနဲ့ လုပ်ကိုင်မှအဆင်ပြေကြတာမလား”

“သူ့...သူ့အမေက မေမေပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ အဆင်မပြေတုန်းခဏ၊ လှည့်တယ်ထင်ပါရဲ့”

မရဲတရဲ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုဖြင့် မေမေ့ကို မေးမိတာကမူးရှူးထိုဆန်သွားသည်ထင်သည်။

“ပြန်မပေးလို့တော့ မရဘူးလေ၊ သူ့လဲပွဲစားမတယောက်ပဲ၊ မေမေ သတင်းတော့ကောင်းကောင်း ကြားထားလိမ့်မယ်”

မေမေနှင့် သူ့အမေကြားမှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာတစ်ခုက ဘယ်လောက်ထိကြီးထွားခဲ့ရသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဘယ်လောက်ထိ အမုန်းပွားခဲ့ရသည်ဆိုတာ ကျွန်မနှင့်သူ သိပ်မကြာခင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့သည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ကိုမယုံလိုက်နဲ့ ပဲထမဆုံးသမီး အဖေကိုပဲကြည့် သမီး ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဖောက်ပြန်တာ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ၊ မေမေတော့ ဒင်းကိုသိပ်စိတ်နာတယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ဟာ ဟင်းတစ်ခွက်လို့ပဲ၊ အချင်ရည်ဟင်း အမြဲစားနေကျ ယောက်ျားက ဆီပြန်ဟင်းလေး စားချင်လာတယ်၊ ဆီပြန်ဟင်းအမြဲသုံးဆောင်နေရတဲ့ယောက်ျားက အချင်ရည်ဟင်းလေး တောင့်တလာကြတယ်၊ အဲလိုသဘောပေါ့”

“ယောက်ျားတိုင်းလည်း အဲလိုဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ တချို့တလေလောက်ပဲဖြစ်မှာပါ၊ မေမေအယူသီးပြီး စိတ္တဇဖြစ်နေတာပါ” ဟု ကျွန်မရင်ထဲက မရဲတရဲလှမ်းပြောလိုက်တာကို မေမေကြားဟန်မတူ။

မေမေနှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှင်ပြောလိုက်တာကိုတော့ ကျွန်မကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးကတိတည်မှာ....မေမေသိပါတယ်လေ” တဲ့။

* * *

အခန်း (၈)

ကျောင်းချိန်ကလွဲပြီး ကျွန်မသွားလေရာ မေမေတစ်
ကောက်ကောက်ပါနေတတ်တာမို့ သူ့ခမျာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ
စောင့်ကြည့်ရင်း၊ ငေးမောရင်း ကျွန်မကိုစကားပြောဖို့
အခွင့်အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေရရှာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသိပ်လှမ်းနေလျှင် သူကအဝေးကြည့်
ကိုင်အမည်းနှင့်လေး ထောင့်ကျကျမျက်မှန်လေးကိုတပ်ကာ ကြည့်
လိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာလေးနှင့် အရမ်းလိုက်ဖက်သွားကာ တစ်မျိုး
လေးစွဲမက်စရာပင်။

အို...ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်နိုင်တာပဲနော်၊

သူ့အကြည့်တွေမှာ ရင်ခုန်ပျော်ဝင်နေတာပဲ၊ သူရပ်စောင့်
နေတာတွေလျှင် ရင်ထဲလှိုက်ဖို့ကြည့်နူးရတာပဲ။

ထိုနေ့က ကျွန်မနှင့်မေမေ ရှမ်းကန်မှာ ညနေစာထမင်း
သွားစားကြသည်။ ကြည်လင်သည့်ကန်ရေပြင်ကြီးကို မြင်ရ
တာရော၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကိုပါ တဆက်တည်း ဖူးမြော်ခွင့်ရတာ
ရောကြောင့် ကျွန်မရော မေမေရော နှစ်သက်သည့်ဆိုင်လေးပဲ
ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေတတ်တာကို ကျွန်မတို့
သားအမိနှစ်ယောက်က သဘောကျလေသည်။

ကျွန်မနှင့်မေမေ ထိုင်သည်စားပွဲဝိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
သူက ဝင်လိုက်ထိုင်ကာ ကျွန်မကိုလှစ်ခနဲရယ်ပြသည်။

“အို”

မေမေက သူ့ကိုကျောခိုင်းရပ် အနေအထားမို့ သူလိုက်လာ
တာရော သူ့ပြုံးပြတာရော မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။

ကျွန်မကသာ အေးစက်သွားသည့်ရင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်
ဖိမတတ်လန့်ရှက်သွားရကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့၊

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလေ”

“ဟို သမီးဖိနပ်၊ ဖိနပ်ကြီး ပြုတ်သွားလို့ပါ မေမေ”

“ပြုတ်သွားရင်လဲ ထားသာပစ်ခဲ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်ပြန်
တာပဲ”

“ဟုတ်”

မေမေ့ကို လိမ်ပြောမိသည်အဖြစ်ကြောင့် နွေးခနဲရှက်ရွံ့မိသည်။ တကယ်တော့ သူပြုံးပြလိုက်လို့ ကျွန်မ အဲလိုဖြစ်သွားတာလေနော်။

ရင်ထဲပူလာလိုက်၊ အေးသွားလိုက်၊ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လိုက်နဲ့ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နှုတ်ငင်သိမ်းပိုက်ခံစားရတာ အချစ်ကြောင့်လားကွယ်။

မေမေက ကျွန်မနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စားဖို့ဟင်းတွေကို ပြည့်စုံအောင်မှာသည်။

သူ့စားပွဲဝိုင်းမှာတော့ ထမင်းဖြူတစ်ပန်းကန်နှင့် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲ၊ ပြီးတော့...Cocke ဘူးတစ်ဘူး၊

သူ့အများကြီး မှာမစားနိုင်ပါလား။

အင်းလေ၊ သူတို့သားမိက သိပ်ပြည့်စုံကြတာမှ မဟုတ်တာ ကျွန်မစိတ်ထဲ သူ့ကို အလိုလို သနားသွားကာ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းက ဟင်းတွေပင် သူ့ကိုမျှပေးချင်လာ စိတ်တွေတဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့မှာစားလို့ မကုန်နိုင်၊ မေမေမှာထားသည့် ဟင်းတွေကများကာ အများကြီးပိုနေသည်။

“သမီး စားလေ”

“ဟုတ်”

“ဘာလို့လဲ၊ နည်းလှချည်လား စားမကောင်းဘူးလား နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းစားမလား”

“ဟင့်အင်း မေမေ ရပါပြီ၊ သမီးသိပ်မဆာဘူး ကျောင်းဆင်းခါနီး သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး လက်ဖက်သုပ်စားကြသေးတယ်”

ဒါဖြင့် ရင်ခံနေပြီပေါ့၊ ဒါဆိုလဲ စားနိုင်သလောက်ပဲ စား၊ မစားနိုင်ရင်ထားပစ်ခဲ့။

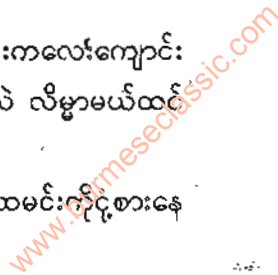
“နာမြောစရာကြီး၊ မေမေမှာတာ များသွားပြီ။”

“သမီးကို စားစေချင်လွန်းလို့လေ၊ မနက်မိုးလင်းကနေ ညနေထိ ကလေးတွေကို စာပြနေရတာမဟုတ်လား၊ ပင်ပန်းတယ်လေ သမီးဝါသနာပါလို့သာ မေမေက အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်စေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေအလုပ်တွေ နားလည်အောင်ကြည့်ဆိုတော့လဲမရဘူး”

“သမီး စာသင်တာပဲ ဝါသနာပါတာကို မေမေရယ်။ သမီးမပင်ပန်းပါဘူး။ သမီးအတန်းက ကလေးတွေအားလုံးလိမ္မာကြတယ်”

“အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကမိန်းကလေးကျောင်းဆိုပြီး၊ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ထားတာ သမီးလဲ လိမ္မာမယ်ထင်တယ်လေ”

ထိတ်ခနဲ သူ့ဆီလှမ်းကြည့်တော့ သူကထမင်းကိုဖို့စားနေ

သည်။ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းကဟင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံမရှိပါ။ ကျွန်မမှာသာ သူ့ကိုကျွေးလိုစိတ်နှင့် သောကများနေရမိမေမကမသိ။

အင်း ခုဆို ကျွန်မယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သနားတလားခွဲပြီဆိုပါစို့လေ။

“စားပါသမီး၊ မေမေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ညည်းအကြောင်းကိုမပြောဘဲနေလိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေမျက်လုံးက နာကြည်းရိပ်၊ ဒေါသရိပ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေကို ကျွန်မ ဖတ်ရှုလာခဲ့တာ ခုဆို ဆယ်စုနှစ်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ မေမေ ဖေဖေကိုမမေ့နိုင်သေးချေ။

အင်းလေ၊ ကျွန်မ အသက်ရှစ်နှစ်လောက်မှာ နောက်အိမ်ထောင် နောက်ကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့တာ ဒီအဆိုးကြီးကို ကျွန်မတို့မေ့လို့မှမရသေးတာ။

“ဖေဖေ”

ခုဆို ဖေဖေ တစ်ယောက်ဘယ်လိုနေရှာမလဲ၊ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးတွေမွေးပြီး သိပ်ဆင်းရဲကျပ်တည်းပြီလား။

ကျွန်မနဲ့ မေမေကို သတိရလွှမ်းဆွတ်ပြီး ကြေကွဲနေရှာ

အောင်တရနေပြီလား။

“ဖေဖေရယ်....”

မေမေနဲ့ သမီးအပေါ် ဖေဖေရက်စက်နိုင်ပေမဲ့ သမီးအဖေပေါ်မရက်စက်နိုင်ပါဘူး။

မေမေက ဖေဖေကို ပြတ်သားနိုင်ပေမဲ့ သမီးဖေဖေပေါ် ပြတ်သားနိုင်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။

သမီးရဲ့ စိတ်မှာ ဖခင်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပါ။

မိခင်ဆိုတာလည်း တစ်ယောက်တည်းပါ။

ဖေဖေ ဘယ်လောက်ပဲများခဲ့မှားခဲ့ သမီး ဖေဖေကို သတိနေပါတယ် ဖေဖေ။

ဖေဖေ နေလို့မှကောင်းရဲ့လား။

ကျွန်မရင်ထဲ “ဖေဖေ” အတွေးရောက်လာတာနှင့် သောကတွေဖိစီးကာ အမြဲရင်ထဲပူလောင်သွားရသည်။

မေမေကတော့ တကယ်စိတ်ပြယ်လေပြီ။ ဒီနေ့ချိန်ထိ ကျွန်မ ဖေဖေကို တွေ့ခွင့်မရခဲ့၊ ဖေဖေအကြောင်းကို မေမေက ဆင့်နှုတ်ပိတ်ဖြင့် ဘယ်လိုမှမေးမရ။

မေမေ ဖေဖေကို တကယ်စိတ်နာနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အဖေဆီစိတ်ရောက်သွားဆဲ မေမေ ဆဲ(လ်)ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို”

“အင်း ဘာမှသိပ်မကြားရဘူး၊ ခဏနေ”

မေမေက အထဲမှ ဆဲ(လ်) ဖုန်းသံ သိပ်မကြားရသဖြင့် ဆိုင်အပြင်ဘက် ထွက်ပြောနေသည်။

ထိုအချိန် သူက မေမေလည်းမမြင်ရအောင် ကျွန်မနှင့် လည်းစကားပြောလို့ရအောင် ကျွန်မစားပွဲနှင့်ကျောချင်းကပ်မှာ နေရာပြောင်းထိုင်လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရား..”

သူနှင့်ကျွန်မက ကျောချင်းကပ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ..

ဒါလည်း ရင်ခုန်စရာတစ်မျိုးပါပဲ..

သူဟာ ကျွန်မစိတ်ကို သိမ်မွေ့စွာဆွဲဆောင် သိမ်းသွင်း တတ်သူတည်း။ အလိုလိုနေရင်း အအေးခန်းထဲမှာ ကျွန်မချွေးပြန်စ ပြုလာပြီ..

“သက်ငြိမ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်ခေါ်တာ ကြားတယ်နော်”

“အင်း..”

“ဘာလို့ နည်းနည်းလေးစားတာလဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်မြင်တယ်၊ သက်ငြိမ် နည်းနည်းလေးပဲစား

တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နေရာကိုယ်မထိုင်ဘဲ ဒီကိုလာရတာလဲ၊ တော်ကြာ မေမေမြင်သွားလိမ့်မယ်”

“အန်တီ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကိုစကား အရမ်းပြောချင်တာနဲ့လေ”

“ပြီးရင် ပြန်တော့လေ”

“မနှင်ပါနဲ့ဗျာ...”

“ကျွန်မနဲ့ ရှင်စကားပြောနေကြတာ၊ ရှေ့မှာလူမရှိဘဲပြော နေရတာ အရူးလိုပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ပျော်တယ်”

“ကျွန်မတော့ရှက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားသူတွေ မြင်မှာစိုးလို့”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်မှာ တခြား သူတွေလို ဆဲ(လ်)ဖုန်းသာရှိရင်လေ၊ သက်ငြိမ်အခုလို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်ပြောရုံလေးနော်”

“ရပါတယ် ကျွန်မက အဲလိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါ

ဘူး။

“ကျွန်တော့်မှာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်း၊ လူအထင်ကြီးမဲ့ပစ္စည်း ဘာမှမပိုင်ဆိုင်ပါဘူး သက်ငြိမ်...”

“ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ သက်ငြိမ်ကို သိပ်ချစ်မိတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံပါ”

“ဒီမှာ...ရှင် မသိမသာ ထပြန်သွားတော့ မေမေပြန်ဝင် လာပြီ”

ကျွန်မ သူ့ကိုနှင်လိုက်ပေမဲ့ သူထွက်မသွားပါ။ တိတ်ဆိတ် စွာငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထိုင်နေရှာသည်။

သနားစရာလေးကွယ်...

ကျွန်မ ရင်ထဲထိသွားပြီ မိုးဇလ၊ ကျွန်မ ကြွေရတော့မယ်ထင် တယ်။

* * *

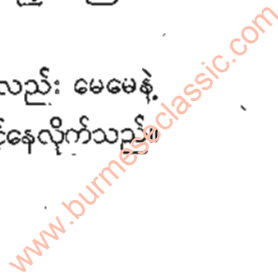
အခန်း (၉)

ထိုနေ့က ကျွန်မကိုလာကြိုသည့်ကားက ကျောင်းလွတ် ချိန်ထိ လာမကြို၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး လူကုန်ပြီး လောက်ရှိနေကာ ကားခေတ္တပင် တော်တော်ရှင်းနေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မကားက ခုချိန်ထိရောက်မလာသေး မေမေဆဲ(လ်) ကိုဆက်ကြည့်တော့ မေမေက ယဉ်ဇောင်းထွက်သွားတာကြာပြီ သည့်အကြောင်း၊ သူလာကြိုတဲ့ချိန်ထိ ခဏစောင့်ဖို့အကြောင်း၊ တစ်ယောက်တည်း တက္ကစီနဲ့ ပြန်မလာရဘူး ဆိုသည့်အကြောင်း ကျွန်မကိုစိုးရိမ်တကြီး မှာတော့သည်။

“ကားပျက်နေလို့ပဲဖြစ်မှာပါ” ဟု ကျွန်မလည်း မေမေနဲ့ နားရပြီး နောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟင်...”

မီးစိမ်းနေပြီမို့ ကားတွေတစ်စီးပြီးတစ်စီး အလျှိုအလျှို သွားနေကြချိန်မှာ သူကအတင့်ရဲစွာ ဘာကိုမှမဟုတ်ဘဲဖြင့် ဒရို ကြမ်း ကားတွေကြားထဲ ဖြတ်ပြေးနေခြင်းပင်။

ဘုရားသခင်...

သူ ဘာဖြစ်လို့ အဲလောက်တောင် အလောတကြီးပြေးလာ ရတာပါလိမ့်။

ကားတွေကြားထဲ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ဖြတ်ပြေးနေသည့် သူ့ကို စိတ်ပူစွာ စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်သွားရသည်။

အိုး...သေတော့မှာပဲ။

သူ့ကို ကားသမားတချို့က လှမ်းပင်ဆဲရေးနေသည်။

သူ ဘာကိုမှ အရေးလုပ်ဟန်မတူ။

သူ့ ကားတွေဖြတ်ကာ ကျွန်မဆီ ပြေးလာနေလေပြီ။

“သတိထား”

“သတိထားလေ”

ကျွန်မ စိုးရိမ်တကြီးအော်လိုက်သံက ကြောက်စမန်းလိထိ ကျယ်လောင်သွားသည်။

“ရောက်ပြီ”

ကျွန်မရှေး ဒုန်းစိုင်းရောက်ချလာသည့် သူ့အသံက မောဟိုက်နေသံ၊ သူ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးတွေနှင့်သီးနေလေ

သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“ပြေး၊ ပြေးလာတာ...အား...ဟူး...ခုမှပဲ အမောပြေ တော့တယ်”

“အို...ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရမ်းပြေးလာရတာလဲ”

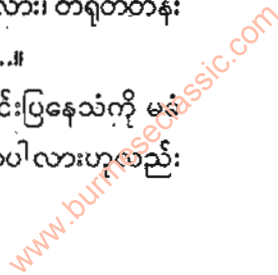
ကျွန်မ ရင်ထဲ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ကိုကရုဏာသက် စွာ ခံစားလိုက်ရကာ မေးမိတော့ သူက အသက်ကိုပါးစပ် ဟရူကာ

“ကျွန်တော် တွေ့ချင်တဲ့မျက်နှာလေးတစ်ခုကို လာကြည့် တာလေ၊ မိလိုမိငြားပေါ့၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေ နှိပ်ဂေဟာမှာ လာဖြန့်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်နာရီကြည့်လိုက် တော့ သက်ငြိမ်တို့ ကျောင်းလွတ်ချိန်ကိုကျော်နေပြီ...”

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိရင်မိနိုင်မယ်ထင်ပြီး အဲဒီကနေ တောက်လျှောက်ပြေးလာတာ၊ ကျွန်တော် အသားကုန်ပြေးလာ ခဲ့တာ။

ဘုရားရေ၊ အေးကြီးက ပြေးလာတာပါလား၊ တရုတ်တန်း အနေ ဒီကျောင်းထိအောင်၊ ဘုရား...ဘုရား...။

ကျွန်မမှာ သူ့ထံမှ မောကြီးပန်းကြီး ရှင်းပြနေသံကို မခံ စားနိုင်တော့။ သူ ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တာပါလားဟုလည်း

ခံစားသိမြင်မိသည်။

ချွေးတွေ နင့်သီးနေသည့် သူ့မျက်နှာက ချွေးစက်တွေကို သူမမူပါ။ ရိုးသားသော သူ့အပြုံးကို ကျွန်မမှင်သက်မိရလေပြီ။

“ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့သက် ငြိမ်ကို တွေ့လိုက်ပြီလေ၊ ဒီလောက်မောတာလေးနဲ့တော့ မသေ နိုင်ပါဘူး။”

“အို”

ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်ရကာ လက်ထဲက လက်ကိုင် ပဝါလေးကို သူ့ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး။

“ရှော့၊ ရှင့်ချွေးတွေ သုတ်လိုက်ဦး။”

“နှမြောစရာကြီးဗျာ၊ သက်ငြိမ် လက်ကိုင်ပဝါလေးက ဖြူဆွတ်နေတာ ပေကုန်လိမ့်မယ်”

“ရတယ်၊ သုတ်လိုက်ပါ”

သူက ကျွန်မလက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးကို မသုံးရက်သလို တယုတယ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကာ ကြည့်ပြီးမှ တစ်ချက်ထိရုံ ဖွဖွသုတ်သည်။

“အား...မွေးလိုက်တာ၊ အော်ဒီကလုံးနဲ့လေး။”

သူ ကျွန်မ လက်ကိုင်ပဝါကို ဖွဖွလေးထိရုံသုတ်ကာ နမ်းရှိုက်တော့ ကျွန်မအရမ်းရှက်သွားတယ်။

“ဟင် ပြန်ပေးတော့”

“မပေးပါရစေနဲ့”

“ရှင်...ဘာလို့”

“မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါကွယ်”

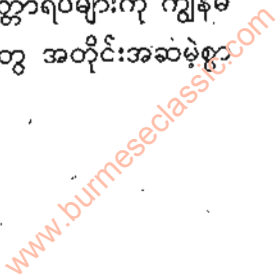
“ပေးပါဆို”

“ဟင်အင်း၊ ကျွန်တော်သိမ်းထားပါရစေ သက်ငြိမ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုနည်းနည်းလေးမှ မသနားဘူးလားဟင်။ ကျွန်တော့် မှာသူများတွေလို သက်ငြိမ်ကို အချိန်ပြည့်ဆက်သွယ်ရမယ့်ဆဲ(လ်) ဖုန်းလဲမရှိဘူး၊ သက်ငြိမ်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့် ဖို့ကားလဲမရှိဘူး၊ ဆိုင်ကယ်တောင် မပိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်မှာ သက်ငြိမ်ကိုပေးစရာဆိုလို့ ဒီရင်ထဲက အချစ်တွေပဲရှိတယ်...”

“အချစ်စစ်စစ်တွေပါ သက်ငြိမ်၊ ယုံလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့် အချစ်တွေက သက်ငြိမ်ကို ထဝရအေးမြနွေးထွေးမှုကို ပေးနိုင် ပါတယ်၊ ယုံပါ”

ပြောရင်း သူ့အသံက လှိုက်မောစွာ တုန်ယင်သွားတာ ကျွန်မသိလိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှ မေတ္တာရိပ်များကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မစိတ်နှလုံးတွေ အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ညွတ်ပျောင်း သိမ်မွေ့သွားရလေသည်။

“ရှင်ရယ်”

ခက်လိုက်တာ

ကျွန်မကို ဒီလောက် ဖိအားမပေးပါနဲ့လားကွယ်...

ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်မိလိမ့်မယ်....

အိုခက်လိုက်တာ...

မေမေ သိပ်နာကြည်းခဲ့တဲ့အချစ်...ကျွန်မကျောခိုင်း

ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့တဲ့အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မခံစားတတ်ခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့....”

ကျွန်မ...ရှင်ကိုမချစ်ရဲဘူး...။

“ဟင့်အင်း...”

ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး မိုးလေရယ်...

“သက်ငြိမ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် သိပ်မောပန်းနေပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကို ချစ်ရတဲ့ အချစ်တွေကြောင့် သိပ်ကိုမောပန်းနေပါပြီ။ ခဏ လောက်ဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူအချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ကြည့်ပေးပါ”

“ရှင်...”

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်လေးတစ်ချိန်ပဲ ပေးပါ။ ဥပမာ ဒီညနေ ခင်းလေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အို...”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရပ်နေသည့် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးက လူသူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အဖြူအစိမ်းဝတ်နှင့် ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် အသိတရား တွေ ကင်းလွတ်သွားသည်ထိ အာရုံတွေပွင့်ထွက်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်မောပန်းနေပါပြီ သက်ငြိမ်”

“ဒီညနေခင်းလေးမှာ ကျွန်တော့်ကို သက်ငြိမ်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ်မျိုးနဲ့ ခဏလေးငှားလိုက်ပါ...”

“ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ”

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ကို မေ့လိုက်မယ်ဆိုလဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာခံယူပေးမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့...ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကို ချစ်နေဦးမှာ မျှော်လင့် နေဦးမှာလေ”

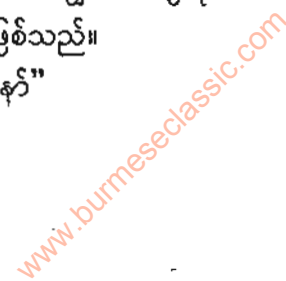
“အင်း...ဟင်”

ကျွန်မ တိုးတိတ်စွာ ညည်းတွားလိုက်မိပြီး သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို လှမ်းယူကာ သူ့မျက်နှာက ချွေးစက်တွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သုတ်ပေးလိုက်မိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ရှင်...ချွေးတိတ်လှည့်တော့လေ...နော်”

“သူက...”

“အင်”

“ကျွန်တော်ကို ချစ်ပြီလား၊ လက်ခံလိုက်ပြီလားဟင်
သူက ကျွန်မ ချွေးသုတ်ပေးလိုက်တာကို မယုံကြည်
သလို မျက်ဝန်းတွေဖြင့် မရဲတရဲကြည့်စွာမေးလျက်ရှိသည်။

“ရှင်...အဲလောက် အ,ရလားဟင်”

ကျွန်မ မချင်မရဲညည်တွားမိတော့ သူက တောက်
စိတ်ထက်သန် ပြင်းပြနေသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့်...

“ခဏလားဟင်၊ ဒီညနေခင်းလေးကို ကျွန်တော်ကို
တယ်ပေါ့နော်”

ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်မိတော့သည်။

သေချာတာ ကျွန်မ ရင်ထဲက လှိုက်တက်လာသည့်အ
စိတ်တွေ ကရုဏာစိတ်တွေက ဘယ်လိုအင်အားနှင့် ဖြိုးဖျက်
နိုင်တော့။

“ဖြေပါအုံးဗျာ...သက်”

“ရှင်ကို စောင့်ကြည့်ဦးမယ်လေ”

“ခုလောက်ဆို၊ ရှင် အမောပြလောက်ပြီမဟုတ်လား”

“အင်း...ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ယုံကြည်
တဲ့အတွက် သက်ကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင် လက်ပဝါလေးယူလိုက်တော့လေ...နော်”

သူ့ကို ကျွန်မကျေကျေနပ်နပ် ပေးလိုက်တော့

တယုတယယူကာ ငြိမ်သက်ပြီး ကျွန်မကို မျက်တောင်ပင်မခတ်
ဘဲကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ယုံလိုက်တော့မယ်နော်၊ ဒီညနေခင်းလေးမှာ
သက်ကို ကျွန်တော်ချစ်သူ အဖြစ်နဲ့လေ”

“ဒီညနေခင်းပဲနော် မနက်ဖြန်မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ ပြောတော့ သူ့မျက်စိ
ပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပေးရာသည်။

အိုကွယ်...

အဲဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းစွာ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အချစ်စစ်စစ်တွေ ဝေကယ်ရှိမှာပါ။

ကျွန်မ ယုံကြည်ပါရစေ...

ကျွန်မ ရှင်ကို မငြင်းဆန်နိုင်တော့လောက်အောင် သိပ်ကို
မောပန်းနွမ်းလှနေတာပါ မိုးဇလရယ်။

ကျွန်မလည်း သိပ်မောပန်းခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်

ပါ။

* * *

အခန်း (၁၀)

ကျွန်မနှင့်သူ ချစ်သူတွေတရားဝင် မဟုတ်ကြသေးမေမေအလစ်မှာ ချိန်းကြ၊ သွားသွားလာလာရှိကြသည် အဆင်ရောက်တော့နေခဲ့လေပြီ။

သူနှင့် တပူးတွဲတွဲနေချိန်တွေမှာမှ သူကျွန်မအပေါ်တကယ်ချစ်ကြောင်း ကျွန်မပိုပြီး ယုံကြည်သထက်ယုံကြည်ခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန် သူ့ကို ကျွန်မမြတ်မြတ်နိုးနိုး “မောင်” လို့ခေါ်ပေါ့။ အဲလို ရည်ရွယ်ထားတာကို မောင်ကတော့ သိရှာဦးမထင်။

အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသည့် ယောက်ျားယောက်၏ မေတ္တာကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်တာ ကျွန်မအပြစ်မရှိဘူးထင်သည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မေမေမျက်နှာ မကြည်လင်တာ ကျွန်မသတိထားမိသည်။

အမြဲလိုလို ကျွန်မကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သွားဆရာတကောက်ကောက် ခေါ်သွားဖူးခဲ့သည့် မေမေတစ်ယောက် ဒုရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်မကသိအောင် လမ်းထဲဆင်းဆင်းသွားဘတ်သည်။ ပြန်လာရင် မေမေမျက်နှာ သုန်မှုန်ကာ တည်တင်းမာကျောနေတတ်သည်။

ကြည့်ရတာ မေမေတစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာလေသည်။

“မေမေ”

“အင်း...ပြော”

“မေမေနေကောင်းရဲ့လားဟင်...”

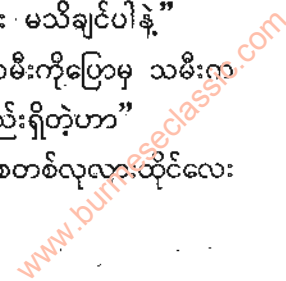
“မေမေ ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

“မေမေကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခုကိုအလိုမကျပုံဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘယ်သူက မေမေကိုစိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စပါ သမီးရယ်၊ သမီး မသိချင်ပါနဲ့”

“မေမေမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိရင် သမီးကိုပြောမှ သမီးက သိမှာလေ၊ သမီးနဲ့မေမေနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာ”

ကျွန်မ မေမေနားခွေးခြေပု ပလတ်စတစ်လှလားထိုင်လေး

ဆွဲယူကာ ထိုင်လိုက်တော့ မေမေက ကျွန်မကိုသေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး။

“သမီး မိုးလေ ဆိုတဲ့သူငယ်ကိုသိတယ်မလား။”

“ရှင်...”

ကျွန်မ အလန့်တကြားဖြစ်သွားဆဲ...

“အဲဒီ ကောင်လေးရဲ့အမေပေါ့ မေမေဆီက ငွေတစ်သိန်းချေးတယ်။ နှစ်လရှိပြီ ခုထက်ထိပြန်မပေးဘူး။ ပြောတော့တစ်လတည်းယူသုံးတာပါ။ ဘာညာပေါ့။ အတိုးလဲရက်စေတာမကျော်စေရပါဘူးဆိုပြီး ယူသွားလိုက်တာ အခု နှစ်လတစ်လမှ အတိုးလာမပေးဘူး။ မေမေတောင်းပြန်တော့ နေ့ညရွှေလုပ်နေတယ်”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ချလိုက်ရသည်ထိ အထက်အထန်စိုးရိမ်သွားရသည်။

မောင့်မေမေနဲ့ မေမေထိပ်တိုက်တွေကြုံပြီပေါ့။ အခုဘုရား အဆင်ပြေသွားပါစေ။ မေမေသူတို့အပေါ် အထင်မသေစေနဲ့။

“ခု မေမေ ကြမ်းတော့ ဒင်းက ဘာပြောတယ်မှတ်အလွတ်ယူတာ၊ ဘာသက်သေမှမရှိဘူးတဲ့၊ ပြန်မပေးဘူးတဲ့တိုင်ချင်ရှာတိုင်တဲ့”

“ဟင်...အဲလိုထိတောင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲလိုထိကို ဖြစ်နေပြီ၊ လုံးဝကိုပြန်မပေးတော့ဘူးလို့ပြောပြီးသွားပြီ။ မေမေတော်တော် သူ့ကို ဒေါသထွက်တယ်၊ အဲလို မျက်နှာပြောင်တိုက်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မထင်ခဲ့တာ မေမေ့အမှား ဘယ်နှယ်ကွယ် ကိုယ့်သားလေး ပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှမထောက်၊ ဒီမိန်းမလုပ်ချပစ်တယ်။”

“အဲဒီ ကောင်လေးက သမီးကိုကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ရှင်...”

လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် စကားကြောင့် ကျွန်မနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ခုန်ထွက်သွားမတက် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

မေမေ့ကိုလည်း ကျွန်မပြုကျယ်စိုင်းစက်လွန်းသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် အလန့်တကြားကြည့်မိတော့...

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

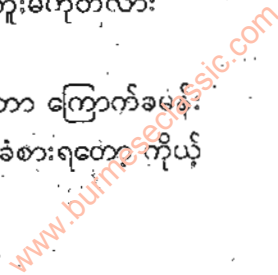
“သမီး”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“ဒါပေမဲ့ သမီး ပြန်မကြိုက်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေခဲ့တာ ကြောက်ခမိနဲ့ လီလီ မေမေ ကျွန်မစိတ်ကို သိနေသလိုလို ခံစားရတော့ ကိုယ့်

စိတ်ကိုယ်စိတ် မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။

“ကြိုက်စရာလဲ မလိုဘူးလေ၊ သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သားနဲ့ သမီးကြိုက်နေကြတယ် ဆိုရင်တောင် မေမေကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေပြလိုက်မယ်၊ သိလား။”

“ဟင်...မေမေ...”

“ဒီပိုက်ဆံ ပြန်မပေးတော့ရင်လဲ သွားသေစမ်းပါစေ၊ မေမေလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့တန်ဖိုးသူ့ဖြတ်တာပဲပေါ့၊ ဒီမိန်းမအတွက် ရေစက်ချပေးလိုက်မယ်”

မေမေ မျက်လုံးတွေကို မှေးကျဉ်းစွာ စိတ်ဆိုးစွာ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းဖိကိုက်ထားသည်။

ဒီပြဿနာ ဘယ်လိုမှ မအေးနိုင်တော့။

သေချာတာ ဒီရန်စ အေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ၊ မေမေကတော့ အတော့ကိုစိတ်ဆိုး တေးမှတ်ထားလေပြီ။

ကျွန်မစိတ်ထဲ တွတ်ဆထားသည့်အတိုင်း မေမေဘယ်လောက်ထိ မွေနှောက်နိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိပ်မကြာခင် ကျွန်မသိခွင့်ရလိုက်လေသည်။

“သမီး မေမေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ သိချင်လား၊ လာဒီနားလာထိုင်ပါဦး”

“ဘာလဲဟင် မေမေ၊ မေမေကြည့်ရတာ ဝမ်းသာလာပုံပဲ”

“ဒါပေါ့ မေမေ ခုမေမေတို့ ဂျပန်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက ပြန်လာတာ၊ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိုးလေကို ငါးလစာခဲဖြတ်လိုက်ဖို့ကိစ္စသွားပြောလာခဲ့တာ”

“ရှင်...ဘယ်...ဘယ်လို မေမေ”

သေတော့မှာပဲ (မောင်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ)

ကျွန်မ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် တုန်တုန်ယင်ယင် အေးမိချိန်မှာ မေမေကပြုံးလျက်၊ မေမေအပြုံးက တစ်ခုခုကို ဆက်စားချေပြီးဟန်ဖြင့် အားရဝမ်းသာ အပြုံးမျိုးမို့ ကြောက်စရာမကောင်းလှလေသည်။

မေမေ ကျေနပ်အားနေသည့်အပြုံးတစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းမှာ ခွဲခိုထားပြီးလျှင်။

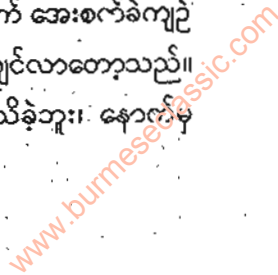
“အဲလိုလုပ်မှ ကျေအေးနိုင်မှာလေ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အမေဟာ ညည်းအဖေယူသွားတဲ့ မိန်းမရဲ့အဒေါ်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်”

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးလဲပြိုကျသွားမတက် အေးစက်ခဲ့ကျဉ်းတာ ရင်ဘတ်ဆီမှ စူးစူးဝါးဝါးထိုးအောင့်နာကျင်လာတော့သည်။

“အဲဒီ ကိစ္စတွေကို မေမေအစက မသိခဲ့ဘူး၊ နောက်မှ အဲဒီတို့သမိုင်းကို ပြန်လှန်လိုက်တာ။”

“ဟား...ဟား...ဟား...အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်သွားတဲ့ကောင်မက သူ့ညီမရဲ့သမီးအရင်း၊ သူ့ညီမက ဆင်းရဲတောပေနေတဲ့လမ်းဘေးက ပန်းရန်သမားတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်လို့ အားလုံးက ဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်ထားကြတာ၊ အဲဒီမှာ သမီးတစ်ယောက်မွေးတယ်၊ ဆင်းရဲတော့မကျွေးနိုင်ဘူး။”

“သူ သေခါနီးဆဲဆဲ မေမေတို့လက်ထဲ သူ့သမီးကို လာထည့်သွားတာလေ”

“အဲဒါ အဲဒီအိမ်ဖော်မရဲ့ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ပဲ”

ဘုရား...ဘုရား...

ကျွန်မ ကြောင်တောင်စွာ အသက်မဲ့သွားသည်အထိ အဲဒီအား သင့်သွားရလေပြီ။

လောကကြီးရယ်...

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်ရတာလဲကွယ်...

ဆိုးရွားလိုက်တဲ့ အဖြစ်...

ဖေဖေယူသွားတဲ့ မိန်းမက မောင့်မေမေရဲ့တူမအရင်း

လာဖြစ်နေရတယ်လို့ကွယ်။

ဒီလိုဆို ကျွန်မနဲ့ မောင်ကရော...။

ဟင့်အင်း...။

ဟင့်အင်းကွယ်...။

ကျွန်မ ဆက်မတွေးရဲတော့လောက်အောင်ထိတုတ်လန်ချောက်ချားလာချိန်မှာ မေမေက သူ့သောက်ထားသည့်ဒီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ မထည့်ဘဲလက်ထဲမှာပင် ခီစီညက်ကြေမွအောင် ခြေဖွပ်စလိုက်တာ။

“အဲဒီအတွက်၊ ဟောဒီလို စီစီညက်ညက် ကြေအောင်မေမေလုပ်ပြလိုက်တာ။”

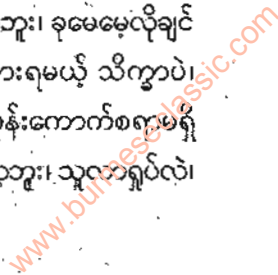
“လစာအဖြစ်မခံနိုင်ရင် လာလျော်၊ မလျော်နိုင်ရင် အလုပ်ထွက် အလုပ်မထွက်ရင်လဲသေ”

“ဟား...ဟား...ဟား...သေလိုက်ကြစမ်း၊ ဒီတစ်ချိန်မှ ကောင်းကောင်းလက်စားချေခွင့် လာကြပါတာ၊ ဒင်းက ဒင်းရဲ့ ဘုရင်ကို ဖုံးကွယ်ထားတော့ မေမေလှယ်ပြီး မွေးနှောက်ရတာ ဆို!”

“ဒါ...ဒါပေမဲ့ မေမေ...။”

“ဖေဖေမိန်းမဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သူတို့သိသွားကြရင်ရော ခီလိုဆို မေမေသိက္ခာကျအောင်...”

“တော်...အဲဒီကိစ္စ မေမေလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခုမေမေလိုချင်တာ ငွေ၊ ငွေထက်ကို သူတို့ကျဆင်းဆုံးရှုံးသွားရမယ့် သိက္ခာပဲ၊ ညည်းအဖေအတွက် သိက္ခာတွေ အရှက်တွေကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ကျခံပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ် ဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊ သူလာရှုပ်လဲ။”

လဲသေဖို့ပဲပြောလိုက်မယ်”

“ဒီမိန်းမ အိမ်ပေါ်တက်လာရဲရင် လာကြည့်လေ မေမေ
ဘက်က တစ်ခွန်းတည်းပြောစရာရှိတယ်”

“နင်တို့ သားအမိလဲသေဖို့ကောင်းပြီလို့”

မောင်ရယ်...

ကျွန်မတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မယ်...

ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်လွန်းစွာ ရင်ထဲက မချင့်မရဲ ရေရွတ်
လိုက်မိချိန်မှာ မျက်ရည်ကျချင်ခဲ့ပြီ။

ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နဂိုကတည်းက နာကြည်းငြိုးမျက်
နေသည့် မေမေဘက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ လျှော့လိုက်မည်မဟုတ်
တာ သေချာလှလေသည်။

* * *

အလယ်

ကျွန်တော်ပေးချင်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီအနမ်း
 ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ သူမကို ပေးချင်တဲ့အနမ်းတွေက
 အများကြီးပဲဗျာ ဒီအနမ်းတွေက ဒဏ္ဍာရီအနမ်းတွေ
 ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့အထိ ဂန္ဓဝင်မြောက်နိုင်သည်ဆိုပါစို့။

အခန်း (၁)

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မုန်တိုင်းအထန်ဆုံး အချိန်နှစ်ချိန်ကို ကြုံခဲ့ရလေပြီ။ တစ်ချိန်ကဖေဖေ နောက်မိန်းမယူသွားတဲ့အချိန် နောက်တစ်ချိန်က မောင်နှင့်ကျွန်မ အလိုလို ပြတ်စဲခွဲခွာလိုက်ရ သည့်ချိန်တွေပဲဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ကျွန်မဘယ်လိုမှမလွဲနိုင် မရှောင်နိုင်စွာကျောင်း တစ်ရက်ဖျက်လိုက်ကာ အိမ်ထဲအောင်းနေခဲ့မိသည်။

အချိန်တန်တော့ မေမေလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် အပြိုင် ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ သူ့ကုမ္ပဏီကိုဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်ရသည်။။

ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့်ဖုန်းတစ်ခုကို သူလက်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့အသံက ချိုမြိန်တာ တက်ကြွနေသည်။

“ဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်တော် ရုံးရှေ့က car parking မှာစောင့်နေရမယ်၊ ‘ဟုတ်လား သက်ငြိမ်’”

“အင်း”

“ကျွန်မ နာရီဝက်မကျော်ဘူး၊ ရောက်မယ်”

“အင်းပါ အင်းပါကွာ၊ ကျွန်တော်ပျော်လိုက်တာ သက်ငြိမ်ရယ်”

သူ့မှာ ဘာမှမသိသေးသောသူမို့ အသံတွေတုန်ယင်သွားသည်ထိ အပျော်လွန်စွာ ကြည်နူးနေရှာသည်။

သူ၏ ရိုးသားဖြူစင်သောအချစ်ကို ကျွန်မယုံကြည်သည်။

သူ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်နေမှန်းလည်း ကျွန်မအံ့မြဲလောက်အောင် နားလည်ခံစားရပါသည်။

အချစ်ဆိုတာကို ကျောခိုင်းဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည့် မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို ထိုအချစ်ကပ်ဖြားယောင်းညှို့ငင်ပြီး နှလုံးသားဆီသို့ သိမ်မွေ့နက်နဲစွာ စီးဝင်လာခဲ့ပြီးမှ...

အိုကွယ်...

ခေါင်

ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်က ချစ်သူဖြစ်ဖို့တောင် မထိုက်တန်တာပါ။

ကျွန်မ သိပ်သောက ရောက်နေပြီ။

သိပ်မောပန်းနေရပြီ မောင်ရယ်။

စိတ်ညစ်ရလွန်းလို့ ကျွန်မနှလုံးသားတွေ ဝုန်းခိုင်းကြပြီး ခုန်ပေါက်ရုန်းကြနေတာ။

အဲဒါ မောင့်ကို ပြောရမယ့်စကားတစ်ခွန်းအတွက် သိပ်ခက်ခဲနေလို့ပါ။

ကျွန်မ စိတ်ကိုမနည်းတင်းကာ သူ့ရုပ်စောင့်နေသည့် ကားပတ်ကင်ရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက်တာနှင့်။

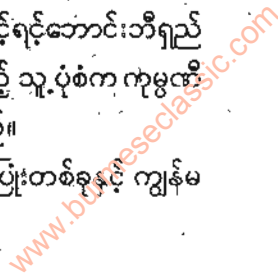
“သက်ငြိမ်”

သူ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မကားပြတင်းပေါက်နားအပြေးရောက်လာသည်။

ကြည့်စမ်း၊

ဖွေးဆွတ်တောက်ကြွရွှေနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူဆွတ်ဆွတ်လက်ရှည်ကို ခေါက်ဝတ်ထားကာ နက်ပြာရင့်ရင့်ဘောင်းဘီရှည် ခပ်ပွပွကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့ပုံစံက ကုမ္ပဏီဝတ်စုံပေမဲ့ အရမ်းကိုကြည့်ကောင်းနေသည်။

ပြီးတော့ တောက်ပလက်ဖြာသည့် အပြုံးတစ်ခွင့် ကျွန်မ

ကိုညှို့လျက်၊

ကျွန်မ ဘယ်လိုခွဲရမလဲ မောင်ရယ်။

ကျွန်မ ခုလာတာ လမ်းခွဲစကားပြောဖို့ပါ။

သေတော့မှာပဲ။

ကျွန်မ ငိုမိတော့မယ် ထင်တယ်ကွယ်။

“သက်ငြိမ်”

“ဪ...အင်း...လာ...တက်လေ”

“အင်း...”

သူက ဖျက်ခနဲ ကားဘောနက်ပေါ်ကနေ ခုန်ကျော်လိုက်ကာ လေပင်ချွန်လိုက်သေးသည်။

ကျွန်မချိန်နဲ့ သိပ်ပျော်နေရှာတာထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ ဆိုကို ကားပေါ်ခေါ်တင်လာပြီး လူရှင်းသည့်ခရေပင်လမ်းဘက် မောင်းလာခဲ့သည်။

ခရေပင်လမ်းက အမြဲလူသူတိတ်ဆိတ်ကာ ခရေပင်ကြီးတွေနှင့် အုပ်မှိုင်းကာ တကယ့်ကို လွမ်းမောဖွယ်ရာ လမ်းကလေးလည်းဖြစ်သည်။

“သက်ငြိမ်...ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။”

“သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ”

“ဘာလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကိုအဖြေပေးတော့မှာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟင်...သက်ငြိမ်မျက်နှာ အရမ်းညှိုးနေတာပဲ။ ကြည့်စမ်းကြည့်တော် ခုမှသတိထားမိတယ်၊ ကျွန်တော်က သက်ငြိမ်ချိန်းလိုရမ်းပျော်လာတာ အရူးလို့ပဲ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သက်ငြိမ်တံညစ်နေတာမသိလို့ပါ”

ကျွန်မ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးတစ်ခုအောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ချိန်မှာ လူကလည်း အသက်ကင်းမဲ့စွာ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။

“သက်”

“သက်ငြိမ်”

“ကျွန်တော် ရင်ထိတ်လာပြီ၊ ဘာလဲဟင် ကျွန်တော်ကို သက်ငြိမ် ဘာပြောချင်နေတာလဲဟင်”

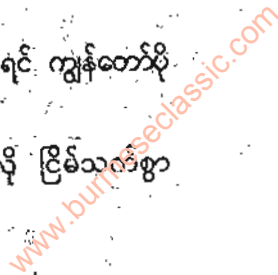
ဘယ်လို ပြောထွက်ပါ့မလဲ မောင်ရယ်။

ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ လမ်းခွဲရမဲ့နေ့။

လမ်းခွဲစကားပြောရမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်က သိပ်ကို သတ္တိနည်းနေတာ။

“ပြောပါဗျာ၊ သက်ငြိမ် ဘာမှမပြောဘဲ နေရင် ကျွန်တော်ပိုအနေရခက်တော့မှာ”

ဒီချိန်ထိ ကျွန်မ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ငြိမ်သက်စွာ

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အရုပ်ကြီးပြတ်၊ အသက်ကင်းမဲ့နေသလို။

“ဒီလောက်ထိ သက်ငြိမ်စိတ်ထိခိုက်နေမှာတော့ ကျွန်တော် အတွက် ဝမ်းသာစရာစကား ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ သက်”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုပြောကြား ခံစားပါရစေ”

ထိုစကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မနှလုံးသားကို ဆွဲခါပစ်လိုက် သလို နှင့်ခနဲနာကျင်သွားရလေသည်။

“ပြောရမှာပေါ့”

“ရှင်ကိုပြောပြဖို့ ကျွန်မထွက်လာတာပဲ”

“သက်ရယ် မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်းချောင်ကျသွားတာ အထိ တော်တော်ခံစားနေခဲ့ရတာကိုး ကျွန်တော် မပျော်သင့်ဘူး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ဝမ်းမသာသင့်ဘူး၊ ခု သက်သိပ်စိတ်ညစ် နေတယ်...”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ပန်းမှာ မှီပြီးပြောပြပါလားဟင်”

“ကျွန်တော် ဘာမှအခွင့်အရေးမှ မယူပါဘူးလို့ ကတိပေး ပါတယ်”

“ရှင် ကတိတည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ပန်းကို ခဏတစ် နှစ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မသိပ်မောပန်းနေလို့ပါ”

“သက်ရယ်”

သူမကြည့်ရတာ တကယ်ကို ကူကယ်ရာမဲ့ အထီးကျန် အားငယ်နေဟန်လေး။

ဘာဖြစ်လို့များ သူမ ဒီလောက်ထိ စိတ်ထိခိုက်နေရတာ ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ သူမကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် ချိန်းတဲ့အချိန် အပျော်လွန်ပြီး လေထဲလွင့်ပျောသွားမတက်ခံစား မြူးတူးနေရတာ။

ခုတော့...

သူမတကယ်ကို စိတ်ထိခိုက်လာရှာတာ။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် ကျွန်တော်ပန်းမှာ သူမ မျက်နှာ လေးကို မှောက်ချပြီး မှီတွယ်လိုက်တဲ့ထိလေ။

“နားပါ သက်၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ပါ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ပန်းမှာ စက္ကန့်ပိုင်းတော့နားခိုခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော် အစီအစဉ်သက်လုံးအတွက် ကျေနပ်နေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သက်ငြိမ်ရယ်၊ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာပဲဗျာဟု သူမခေါင်း လေးကို ပွတ်သပ်ယုယဖို့လက်ကလေး မြောက်တက်သွား ပြီးမှ ကျွန်မချလိုက်ရသည်။

မဖြစ်ဘူး...

ကျွန်တော် ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ...

ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ပခုံးမှာ နှလုံးစက်နားခိုနေတဲ့ချိန်မှာ ဘယ်လောက်စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲဗျာ။

တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းထတဲ့ထိ ရင်ထဲပူနေ လှုပ်ရှားနေရတဲ့အဖြစ်။

“ရှင်၊ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွား မတတ် အံ့အားသင့်သွားရပြီးလျှင်။

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်အသက် ကျွန်တော်အနာဂတ်ကို စတေးရဲတဲ့ထိ ချစ်တယ်”

“ခါဖြင့် ကျွန်မ ယုံလိုက်ပြီ”

“ရှင် ကျွန်မကိုချစ်ရင်၊ ကျွန်မစကားနားထောင်ရမယ်နော်”

“ပြောပါ သက်ငြိမ် ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်မတို့...ကျွန်မတို့”

မြန်းဆို ကျွန်တော်ပခုံးထက်ကနေ ခေါင်းကိုမတ်တက် ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

“ဗျာ...”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မလဲ ရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်တော့မှာလေ၊ ရှင်လဲ ကျွန်မကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်တာ နှလုံးသွေး ကြောတွေ မြန်းခနဲရပ်တန့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

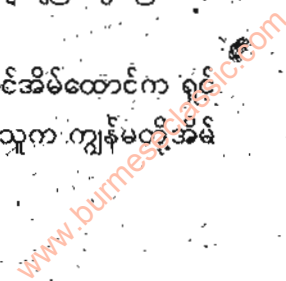
တော်တော်ကြီးကြာလေမှ တဒန်းဒန်းဆူဆူ မြည်ဟည်းလာ သည့် ရင်ခုန်သံတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ပြီးလျှင်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သက်ငြိမ်၊ ကျွန်တော့် မှာဘာအမှား လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း လမ်း ခွဲကြရမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကို ဘယ်လို လုပ်မေ့ပစ်လို့ ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကိုမှန်းမလည် နိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်မ ပြောတာ ရှင်လက်ခံပေးပါ၊ မိုးဇလ ရှင်လက် မခံလို့မရအောင် အဖြစ်အပျက်တွေက တိတိကျကျဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်မအဖေရဲ့ နောင်အိမ်ထောင်က ရှင် အမေရဲ့တူမ အရင်းဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မတို့အိမ် မှာ အိမ်ဖော်လုပ်သွားခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟာ...”

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အကာအကွယ်မဲ့လွန်းသည့်
ဟင်းလင်းပြင် တစ်နေရာသို့ လွင့်မျောပါသွားသလို ပြီးတော့
အရာတစ်ခုနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဒုန်းခနဲဝင်ဆောင့်မိတော့သည်။

* * *

“လွန်ခဲ့သောဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်ကလဆိုက”

အခန်း (၂)

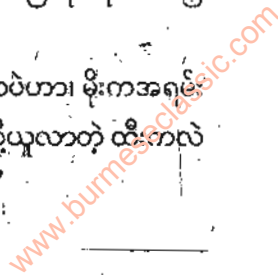
“ရုစံပုံ”

သူမကိုမေမေက ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ခြေလှမ်းခွင့်နှင့်အတင်း ဆွဲခေါ်လာသည့်နေ့က မိုးတွေသည်းသည်းထန်ထန်ရွာသွန်းနေ သည့် နေ့တစ်နေ့ပင်။

လောကကြီး တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းညှို့မှိုင်းနေတာ ကြောက် ခက်ဖွယ်လိလိ...

“မြန်မြန်လျှောက်ပါသမီးရယ်၊ ရှေ့ကခြံဆိုရောက်ပါပြီ လာပါကွယ်၊ မြန်မြန်”

“မေမေကလဲ၊ သမီးလဲလျှောက်နေတာပဲဟာ၊ မိုးကအရမ်း ရွာနေတော့ လျှောက်ရခက်နေတာပဲ။ သမီးတို့ယူလာတဲ့ ထီးကလဲ ထီးရွက်တွေ ဖွာဆန်ကြပြီး ပေါက်ကုန်ပြီ”

“နေ၊ နေ ထီးကစုတ်နေတာကိုး၊ အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ် အဲ့ဒီထီးစုတ်ကြီးလွတ်ပစ်လိုက် မေမေတို့ ဒီအတိုင်းလျှောက်ကြတာ ပေါ့။”

“အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ မေမေက ချောင်းအရမ်းဆိုးနေတာ အအေးမိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထီးစုတ်ပေမဲ့ နဲ့တော့လုံပါသေးတယ် မေမေရယ်။”

သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက် မိုးသည်းထဲမှာ ထီးရွက်တွေ ဖွာရာကြဲကာလန်တက်နေသည့် ထီးစုတ်တစ်ကျောင်းကို ဟိုလူ ထိုးပေး၊ ဒီလူထိုးပေးရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညှာနေကြသည်။

သိပ်မကြာခင် သူမအလုပ်လုပ်ရမည့် အိမ်ကြီးဆီရောက် တော့ ပြီးလျှင် မေမေက ကျွန်မကိုထားခဲ့ကာ ပြန်သွားတော့သည်။ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတာမျိုးလားမသိ ဒီနေ့ကျမှ မိုးကအရမ်းသည်းလွန်းနေသည်။

မေမေခမျာ ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်အစားတွေနှင့်မို့ မိုးရေ တွေစိုရွဲကာ ပြရိမတတ်စုတ်ပြတ်နွမ်းနယ်နေရှာသည်။

ပြီးတော့လည်း တစ်လမ်းလုံးချောင်းက တဟွတ်ဟွတ်ဆိုး လာလို့ လူချမ်းသာရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်လာရတာ ကိုယ့်ကိုယ်တို့

သိမ်ငယ်နေသလို။

“မေမေက ဆိုက်ကားငှားပါဆိုတော့လဲ မငှားဘူး၊ ခဲ့မေမေ အရမ်းရွဲနေပြီ လမ်းရောလျှောက်လို့ရသေးရဲ့လား မေမေရယ်၊ အမေ့ကြည့်ရတာ အရမ်းမောနေပုံပဲ။”

“မေမေ့ကို ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ အရေးကြီးတာ သူဌေးတို့ သင်မယားဆီရောက်ဖို့ပဲ ဆိုက်ကားငှားဖို့ကို ပိုက်ဆံမပါလာတာ”

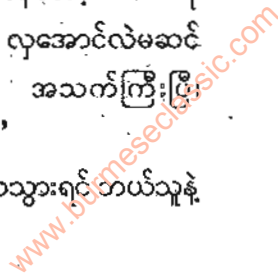
“အဲ့ဒီကိုရောက်ပြီးတာနဲ့ မေမေက သမီးကိုထားခဲ့တော့ နာလားဟင်”

“သမီးရယ်”

ပြိုင်တူလိုလို မေမေနဲ့သူမ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမျက်ရည်တွေ ပြည့်လာကြသည်။ မေမေကချက်ချင်းပင် မျက်ရည်တွေကိုသိမ်း ထုချက်။

“မငိုနဲ့လေ သမီးရယ်၊ သမီးကို အဲ့ဒီမှာ ထားရတာကလဲ့ သမီးပေဖေမဆုံးခင် သွေးသေချာချာမှာသွားလို့ရယ် ပြီးတော့ အမေမှာလဲ ရောဂါတွေက ဖောက်ဖောက်နေတော့ သမီးကို ငှားပေးလဲမထားနိုင်၊ ဝအောင်လဲမကျွေးနိုင်၊ လှအောင်လဲမဆင် နိုင်နဲ့ဖြစ်နေရတယ်မလားနဲ့၊ အမေက အသက်ကြီးပြီး ဘယ်နေ့သေ မလဲဆိုတာဘဲစောင့်နေရတာ”

“အမေ့သမီး၊ မိန်းမချောလေး အမေ့သွားရင် ဘယ်သူနဲ့

နေမလဲ၊ အမေ ဘယ်လိုအသေဖြောင့်မှာလဲ၊ သမီးအဖေ အလုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူဌေးလင်မယားနဲ့ပဲ၊ အမေတို့ စိတ်ချနိုင်မှာလေ ဟိုမှာလဲ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမီးထက်တော့ ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်မယ်၊ မိန်းမချင်းလည်းအဖော်ရ၊ သူတို့လဲ လူလိုနေတာမလားကွယ်၊ ကူဖော်လောင်ဖက်လေးပေါ့၊ အမေ မကြာမကြာ လာကြည့်ပါ့မယ်”

“အမေရယ် လူဖော်လောင်ဖက်ဆိုတာ စကားလှအောင် သုံးတာပါ၊ အိမ်ဖော်ဟာ အိမ်ဖော်ပါပဲ”

သူမ ရင်ထဲမှာဆိုနှင့်ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်ပြီးမှ မေမေကို သနားသွားကာ မေမေမျက်ရည်တွေကို ခပ်မြန်မြန်သုတ်ပေးလိုက် ရသည်။

“အလကား သမီးလျှောက်ပြောနေတာ မေမေထားစံ နေရာသမီးနေမှာပေါ့၊ သမီးက အမေ့သမီးပဲဟာနော်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သမီးရယ်၊ အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ်”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး မိုးသည်းသည်းအောက်မှာ ရတနာ မရှိအောင် အေးစက်စိုရွဲနေကြပြီ၊ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် မျက်ရည်တွေလည်း စိုရွဲနေကြပြီ။

“လာ မေမေ ဖြည်းဖြည်းလျှောက် သမီးကို သေရာ ကိုင်ထား”

“ဟော ရောက်ပြီ၊ အဲဒီခြံ အဲဒီခြံပဲ”

“လူရိပ်တောင် မမြင်ဘူး မေမေ”

“ခေါင်းလောင်းလေးတီးလိုက်လေ”

“မကြားကြဘူးထင်တယ် သမီးလဲတီးနေတာပဲ”

“ဆက်တီးကြည့်ပါဦး၊ ထွက်တော့လာကြမှာပါ”

သူမမှာ ခြံထဲက လူတစ်ယောက်ထွက်လာဖို့ ခြေဖျားလေး ထောက်ကာ အာရုံစိုက်သွားဆဲ။

“သ...မီး”

“ဟင်...အမေ”

“အမေ”

သူမဆီ လက်လှမ်းရင်း ဒူးများညွတ်ရွေ့ပြိုကျလာသည့် အမေ့ကို သူမအစွမ်းကုန်အော်ဟစ်ပြီး ဆီးပွေလိုက်ချိန်မှာ မေမေ တစ်ဖြူလန်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်...မေမေ ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ကြပါဦး...ရှင်...”

သူမ မိုးသံကိုထွင်းဖောက်လှမတတ် အကျယ်ကြီး အထိတ် အလန့်အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

* * *

အခန်း (၃)

“ဘုရား...ဘုရား ငါတို့ခြံထိပ်မှာမှ လာဆုံးရတယ် သွား...သွား ရေခဲတိုက်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားကြတော့”

“ရှင်...ကျွန်မ ...ကျွန်မအမေကို ဖက်ထားပါရအောင် ကြီးကြီးရယ်၊ ခဏလေးပါ မေမေ မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ မေ သတိလစ်သွားတာနေမှာပါ၊ မကြာခင် သတိပြန်ရလာမှာ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ခေါ်မသွားကြပါနဲ့။”

သူမ လည်ချောင်းကွဲမတက်အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သလို မိုးသံကို ထွင်းဖောက်ကာ ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် မျက်ဖြူလန်ကာ အပြီးတိုင်လောကကြီး ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည့် မေမေကို အားလုံးက ရေခဲတိုက် သယ်ယူသွားခဲ့ကြပြီ။

“အမေ”

“အမေ”

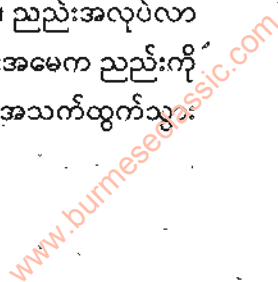
သူမ ဘယ်လိုပဲ ပြေးလိုက်ပြေးလိုက်မမီတော့၊ ကံဆိုးလိုက် တာမေမေခမျာ သူမကို ဒီအိမ်ရှေ့အထိရောက်အောင် ပို့ပေးသွား ခဲ့တာ ဒီကိုရောက်ဖို့ မေမေဘယ်လောက်ထိ အားတင်းလာခဲ့ရ သည်မသိ။

သူမကို စိတ်ချရသည်လောက်မှ အားလျှော့ချလိုက်ဟန် တူသည်။ ဖြစ်ရလေ မေမေရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရင်ကွဲရပါပြီ သမီးကိုပါ ခေါ်သွားပါတော့လား။

ရဲ့ဆို သမီးကို မေမေကအရင်ခွဲခွာသွားတယ် ပြီးတော့ မေမေသမီးရှေ့ လျှောက်အနာဂတ်ကို ဘယ်လိုအင်အား၊ ဘယ်လိုခွန်အားတွေနဲ့လျှောက်ရမလဲ မေမေရယ်။

သူမ ရူးသွားချင်သည် တကယ့်ကိုသွက်သွက်လည်အောင် ရူးချင်ပေမဲ့ သူမမရူးခဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းကြေမွသွား သည်ထိ စိတ်ထိခိုက်စွာ ခံစားနေရခြင်း။

“ကဲ...ကဲ...ငိုမနေနဲ့...ငိုမနေနဲ့တော့၊ ညည်းအလုပ်လာ လုပ်တာမဟုတ်လား၊ အိမ်ထဲဝင်တော့ ညည်းအမေက ညည်းကို ဒီခြံရှေ့ အရောက်ပို့ပေးပြီးမှ စိတ်ချလက်ချအသက်ထွက်သွား ရတာ သူ့အသေဖြောင့်ပါစေတော့”

သူဌေးကတော်က သူမကို ငေါက်ချင်သလိုလို၊ စိတ်မရှည်တော့သလိုလို ဖျောင်းဖျံနှစ်သိမ့်ချင်သလိုလိုဖြင့် ပြောတော့ သူမရှိက်သံတွေနှင့်သာ ရင်ကွဲစွာ မေမေကိုအပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

သူမ တစ်ကြိမ်ဖူးမျှ မရောက်ဖူးသည့် အိမ်ကြီးပေါ် အလျင်ကဖေဖေ ဒီအိမ်ကြီးတိုက်ဆောက်စဉ်က ပန်းရန်လုပ်ဖူးသည်။ မေမေက အဝတ်လျှော်ဖူးသည် သူမတစ်ကြိမ်မျှမရောက်ဖူးခဲ့။

ခု မိဘတွေ အလုပ်လုပ်စေချင်ခဲ့သည့်အိမ်ကြီးကို သူမ ရောက်လာရပြီ၊ မေမေကတော့ စိတ်ချစွာ သူမကိုအသက်နှင့် ရင်းကာ အပြီးထားသွားခဲ့လေပြီ။

ဘုရားရေ

ဒီမိသားစု သူမအပေါ် သနားကြင်နာမှုနှင့်လားကိုယ်ချင်းစီ ကြင်နာစိတ်နှင့်လား အကြင်နာမဲ့ညာတာမဲ့စိတ်နှင့်လား ဘယ်လို ဆက်ဆံကြမှာလဲ။

သေချာတာကတော့ သူမ ရင်ထဲစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ နှင့် ရင်ထဲတင်းကျပ်ဆို့နှင့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်ထားမိသည်။

ထိုလက်တွေဆီမှ နွေးထွေးမှု အင်အားတစ်မျိုးကို အစော

သင့်တော့ ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်အိမ်လုံး ပစ္စည်းတွေက အဖိုးတန်တွေချည်း တိတ်ဆိတ်အတောက်လဲ ကြောက်ခမန်းလိလိ။

“အရင်ဆုံး ညည်းအဝတ်အစားတွေစိုနေတာ အရင်လဲ နေ့တိုမိသားစုကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် ညည်းမီးနဲ့ တို့ယောက်ျား စားပွဲတစ်ခုရောက်နေကြတယ်”

“ဟုတ်”

“တစ်ယောက်က သူနေရမဲ့အခန်းလိုက်ပြပေး၊ ပြီးရင် အဝတ်အစားလဲခိုင်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

သူမကို အိမ်ပေါ်အမျိုးသီးကြီးတစ်ယောက်က အခန်းလေး တစ်ခုကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ နင်နေရမယ့်အခန်းပဲ၊ မနက်ဖြန်ကြာမှ ငါနဲ့ဝိုင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ ပြပေးမယ်”

“အင်း”

“နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“အင်း”

အမျိုးသမီးကြီးက စူးစူးရှရှကြည့်သည်မှာ သူမပင်ကြောက်

လာသည်။ ကြည့်ရတာ သူမကို အရမ်းခိုင်းမယ့်ပုံမျိုးကြီးပဲ။ သူမ ထင်မြင်ယူဆကာ မမှားနိုင်မှန်း သူမမကြာဘဲ သိလိုက်ရလေသည်။

“နင့်က မိန်းမချောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ဒီကိုအလုပ်လာလုပ်တာ ဆိုကတည်းက အိမ်ဖော်ပဲနော်၊ ငါက နင့်ထက်အများကြီးကြံ တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လို့ခေါ် ကြားလား။”

“အင်း”

“နင့်အမေကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်သဋ္ဌေးခြံရှေ့ရောက် သေရတယ်လို့ ဒီခြံဘယ်လိုလုပ် ကျက်သရေရှိတော့မလဲ၊ အဲဒီလောက်တောင်ပဲတိုက်ဆိုင်ရတယ်လို့”

သူမ အဝတ်အစားစိုတွေလဲနေရင်းမှ နင့်ခနဲရစ်ရစ် ကျဉ်တက်သွားရကာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာပြန်လေ သည်။

* * *

အခန်း (၄)

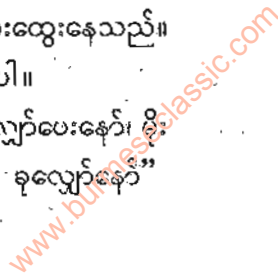
သူမအမေ သေဆုံးမှုအတွက် သူမကြာကြာဝမ်းနည်းဖို့ အချိန်မရနိုင်လောက်အောင် ထိုအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်များခဲ့လေသည်။

သူဋ္ဌေးက ခပ်အေးအေးနေတတ်ကာ လိုအပ်မှသာ သူမကို သွန်းခိုင်းသလို စကားပြောသည်။ အနေတည် ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ပုံရည်သန့်ပြန့်သော သူဋ္ဌေးက အတော်ချောပါသည်။

သူဋ္ဌေး၏ သမီးကလေးက ဆယ့်နှစ်ဝန်းကျင်သာသာလေး၊ မိမိ စကတ်ဖားဖားလေးနှင့်ကျောင်းတက် ကျောင်းပြန်ကျူရှင်သွား အဖတ် တီဗွီကြည့်စသည့်အလုပ်တွေနှင့်သာ လုံးထွေးနေသည်။

သူမအပေါ် ဆက်ဆံရေးလည်းမဆိုးရှာပါ။

“မပုံ၊ သမီးကို ဒီစကတ်ပြောင်အောင်လျှော်ပေးနော်၊ မိမိ ဆုတွေစိုထားတယ်၊ ဖားအုစွဲမှာ ကြောက်လို့၊ ခုလျှော်နော်”

“အင်း...အင်း...ထားခဲ့၊ ညီမလေး၊ အစ်မပြောင်အောင်လှေပေးပါမယ်”

သူဌေးကျတော့လည်း လေပြည်လေးနှင့်သာ ခိုင်းတတ်သည်။

“ပုံပုံရေ၊ ဒီအိတ် အခန်းထဲရွှေလိုက်၊ ပြီးရင် ဂေါက်အိတ်ကားထဲသွားထည့်၊ ဦး ဂေါက်ရိုက်မလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

သူဌေးနှင့် သမီးလေးက သူမနှင့်အဆင်ပြေပေမဲ့ သူမကတော်၏ မျက်လုံးတွေက သူမပေါ်သံသယရှိနေသလိုလို အခံစားနားလည်ရသည်။

“လာဦး...ဒီကို”

“ရှင်...အန်တီ”

“လူကြီးရှေ့မတ်တတ်ရပ်တဲ့ချိန် ခေါင်းငုံ့ပြီးရပ်ရင်ရပ်၊ မရင်ခူးထောက်ပြီး နားထောင်နေရတယ်ကွယ်”

သူမ အဝတ်လျှော်နေရာမှ ထွက်လာသဖြင့် လုံချည်အောက်နားစတွေက တော်တော်ရေရွဲနေသဖြင့် သူမမတ်တတ်ရပ်နေအဆင်မပြေနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူဌေးရဲ့ဇနီးရှေ့ကော်စောမှာ ခူးထောက်ချလိုက်တာ ကိုယ်ကို ရိုကျိုးနှိမ်ချစွာဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအန်တီ”

“ညည်းနာမည် ချစ်ပုံဆိုတာတို့မကြိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာနေသရွေ့ မိပုံပဲဖြစ်ရမယ်”

“ရှင်...အဲ့ဒါက”

“ဘာလဲပြော”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကိုယ်တိုင် မုည့်ပေးထားခဲ့တာပါ အန်တီ မိဘနှစ်ပါးစလုံးရဲ့ အချစ်တွေပုံနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုဆောင်တာပါ”

“လုပ်မနေနဲ့ မင်းတို့ပြောတာသာနားထောင် မိပုံပဲဖြစ်ရမယ်”

သူများအိမ်က အိမ်ဖော်ဆိုတာ ကိုယ်နာမည်တောင် ကိုယ်မပိုင်တဲ့အဖြစ်ဟု သူမ ခံစားလာရချိန်မှာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို မွတ်သိပ်တောင့်တလာတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ သူမထက်စောစွာရောက်နှင့်နေသည့် သူမကို မငဲ့ညှာနိုင်ဘဲ ခိုင်းတတ်သည့်အဒေါ်ကြီးက တစ်မျိုးပင်။

“ဟဲ့...လာ ဒါတွေလက်စသတ်လိုက်” ဆိုတာမျိုး

“အမလေး၊ ငါးနှင့်တာ ဇက်ကြောတက်လိုက်တာ၊ လာစမ်းပါ ဘာကြည့်နေတာလဲ လာခိုင်းကူလေ”

ငေါက်တာမျိုး

“အိမ်သာရော၊ ရေချိုးခန်းရော၊ အားလုံးဆေးနော်၊ ရေခွက်
တွေလည်းယူတိုက်ဦး” ဟုခိုင်းတာမျိုး။

“လုပ်စမ်းပါအေ၊ ဘယ်လင်မျှော်နေတာလဲ၊ သွက်သွက်
လက်လက်လုပ်မှပေါ... ဟင်း... ငါမှပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဟုဆဲရေးတာမျိုး...

သူမ အရမ်းသည်းခံရလေသည်။ သူမ ထိုအိမ်ကြီးမှာ
လခမရပါ။ အဝတ်အစားဆင်ရုံ၊ အစားအသောက်ဝဝလင်လင်
ကျွေးရုံ၊ အလုပ်တွေဇယ်ဆက်အောင်လုပ်ရုံဖြင့် တစ်နေ့ကုန်
ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲပြန်
ကြည့်ရင်း ဤမျှနနယ်အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်
မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်ကံကြမ္မာမျိုးက ခုလိုအခြေအနေ
မျိုးရောက်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးမိလေ ဝမ်းနည်း
ရလေသည်။

ဖေဖေကလည်း ပန်းရန်လုပ်ရင်းဆုံး မေမေကလည်း
သူမလက်ပေါ်တွင်ဆုံးဖြင့် သူမဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်လက်ခံလိုမရ
အောင် အဖြစ်အပျက်ဆိုးတွေကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဆိုးဆုံးက ဟိုမိန်းမကြီးအာကြမ်းလျှာကြမ်း
နှင့် သူမကို အနိုင်ကျင့်တာတွေက ဘယ်လိုမှရင်ဆိုင်သည်ခံ

နိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင်။

သူမလေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အိမ်ရှင်တွေရှေ့ရောက်လျှင်
တော့ ထိုမိန်းမကြီးက ရိုက်ချိုးမြဲအမှတ်ကောင်းယူဆဲ သူမကို
အပုတ်ချမြဲပင်။

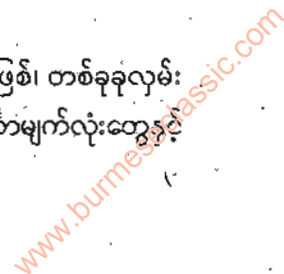
“ကျွန်မ ချက်ထားတာလေ ပြည်ကြီးငါးသုပ်ကလည်း
ကျွန်မပဲသုပ်လိုက်တာ၊ မိပုံကတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်တာ ၊
တစ်ချိန်လုံးပြောနေရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒေါ်ရွှေကခိုင်းလေ၊ ရောက်တာသုံးလပြည့်
ဘာမှမယ် မတတ်သေးဘူးဆိုတော့ အလုပ်ကိုစိတ်မဝင်စားလို့
မယ်”

ထမင်ဝိုင်းမှာ ဒေါ်ရွှေနှင့်အဘွားကြီးက အတိုင်အဖောက်
ဒီစွာ သူမကိုမြှောင်ပင် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုနေကြသည်။

သူဌေးနှင့်သမီးလေးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲထမင်ကိုသာ
စားနေကြသည်။ဒေါ်ရွှေက သူမကို တို့လိုက်၊ ထောင်လိုက်
သူဌေးကတော်က သူမပေါ်အမြင်မကြည်လိုက်၊ သံသယရှိလိုက်နှင့်
သူမ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲရလေသည်။

သူမကို သူဌေးကလှမ်းကြည့်လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုလှမ်း
ငေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ရွှေက သူမပေါ် မယုံသင်္ကာမျက်လုံးတွေနှင့်

ကြည့်တတ်ပြီးလျှင်။

“နင့်အင်္ကျီက ဘာလို့ဟိုက်နေရတာလဲ၊ နည်းနည်းအောက်ဆွဲချလိုက်”

“လုံချည်ကို အဲ့လောက်တင်းအောင်မဝတ်နဲ့လေ နင့်ကိုယ်လုံး အတစ်လိုက် အရစ်လိုက်ကို မြင်စေချင်လို့လား”

မိန်းမကြီး သူမပေါ်မနာလိုဖြစ်နေခြင်းက သူမတော်တော်ကုသိုလ်ဆိုးလေသည်။

သူမ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော စိတ်လွတ်မြောက်မလေအောင် ဖိချုပ်လွှမ်းမိုးခံထားရခြင်းက တော်တော်ဆိုးရွားပါသည်။

အဆိုးရွားဆုံးက ညညသူမက ထိုမိန်းမကြီးနှင့်အတူ အိပ်ခြင်းပင်။ သူမ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားသဖြင့် ညညဆို ခေါင်းနူးခေါင်းအုံးထိလိုက်တာနှင့် တစ်ချက်တည်းအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး

ထိုချိန်တွေဆို..

“ဟဲ့...ဟဲ့...ထစမ်း...ထစမ်း...အမယ်လေး...ဒါမိန်းကလေးတလား အိပ်တဲ့ပုံလဲ ပက်စက်လိုက်တာ...ထဦး”

သူမ...မနိုးပါ။

“မိပုံ...မိပုံ...ထစမ်း...နင်အိပ်တဲ့ပုံ နင်ပြန်ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားဘုရား၊ ဒီအချိန်...တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်သာ မြင်သွားခဲ့ရ နင့်ဘဝတော့ မတွေ့ဝံ့စရာဘဲ။

သူမ နိုးလည်းမကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ မိန်းမကြီးကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အိပ်ဝစ်လိုက်သည်။

ဒါတောင် ပွစ်ပွစ်ပြောလို့မဆုံး၊ သူမငယ်ငယ်ကတည်းက အအိပ်ကြမ်းသည်ဟု မိဘတွေပြောဖူးတာသိသည်။ သို့သော် သူမ မပြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ မအိပ်ခင်က ဘယ်လောက်ပဲသတိထားထား အိပ်မောကျသွားလျှင်တော့ သူမဘာမှမသိတော့။

ယုတ်စွအဆုံး သူမအိပ်မောကျနေချိန် ကျားထက်နင်းလျှင် တောင် သိဦးမှာမဟုတ် ဒါကို မိန်းမကြီးက အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ ဆဲရေးတတ်နေတော့ သူမလည်းမတတ်နိုင်။

“ကောင်မ ဒီလောက်ပက်စက်တာ ညည်းတစ်နေ့ခုကွ ရောက်လိမ့်မယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ တော်ပါသေးရဲ့ ဒီအိမ်မှာလူပျိုယောက်ျားလေးမရှိတာ ရှိများရှိရင်တော့လေ ဟင်း ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူများအိပ်တာတောင် ကဲ့ရဲ့တဲ့မိန်းမကြီးရယ်လေ၊ မုန်းလိုက်တာ။

တစ်ခါက သူမအိပ်မက်မက်ဖူးသည်။
 ခပ်ရှည်ရှည်ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်
 မီးပုံးလှလှလေးတွေ ခပ်မှိန်မှိန်အလှ
 ဆင်ထားသည့် နေရာလေးမှာ
 သူမက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်
 နှင့်အတူ ထိုင်လျက် ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့စွာ
 ရယ်မောနေသတဲ့...
 ထိုယောက်ျားက...
 “ဟင်...”
 “ဘုရားရေ...”

အခန်း (၅)

“ဟင်...ဒါ...ဒါ...ဘာတွေလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ထုံးလေ၊ ထုံးတွေသုတ်ထားတာ”

“ဟင်...”

သူမမှာ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းအပေါ်လှန်တက်နေသည့် နေ့ချည်အောက်နားစကိုဆွဲချဖို့အလုပ်မှာ ခြေသလုံးစာလျှောက်မှာ စိတ်စလုံးမြင်မကောင်းအောင် ထုံးကွက်တွေပွစာကြနေတာကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

ကယောင်ကတမ်းလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်စွာကြည့်ရင်း သူမက ဒေါ်ရွှေကို ကမူးရှူးထိုးမေးမိခြင်း။

“ဘာလဲ မကျေနပ်လို့လား၊ မကျေနပ်ရင်သေလိုက်ရမယ်။ ညက တစ်ညလုံးဘယ်လိုအိပ်ခဲ့သလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးပြန်

စဉ်းစားအုံး၊ နိုးလို့လဲမရ၊ ခေါ်လို့လဲမကြားနဲ့ ပြောပြန်ရင်လဲမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ မငြင်းနိုင်အောင် ထုံးကွဲလိုက်တာ”

“ဒေါ်ရွှေ အဲ့လောက်ထိတော့ လုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူး ကျွန်မလဲ အိပ်တာပဲ သူ့ဘာသာသူ အအိပ်ဆော့တတ်တာ ကျွန်မဘယ်လိုသိမှာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်လဲမိန့်တုတ်ယောက်ပါ၊ မိန်းမချင်းအိပ်ကြတာပဲ”

“အောင်မာ၊ ကောင်မက ငါ့ကိုပြန်ပက်နေပါလား၊ ဒီမယ် ငါဒီအိမ်မှာအလုပ်လုပ်တာ ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မက ငါ့အောက်ကလူတွေ ငါ့ကိုတစ်ခါမှပြန်မပြောရဲဘူး၊ ညည်းဘာခံပြောနေတာလဲ၊ ငါလုပ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်အအိပ်ဖတ်စက်လို့လုပ်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြောလေ ပြောစမ်းပါ”

ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းနိုင်သည့် အရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမကြီး ရှုမကူက အော်ဟစ်နေသည့် မိန်းမကြီးနှင့် သူမ ရန်မဖြစ်ချင်ဘဲ ဘာမှလည်းမပြောချင်တော့။

ထိုမိန်းမကြီးက အာကြမ်းလျှာကြမ်းနှင့် သူမကို အမြဲရန်လိုနေတတ်သူ မိန်းမဆိုးကြီး မျက်လုံးတွေဆီက အမဲမီးလျှံတွေက တောက်ပစွာတရှိန်ရှိန်ပြီးလျက်။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ ပြောလေ လာပါ မျက်လုံးတွေ

မြိမ်းမြောက်မနေနဲ့ လုံးဝဝရစိုက်ဘူး၊ နောက်လဲထပ်လုပ်ဦးမှာ”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ်လဲအိမ်ဖော်၊ ကျွန်မလဲအိမ်ဖော်ပါ ကျွန်မရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အောင်မလေး လူကြီးကိုကက်ကက်လန်အောင်ပြောနေသေးတယ်၊ မှတ်ထား နောက်ဆို နင်လုပ်ချင်လန်နေတာတွေ ရင်လက်သည်းနိပုလင်းလိုက်လောင်းချမယ်၊ ကြည့်နေငါလုပ်ပြမယ်”

ဒီလောက်သည်းခံနေတာကို မိန်းမဆိုးကြီးက အရမ်းရောင့်တက်နေပြီမို့ သူမကြာရှည်သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဒီတစ်ခါလုပ်ရဲ လုပ်ကြည့်လေ၊ ကျွန်မသည်းမခံတော့ဘူးမှတ်”

သူမအသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်ကာ စူးစူးရှရှထွက်ပေါ်သွားလေသည်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူမတို့ အခန်းအပေါက်ဝဆီမှ တိုးတိတ်ညင်သာသည့် အသံကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းဝကို မျက်စိရောက်သွားကြသည်။

“ဟင်...ဦး”

အင်မတန်စကားနည်းကာ တည်ငြိမ်ခန့်ညားလှသည့် သာသနာ့တစ်ယောက်ကို သူမတစ်သက်မှာတစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ဖူး

သေးတာသေချာသည်။

“နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခန်းက ဆူညံလှချည်လား မင်းတို့မသင့်မြတ်ကြဘူးလား။”

သူဌေးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်စုံကြောင်အမ်းစွာငြိမ်သက် သွားသည့်တစ်ခဏလေးမှာ မိန်းမကြီးကလက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ အမိန်းကိုနာခံသူလို...

“ဟုတ်ကဲ့...နောက်မဖြစ်စေရပါဘူးသူဌေး၊ ခုကိစ္စက ပုံမှန်အနေအထိုင်မတတ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးမမိတာပါ။”

ဘုရားရေ...

အတိုအထောင်လုပ်တာ မြန်လွန်းလှသည့်မိန်းမဆိုးကြီးက သူမ ကုတ်ဖုံပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်မိပေမဲ့ ဒေါသတွေကို မျှိုသိပ်ချလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်လား။”

“ရှင်”

အေးဆေးစွာ စိုက်ကြည့်လျက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့် သူဌေး၏အသံက ပြတ်သားကာ ခပ်ဩဩမျိုးဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရေ...

ညက သူမအိပ်မက်မက်ခဲ့တာပဲ...

အိပ်မက်ဆဲမှာ ခပ်ရှည်ရှည်ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်

နှင့် မီးပုံးလှလှလေးတွေ ခပ်မိန်းမိန်းအလှဆင်ထားသည့်နေရာလေး သူမက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်လျက် ဗြည်နှုံးဆွတ်ပျံ့စွာရယ်မောနေသတဲ့လေ...

ထိုယောက်ျားက...

ဘုရား...ဘုရား...

ဦး...ဦးပါလား...

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဆတ်ခနဲတုန်ယင်သွားသည်ထိ ညကအိပ်မက်ကို ပြန်သတိရမြင်ယောင်မိပြီးလျှင် အံ့ဩစိတ်တွေ နှင့်လှိုင်းထန်သီးနေတော့သည်။

“ဟဲ့...မေးနေတာဖြေလိုက်လေ သူဌေးက နင့်ကိုမီးနေတာ သား။”

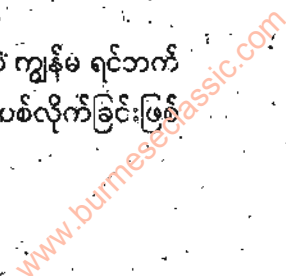
ဘေးက မိန်းမဆိုးကြီးက သူမလက်ဖျံကို တံတောင်နှင့် တွတ်ကာ မကျေမနပ်သတိပေးတော့မှ။

“မဟုတ်ပါဘူးသူဌေး၊ ဒေါ်ရွှေက ကျွန်မကိုမှန်းနေတာပါ။”

“သူ...ကျွန်မကိုမှန်းလို့လျှောက်ပြောနေတာပါ။”

“ဘာ”

မိန်းမကြီးက လုံးဝမထင်မှတ်ထားလိုက်ပဲ ကျွန်မ ရင်ဘက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ဟင်”

သူမ ယိမ်းထိုးသွားကာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကျခဲ့တော့သည်။

“ဟာ ဒေါ်ရွှေ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီလောကပြောနေရက်နဲ့များ မလုပ်ကောင်းပါဘူး၊ သူများသားသမီးထက်”

“လာ...လာချစ်ပုံ...ထ...ထ...ဦးတွဲပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဦး”

သူမလဲကျနေတာကို သူဌေးက စာနာစိတ်ဖြင့် တွဲထုတ်ပေးသည်။ ဒေါ်ရွှေကတော့ တူးတူးခါးခါးအမုန်းမျက်စောင်းကြီးချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုပြဿနာက ဘယ်လောက်ထိ ကြီးကျယ်ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တာ သူမ မသိနိုင်ခဲ့သေးပါ။

အိမ်ဖော်ချင်းအတူတူ ဒေါ်ရွှေက သူဌေးကတော်၏တူဖြစ်ကာ သူမကိုတူးတူးခါးခါးအပြစ်ဖို့ ရှုတ်ချခိုင်းစေနေတာများ မျှတနိုင်ပါ့မလား။

“မင်း...အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်းကို ဒီအိမ်မှာထားချင်လို့ မင်းအဖေက တဖွေတဖွေတကာ၊ မင်းအမေကဆို အတန်တန်အထပ်ထပ် တောင်းပန်ခဲ့တာ”

“...တို့မင်းကိုပစ်မထားပါဘူး။ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုကိစ္စက သူဌေးကတော်ဆီ ဘယ်လိုဘယ်လို ပေါက်ကြားရဦးမည်မသိ။

သူမကို ခေါ်ဆုတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့...”

“ပြောလိုက်လေ၊ နင့်ကိုငါဆုံးမတာ နင်မနာခံဘဲ သူဌေးရှေ့တောင်ပြန်ပက်နေလို့၊ ငါတွန်းပစ်လိုက်တာ”

“ဒါ ဟုတ်သလား”

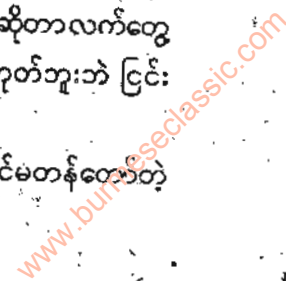
“ကျွန်မကို ဒေါ်ရွှေ မတရားစွပ်စွဲတာပါ”

“ဘာကိုစွပ်စွဲတာလဲ ပြောပါ”

“ကျွန်မ အအိပ်ဆော့လို့ဆိုပြီး”

“တကယ်ပါ မမကြီးရယ် တစ်ညလောက် မမကြီးဝင်ထညွင်းကြည့်ပါ၊ ဘယ်လောက်အအိပ်ဆော့တယ်ဆိုတာလက်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မက သတိပေးဆုံးမလဲ မဟုတ်ဘူးဘဲ ငြင်းတာ”

“အိမ်မှာက သူဌေးက အနေတည်လို့ အင်မတန်တော်တဲ့”

သူတော်ကောင်းကြီးဖြစ်နေလို့သာ နို့မို့ဆို မမကြီးတို့ပဲ အရှက်ရကြမှာ”

“အို”

သူမရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်လျက် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ဆဲ သူဌေးကတော်က လက်နောက်ပစ်လျှောက်ကာ...

“ကောင်းပြီ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ရွှေဟာ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တဲ့စကားမပြောဘူး၊ ညည်းတက်ယံဟုတ်လို့သာ ပြောနေတာထဲလှယ်ဟုတ်မဟုတ်၊ ငါလာချောင်းမယ်၊ စောင့်ဖမ်းမယ်”

“တစ်ခုပဲငါမှာချင်တာ၊ ငါယောက်ျားနဲ့ပလူးပလဲမလှချင်ပါနဲ့၊ ကင်းအောင်နေပါ”

“ရှင်”

“သွားတော့”

ထိုနေ့ ညမှာ သူမ မနည်းသတိထားကာအိပ်နေရသည့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ဆောက်သွားတာနှင့် သူမဘာမှမသိတော့အမှန်။

ဒါကိုပင် မိန်းမဆိုးကြီးက အပြစ်ဖိုကာ နစ်နစ်နာနာ ရေးတိုင်းထွာတတ်တာကို သူမအရမ်းစိတ်ဆိုးရသည်။

သူမနှင့် သူဌေးအပေါ်ကြည့်လှည့် အကြည့်တွေက သူ့နှိုင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။

“နှင့်အနေအထိုင်တတ်နော်၊ သူဌေးက နင့်ကိုသနားလို့ စားပေးတာကို ဘဝင်မြင့်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“မမကြီးနဲ့ စကားပြောတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ရင်ရပ်၊ မရပ်ရင် သွေးထောက်ပြီးနာခံ”

“ကျွန်မကို အဲလောက်သင်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ရွှေ၊ ကျွန်မနားအေးပါးအေး လုပ်ပါရစေ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အမလေး၊ ငါကလဲ သိပ်ပြောချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ နင့်ရုပ်က ကမြင်းမယ်ရုပ်မို့ ကြိုတင်သတိပေးတာ သူဌေးကို တော့ အိမ်မကြံနဲ့ ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးမယ်မှတ်မကြီး မရိုက်ခင် ငါအရင်ရိုက်ပစ်မှာ”

ရှင်သေဖို့ကောင်းပြီ မိန်းမဆိုး၊ မိန်းမကြမ်းကြီးရယ်။ သူမရင်ထဲက တူးတူးခါးခါး ပြန်ဆဲရေးမိသည်ထိ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ရလေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

သံသယအဖြစ်ခံစားရသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဘဝက အင်မတန် စိတ်မွန်းကျပ်စရာကောင်းလှလေသည်။

ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားရိုးသား ဖြူစင်စွာ ဘယ်လိုပဲ နေထိုင်ပါစေအုံး သံသယနှင့် အကြည့်ခံရကတည်းက အနေရခက်လှသည်။

သူမထိုအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်ကိုစေတနာထားလုပ်သည်။ သူဌေးတို့မိသားစု သူမကိုကြည်ဖြူအောင် သနားအောင်ကျိုးကျိုး နှိနှိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

မနက်ဆိုတာနှင့် သူမမီးဖိုခန်းထဲရောက်ပြီး သူတို့မိသားစု မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပြီးတာနှင့် ဈေးပြေးရသည်။ ဈေးကပြန် လာလျှင်လည်း ချက်ရပြုတ်ရသည်။

သူဌေး၏ သမီးလေးကို ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေး ထမင်းဘူးထည့်ပေး အလုပ်တွေလုပ်ရသည်။ သက်ငြိမ်လေးက ကျောင်းကျရှင်နှင့်သာ အပြင်မှာအချိန်ကုန်နေတာများသည်။

သူဌေးလည်း မနက်ဆို မနက်စာစားသောက်ပြီးတာနှင့် အလုပ်ကိုထွက်သွားတော့သည်။

အိမ်မှာ သူဌေးကတော် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရန်အလုပ် ဆွဲက ဇက်ပင်မချိုးနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များရသည်။

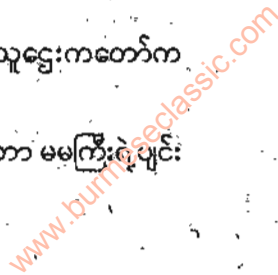
သူဌေးကတော်အတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးရသည်။ လိမ်း ဆေးရ၊ ပန်းပန်ပေးရ၊ သူနှစ်သက်သည့် သီချင်းမေ့တွေ ဖွင့်ပေးရ နိပ်နယ်ပေးရ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေလျှော်ရ၊ မီးပူတိုက်ရနှင့်သူမ နာတစ်ချက်ကလေးမျှ မအားလပ်ရ။

ဒီကြားထဲ ဒေါ်ရွှေက ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးနှင့်အသံဟစ်ခိုင်း တာကရှိသေးသည်။

သူမရောက်ပြီးကတည်းက ဒေါ်ရွှေကအလုပ်ကောင်း ကောင်းမလုပ်တော့။ အသံနှင့်သာ အမှတ်ကောင်းကောင်း ဝင်ယူ အတ်သည်။

ဒေါ်ရွှေ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် သူဌေးကတော်က သည်းအကောင်းမြင်သည်။

“ကျွန်မခေါ်လဲကြားရက်နဲ့ ထူးချင်မှထူးတာ မမကြီးရဲ့ပျင်း

လိုက်တာမှ အရည်ကိုထွက်နေတာ နောက်ကနေမနည်းလိုက်တွန်း
နေရတယ်”

ဆိုတာမျိုး

“ဒါတောင် သူက လျှော်စက်ထဲအဝတ်ထည့်ချင်သေးတာ
မမကြီးရဲ့ ကျွန်မအော်ထားလို့ မထည့်ရဲတာ ”

ဟုထောင်တာမျိုး

“လျှော်စက်ဆိုတာ အဝတ်လျှော်ဖို့ဝယ်ထားတာမဟုတ်
ဘူး။ စဉ့်သည့်ဆောင်သည်မြင်ရင် အထင်ကြီးအောင် သက်သက်
ဝယ်ထားတာ။ အဲဒါမှ ဒီအိမ်မှာပစ္စည်းတွေ လက်ညှိုးထိုးမလှ
အောင်ရှိတယ်ဆိုတာ သိကြမှာပေါ့”

သူဌေးကတော်ကပါ ဒေါ်ရွှေဘက်က သူမအပေါ်သိပ်
ကြည်ဖြူလှသည်တော့မဟုတ်။ သနားစိတ်နှင့်သာ ခေါ်ထားပုံရ
သည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအပေါ်သူတို့မိသားစုမဆိုးကြပါ။
သူမပေါ် ဆက်ဆံတာ ဆိုးရွားပြီးရန်စေခင်နေသည်က ဒေါ်ရွှေ
ဒီညတော့ သူမဝင့်ကျွတ်မယ်ဆိုပါစို့။

“ငါ တစ်ညတည်းသွားမှာနော်၊ ပဲခူးဘက်တင် ငါမောင်ဆုံး
တယ်ဆိုလို့ သတင်းသွားမေးမှာ မနက်ဖြန်ညနေလောက်ပြန်လာ
မယ်”

“အလုပ်ကိုကောင်းကောင်းလုပ်၊ အိပ်တဲ့အချိန် သတိထား
ဝစ်စလက်ခတ်မအိပ်နဲ့ ”

“ခု ငါသွားရင် မမကြီးပါလိုက်မှာ သူ့ကားနဲ့ ငါသွားရမှာ
မေကြီးက ပျဉ်ပုံကြီးသူ၊ သူ့ရွာမရောက်တာကြာလို့ သူ့အဘိုး
အဘွား ကန်တော့ရင်း ငါ့ကိုလိုက်ပို့မှာ”

“မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ငါဘယ်လောက် ကုသိုလ်
ကောင်းလဲဆိုတာ၊ သူဌေးကားနဲ့သွားရမှာ ငါဒီအိမ်မှာ အလုပ်
လုပ်တာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ ဘာပြဿနာမှဖြစ်မလာဘူး။ နင်လဲ
သတိထားပြီး စေတနာနဲ့လုပ်၊ ငါတို့သွားပေမဲ့ သူဌေးတို့
သားအဖကျန်ခဲ့မှာ ဂရုစိုက်”

သူမရင်ထဲဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းသာနေသလဲဆိုရင်
“ဟေး” ခနဲပင် ထခုန်လိုက်ချင်သည်။

တစ်ညလည်းတစ်ည သူမနိဗ္ဗာန်ရောက်တာပေါ့ ဒီညမှ
သူမ နားအေးပါးအေးအိပ်ရမည်။

ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်လဲ။
နို့မို့ဆို ဒီမိန်းမကြီးနှင့် အပြောခံရတာမလွတ်။ အိပ်ရင်

တောင် ကောင်းကောင်းမအိမ်ရ၊ ထုံးကွင်းခံရ၊ ခြေသလုံးမွေးတွေ
အနုတ်ခံရ၊ ဆေးအမည်းတွေအသုတ်ခံရနှင့်။

ဒီညတော့ သူမ ကောင်းကောင်းအိပ်ပြမည်။ သူမကိုလော

နှိုးမယ့်သူလည်းမရှိ၊ လာပြီးထုရိုက်မယ့်သူလည်းမရှိ၊ ဘယ်လောက်လွတ်လွတ် လပ်လပ်အိပ်ရလိမ့်မလဲ။

လောကမှာ သူမအနစ်ခြိုက်ဆုံးက အိပ်ရဖို့ပင်။ အိပ်ရမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလည်းဟုတ်သည်။ နှစ်ရက်ဆို ဆက်တိုက် မထတမ်းအိပ်မည်ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် သူမအိပ်နေချိန်မှာ သူမအိမ်ရေဖျော့ဖျော့၊ ဆင်တက်နင်းနင်း၊ တောကောင်ပစ်ဝင်ဝင် ဘာမှသိမှာကိုမဟုတ် အလိုမိန်းမမျိုးပင်။

သူမကို ပွစိပွစိနှင့်မဆုံးနိုင်အောင် ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်မှာပြီး ဒေါ်ရွှေနှင့်သူဌေးကတော်ထွက်သွားကြပြီ။

အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း။

အား... ဇိမ်ရှိလေစွ ။

အိမ်သားများသာ တိုင်သည့်ဆက်တီမှာထိုင်လျက် တိဇ္ဇိဖွင့်လိုက် ဂြိုဟ်တုစလောင်း ချန်နယ်(လ်) တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရွှေကြည့်လိုက်၊ ပြီးတော့ ရေခဲ သေတ္တာထဲက သစ်သီးတွေ (အဘွားကြီးမသိအောင် မမှတ်မိနိုင်အောင်) အသာထုတ်စားလိုက် အအေးဘူးတွေ ဖောက်သောက်လိုက်နှင့် အတော်ကိုဟုတ်နေသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ပြီးလျှင် ‘သူမအဘွားကြီးကတ်ဆက်ကြီးကို ဖွင့်ကာ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ မိုင်ကုန်ဖွင့်ကာ ကရန်ပေါက်လိုက်သေးသည်။

“ဟေး...ဟေး”

“အမလေး...ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“သူဌေးဆိုတာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့ ခံစားရတာပါလား ကွယ်”

သူမမှာ တွေးလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နှင့် မောလာလျှင် ရေပူရေအေးခန်းထဲရေဝင်ချိုးလိုက်နှင့်လောကကြီးကိုပင် မေ့နေလေသည်။

သက်ငြိမ်လေး ကျောင်းဆင်းလာချိန်ရောက်မှာသာ သူမအသိတရားတွေ မနည်းစုစည်းကာစိတ်ကို ပုံမှန်ရောက်အောင် မနည်းကြိုးစားရတော့သည်။

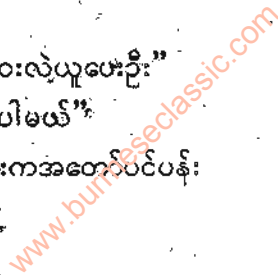
“မပုံသမီး ဒီနေ့စောစောအိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်ရာခင်းတွေလဲပေးပြီးရင်ပြောနော်”

“အင်း...အင်း”

“သမီးခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်၊ ဆေးလဲ့ယူပေးဦး”

“အင်းပါ ညီမလေး၊ မပုံယူလာပေးပါမယ်”

ထိုနေ့က သက်ငြိမ်လေးခမျာ ကျောင်းကအတော်ပင်ပန်း

လာပုံရကာ စာနည်းနည်းပါးပါးဖတ်ပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်သွားသည်။

သူ့ငွေလည်း ပြန်မရောက်သေး။

ဒီတွေ့ သူမမှာရထားသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်စွာ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေ အစားအသောက်တွေနှင့် ကောင်းကောင်းကြီးငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

သူမ ဗိုက်တွေလည်းတင်း၊ လူကလည်း မောပြီမို့ သူ့ငွေကို စောင့်ရှင်၊ စောင့်ရှင်နှင့်အိပ်ငိုက်ကျလာသည်။

အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ သူမထိုင်ငိုက်၍မဖြစ်၊ ဒီတော့ သူမအခန်းထဲမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ အိပ်လိုက်တာကမှ ဖိမ်ကျပေမည်။

သူမ ဘယ်လောက်အိပ်ချင်နေပြီလဲဆိုရင် မတ်မတ်တောင် မရပ်နိုင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် လှဲချည်စတောင်လျှောက်လျှောက် မနည်းဆွဲမယူလာရသည်။

အခန်းထဲရောက်တာနှင့်။

“အင်း ၊ အိပ်ပြီ”

သူမ ဘယ်လောက်အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ တကယ်တမ်း ခြေပစ်လက်ပစ် ပိုးလိုးပက်လက်ပေါ့၊ တံခွားနှင့်ပင် ဇီဟာန်ခင်ဟောက်နေအုံးမည်ပေါ့နော်။

သူမ အိပ်မက်ထဲမှာ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုက သူမဆီ

တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာနေသည်။

အံ့သြစရာကောင်းတာ သူမထွက်မပြေးပါ၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းမြဲထူပူကာ အာရုံကြောတွေတင်းလာသည်မှာ အံ့သြစရာ။

ရုတ်တရက် အရိပ်မည်းကြီးက သူမကိုယ်ပေါ်ခုန်အုပ်လျက် သူမ ရှောင်ချိန်မရ သိပ်ကိုမြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ထိုအရိပ်မည်းကြီးက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူနွေးနူးညံ့လာအောင် လှုပ်နှိုးနိုင်တာ အတော်အံ့သြစရာကောင်းသည်။

ခဏကြာတော့ အရိပ်မည်းကြီးက သူမကိုယ်ပေါ်ကနေ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမပက်လက်လန်လဲကျနေရာမှ ပြန်မထချင်လောက်အောင်နုံးချိပျော့ခွေနေသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ...

သူမ ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့။

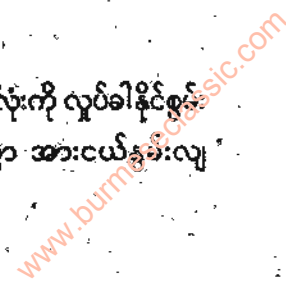
ထိုခဏ သူမက ကြေကွဲအားငယ်သွားသလို၊

ဟင်အင်း...

ဒါ...အိပ်မက်ပဲ

အိပ်မက်မက်နေတာပါ

အိပ်မက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ခါနိုင်စွမ်း ရတာလဲ၊ သူမအိပ်ပျော်နေရင်းမှ သိသာစွာ အားငယ်နွမ်းလျ

၁၄၄

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သွားပြန်သည်။

အရိပ်မည်းကြီးက ဘာလို့ ပြန်ထသွားရတာလဲ၊ သူ့အပြစ်
မူတွေက ဟင့်အင်း...ဒါ အိပ်မက်

အိပ်မက်ဟု စိတ်ထဲကသာ သူမ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ရှေ့ရွတ်ခဲ့သည်။

ဘာမှလည်း ပြန်သတိမရချင်တော့။

ဘာမှလည်း မတွေ့ချင်တော့။

အရေးကြီးတာ သူမစိတ်ရှိလက်ရှိ အိပ်နေဖို့ပင် အင်းခဲ
တော့ခက်ရချည်ရဲ့။

ဒီ အရိပ်မည်းကြီးဟာ သူမတံခါးစေ့ထားတာကို ဘာဖြင့်
များ ဇွတ်အတင်းတွန်းပြီး ဝင်လာနှောင့်ယှက်ရတာပါလိမ့်။

သူ တံခါးတွန်းပြီးဝင်လာတာသေချာတယ်။

အင်း တကယ်ဆို သူမ တံခါးကို အသေပိတ်ထားခဲ့
ကောင်းတာ။

သူမ မျက်လုံးကိုမဖွင့်၊ ဖွင့်ဖို့လည်းမကြိုးစား၊ နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေတာကို ပြန်နိုးသွားမှတောင် ကြောက်
နေမိသေးသည်။

* * *

သိန်းပင်းစာပေ

အခန်း (၇)

ထို့နောက်ပိုင်း သူမကိုမြင်တာနှင့် သူ့ဌေး၏ မျက်နှာက
တောက်ပလက်ဖြာသွားလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ညှိုးရော့ငေးငိုင်သွား
လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ချောက်ချားနေဟန်
ဖြင့် တစ်ခုခုထူးခြားနေတာ သူမ ခံစားလိုရလေသည်။

“ဟဲ့...အမလေး...အမလေး...သူ့ဌေးကိုကြည့်နေ
လိုက်တာ၊ ဘုရား...ဘုရား...လာစမ်း၊ လာစမ်း ဒီကို”

ဒေါ်ရွှေက သူမအင်္ကျီကိုနောက်ကျောကနေစုဆွဲဆောင်ကိုင်
ကာ ဆတ်ခနဲဆွဲခေါ်လာသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ...ဟင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ ဒေါ်ရွှေ”

သိန်းပင်းစာပေ

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင် သူဌေးကို လိုက်ချောင်းကြည့်နေတာလေ အရှက်ကိုမရှိဘူး၊ တော်ကြာ ဟိုကချောင်း၊ တော်ကြာ ဒီကချောင်းနဲ့ ဘာသဘောလဲ၊ မနဲ့နဲ့နဲ့ နင်တော်တော်နဲ့နေပြီ ငါလုပ်လိုက်ရ...တယ်”

“လွတ်ပါ၊ ကျွန်မဘာမှမလုပ်ဘဲ လာမပြောပါနဲ့ သူဌေးကို ကြည့်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ချောင်းကြည့်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ မျက်လုံးက အလိုလိုနေရင်းမြင်တာ”

“နင် တော်တော်လူပါးဝနေပါလား မိပုံ၊ မျက်လုံးက အလိုလိုနေရင်းမြင်တာလို့ ငါ့ကိုပြန်ပြောတယ်ပေါ့လေ”

“ကဲ ၊ ကဲ”

“ဟင်...”

ဒေါ်ရွှေက သူမ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသည့်ချိန်မှာ သူမ ရင်ဘတ် ပန်းလက်မောင်းတွေကို အဆက်မပြတ်တဖြန်းဖြန်း ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်နေခြင်းပင်။

သူမ လုံးဝမရှောင်တိမ်းပါ။

သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်းသာခံယူနေရိုက်၊

“ဒေါ်ရွှေ ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဟူသည့် ဟိန်းထွက်လာသည့် အသံနှင့်အတူ သူမရှေ့မှ ကာကွယ်လိုက်သူက သူဌေးပင်။

“ရှင်...ဟို...ဟို...ဒီလိုပါ ဒီကောင်မလေး”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့ ၊ ခင်ဗျားအချင်းချင်းဗျား ဒီလောကီရာလား ဒါ သူ့ကိုကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရော ခင်ထားပြီးသားဆိုတာ ခင်ဗျားခေါင်းထဲထည့်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒေါ်ရွှေက အမြဲသူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးလျှင် ထိုစကား ခွန်းနှင့်ပင် တောင်းပန်နေကျ၊ နောက်တော့လည်း သူဌေးဘာနှင့် အနိုင်ကျင့်မြဲ ဆဲရေးမြဲ၊ ခုဆို လက်ပါပါသည့် ခင်ရောက်ခဲ့ ပြီ။

သူမ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အသားနာတာထက် ရင်ထဲကျင့်စွာ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကြရလေသည်။

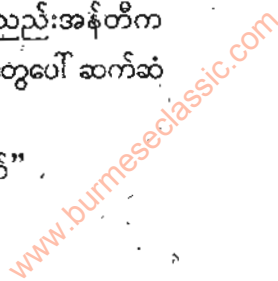
“ပုံပုံ”

“ရှင်”

“သည်းခံနော်၊ မင်းဒီက ထွက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်”

“ဒေါ်ရွှေက နည်းနည်းကြမ်းတယ်၊ ညည်းအန်တီက ဆေးထားတော့ ဦးတို့ပေါ်ကလွဲပြီး တခြားသူတွေပေါ် ဆက်ခံ နိုင်တယ်”

“ကျွန်မလဲ၊ ဘာမှမလုပ်မိပါဘူး ဦးရယ်”

၁၄၈

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

“ကဲ ကဲ မငိုနဲ့၊ တိတ်တော့ သူ့အနိုင်ကျင့်လာရင်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

သူဌေးက သူမမျက်နှာကို နာကျင်စွာလှမ်းဆွတ် သည့်မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ မြန်းခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူဌေးအလိုကြည့်တိုင်းလည်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခံစားရကာ သူမနုလုံးသားက တုန်ယင်လှိုက်မော့စွာ ကျွန်မ ခဲ့သည်ချည်းပင်။

ဒီရက်တွေမှာ ဒေါ်ရွှေ၏ ဆက်ဆံရေးက ပိုပြီးပြင်းထန် သလိုခံစားရသည်။

သူဌေးလစ်တာနှင့် သူမခေါင်းကိုခေါက်မြဲ၊ လိမ် လက်ဖဝါးတွေနှင့်တဖြည်းဖြည်းရိုက်နှိုက်မြဲပင်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပျောက်နိုင်တော့မည့် နာ မှုတွေက ခါးသီးမှုတွေဖြင့် ပြည့်နှက်တင်းမောက် လာခဲ့ပြီဖြစ် သည်။

“ဒီအင်္ကျီ နှင်လျှော်တာမဟုတ်လား ကြည့်စမ်း၊ ကေ တွေမှာ ချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ဒီအတိုင်းပါလား၊ ဟင် မမကြီး ညဝတ်အင်္ကျီ ဘာလိုပြောင်အောင်မလျှော်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ကျွန်မလဲ အသေအချာပွတ်ပါတယ် ဒေါ်ရွှေ”

“ဟင် ဒီစကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြီးရောလားဟဲ့ လိုက်ခဲ့ နင့်ကို မမကြီးရှေ့ကိုခေါ်ပြီးပြမှ သောက်ရက်စွဲ”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဒေါ်ရွှေ မလုပ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့”
ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲတားတား ကျွန်မကိုအတင်းဆောင်ခွဲ ခေါ်လာကာ သူဌေးကတော်ရှေ့မှာ ဒူထောက်ခိုင်းတော့သည်။

“ထိုင် အဲဒီမှာ ဒူးထောက်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်ရွှေ”

“မမကြီးရယ် ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ဒီဟာမလေ ကြည့်ပါဦး၊ မမကြီးညဝတ်အင်္ကျီလျှော်ထားတာတဲ့ ကော်လံမှာလဲ ချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ပြီးတော့ ကြယ်သီးတစ်လုံးလဲ ပြုတ်သွားပြီလေ”

“ဟဲ့ အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရလား၊ ပြပါဦး”

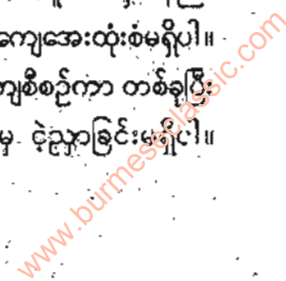
သူဌေးကတော်က သူ့အင်္ကျီသူပြန်ကြည့်ကာ မျက်နှာ ကြီးရှုံ့တွ့တွန့်လိမ်နေတာကို ဒေါ်ရွှေက အခွင့်ကောင်းယူကာ။

“တွေ့လား နင့်ကို မမကြီးအရမ်းစိတ်ဆိုးနေပြီ၊ လုပ် နားရွက်ဆွဲ ထိုင်ထလုပ်၊ အကြိမ်ငါးဆယ်ပြော နောက်အလိုမဖြစ် ရပါဘူးလို့”

သူမ ဘာမှမပြောချင်တော့။ ဒေါ်ရွှေက သူမ အများနည်း နည်းလေးဖြစ်တာနှင့် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်ကျေအေးထုံးစံမရှိပါ။

စိမ်ပြေနပြေ စနစ်တကျ အကွက်ကျကျစီစဉ်ကာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အပြစ်ပေးတတ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ငဲ့ညှာခြင်းမရှိပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

သူမကတော့ ငြိမ်ခံကာ တေးမှတ်တတ်သူ။

တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဒေါ်ရွှေ ဆတ်ဆတ်ခါနားနေရအောင် သူမပြန်လုပ်နိုင်မည့်အခွင့်အရေးတော့ ကြုံလာပါလိမ့်မည်။

“လုပ်လေ နင် ဒါမှနောက်မမှားမှာပေါ့”

“ကဲ ကဲ လုပ် ညည်းအပြစ်အတွက် ဒေါ်ရွှေခိုင်းတာ တန်ပါတယ်၊ နောက်ဆို ဒါမျိုးမဖြစ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူဌေးကတော်က ဒါလောက်ပဲပြောကာ လက်သည်းပုလင်းယူပြီး လက်သည်းနီဆိုးနေသည်။

ဒါကို ဒေါ်ရွှေက အနားကနေ အူရားဖားရားဖြင့် လက်သည်းဖျက်ဆေးကို ဝှမ်းနှင့်တို့ကာထိကာသုတ်ပေးရ၊ သုတ်ပြီးသာ ဝှမ်းတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲပစ်ထည့်ရဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ပြနေသည်။

“ကျယ်ကျယ်အော်ရေလေ ငါတို့ကြားအောင်ရေမှပေါ့”

“တစ်ဆယ်”

“ဆယ့်တစ်”

“ဆယ့်နှစ်”

ကြာတော့ သူမမှာ နားရွက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ထလည်းလုပ်ပါးစပ်ကလည်း အော်ရယ်ရဖြင့် ခူးကချောင်လာသည်။

“သုံးဆယ့်ငါး”

“ဘာလို့ရပ်သွားတလဲ”

“မောလို့”

“ဆက်လုပ်၊ မပြည့်သေးဘူး”

“ခဏလေးပါ၊ ကျွန်မ သိပ်မောလို့ပါ”

“လဲသေလိုက်ပေါ့ နင် အဲဒါမှ စွဲနေအောင်မှတ်မိမှာ”

သူမ ရင်ထဲက မောပန်းမှုနှင့်အမျက်ဒေါသကို အတင်းမျှ သိပ်လိုက်ကာ ထိုင်ထ ဆက်လုပ်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ရွှေမျက်နှာကြီးက ပျော်ရွှင်အားရကျေနပ်မှုတွေ သီးထ လျက်။

သူဌေးကတော်ကတော့ ကောင်းစွာ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာ ပညာပါလှလေသည်။

“ပြီးပါပြီ”

“ပြီးရင် ပန်းကန်တွေသုတ်၊ မကွဲစေနဲ့ ပြီးရင်စိစိရိုရို လှလှပထည့်၊ ငါဒီမှာ မမကြီးလိုတာ လုပ်ပေးဦးမယ်၊ အဲဒီ ပန်းကန်ကိစ္စပြီးရင် အိမ်သာတွေဆေး”

“ဟုတ်ပါပြီ”

သူမ ငိုချင်ပေမဲ့ မငိုဘဲအံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်တော့

“ဘာအံကြိတ်တာလဲ”

“ရှင်”

“နင်က ငါ့ကိုမကျေနပ်တဲ့သဘောလား အကြိတ်ရအောင်”
“တော်ပါတော့ ဒေါ်ရွှေ ကျွန်မ အားလုံးလုပ်ထားရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“သွား ပြီးရင် ခြံထဲက အမှိုက်တွေကောက်ပြီး မီးရှို့မီးငြိမ်း အောင်ထိုင်စောင့်၊ မီးလောင်လို့ကတော့ နင်ကိုအသတ်ပဲမှတ်”

ဖြစ်ရလေ

ဘယ်ဘဝ ရေစက်ကြောင့် ဒီမိန်းမဆိုးကြီးက သူမကိုနှိပ် ချင်နေရတာလဲ။

သူမကရော ဘာဖြစ်လို့ ဝင့်ခံနေရတာပါလိမ့်။

အိမ်ဖော်ချင်းအတူတူ။

သူမကမှ အနိမ်ခံ၊ အနိုင်ခံရတဲ့ဘဝ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။
ငါ ရှေးဘဝက၊ ဘာတွေမကောင်းတာလုပ်မိလို့ပါလဲ။
သူမ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲရလေပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွား လို့လည်းမဖြစ်။

သူမ သွားစရာနေရာလည်းမရှိ၊ နေစရာအိမ်လည်းမရှိ၊
ပြေး စရာမြေလည်းမရှိနိုင်သလို။

ဘယ်လောက်ထိ ဒေါ်ရွှေဝင့်ကိုခံရဦးမည်မသိ။

သူမ ပန်းကန်ဆေးလို့ မတော်တဆကျကွဲလိုက်တာနဲ့
ဒေါ်ရွှေက ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲကာတွန်းပစ်တတ်သေးသည်။

နည်းလေးမှ မှား၍မရပါ။

သူမ အလုပ်လွဲချော်သွားတာနှင့် ဒေါ်ရွှေက ရိုက်နှက်ဆဲရေး လာသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီမိန်းမဆိုးကြီး ဒီအိမ်ကို အသေအလဲ ကာကွယ်နေရတာပါလိမ့်။

သူ့အိမ် သူ့ယာလို့ အသည်းအသန်ကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ
ကာကွယ်နေတတ်တာ သူ့ဋေးကတော်ကို မျက်နှာလုပ်ချင်လို့လား
တော့မသိ။

ကြာတော့ သူမအမှားကိုမလုပ်ရဲတော့ ဆိုးရွားတာက
အမှားမလုပ်မိအောင် သတိထားလေ ပိုပြီးမှားယွင်းမိလာလေပင်။

ဒါ လူ့သဘာဝလား... သူမနားမလည်တော့။

* * *

အခန်း (၈)

“နင့်ပုံစံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်”

ဒီရက်ပိုင်း သူမ အစားအသောက်ပျက်ကာ ဘာကိုမှမစားချင်၊ မသောက်ချင်ဖြစ်နေကာ ရင်ထဲမှာ ပျို့လာတတ်သည်။ ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိပါ။

သူမရင်ထဲ ပျို့ကာအန်ချင်လာပေမဲ့ ဒေါ်ရွှေနှင့်အိမ်သာတွေရှေ့မှာ မအန်ရဲပါ။ မပျို့ရဲပါ။ ပျို့တက်ချင်လာသည်စိတ်က မနည်းထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့် သူမမျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေမှာတော့သေချာသည်။

ဒါကိုပဲ ဒေါ်ရွှေက သတိထားမိဟန်ဖြင့်စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာမေးနေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင် ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ နင့်ပုံစံက တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို”

“ငါ့ကိုလာမအော်နဲ့၊ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ လာမကြည့်နဲ့၊ ငါက သံသယရှိလို့မေးတာ နင်ကိုချစ်လွန်းလို့၊ စိတ်ပူလွန်းလို့ မေးတာ မဟုတ်ဘူး”

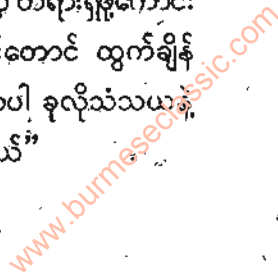
“သိပါတယ် ဒေါ်ရွှေ ပုံကြီးချဲ့ဖို့ဆိုတာ”

“ဟင် သောက်ကောင်မ ငါ့ကိုခံပြောတယ် ငါက နင့်အတွက် တွေးပေးနေတာလေ၊ နင်တစ်ခုခုဆို ဒီအိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး မီးတောက်ပြီပေါ့၊ နင်ကမြင်းထားလားလို့ မေးနေတာ၊ ရှင်းပြီ လား”

“ဘုရား”

အရက်စက်ဆုံးစကားဖြင့် ဇော်ကားခံနေရပြီဆိုတာ သူမ သိလိုက်သည်မို့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်သွားရအောင် ဒေါသထွက်ရလေသည်။

“စကားပြောတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တရားရှိနို့ကောင်းပါတယ်ဒေါ်ရွှေ၊ ကျွန်မ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ထွက်ချိန် မရှိတာ စေတနာစကားနဲ့ဆို ကျွန်မလက်ခံမှာပါ ခုလိုသံသယနဲ့ ဇော်ကားတာကိုတော့ ကျွန်မလဲ စိတ်ဆိုးတယ်”

သူမ မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေပြည့်လာပေမဲ့ သူမ
ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဒါ နင့်ကိုစော်ကားသည့်ဖြစ်စေ၊ မစော်ကားသည့်
ဖြစ်စေ၊ ငါကတော့ ဒီအိမ်ကြီးအတွက်ဆို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်
ရမှာပဲ၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်မှလဲပြောပါ ဒေါ်ရွှေ ကျွန်မကို ကုန်းချောချင်လို့
မလား၊”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ကောင်မ ပြောလေ ရိုင်းလှေမ
လား”

“ကဲဟယ်”

“ဒေါင်”

ဒေါ်ရွှေက သူ သုတ်နေသည့် မယ်လမင်းရေခွက်စောင်းနှင့်
သူမ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ထုလေသည်။

မထူးတော့။

သူမ ဒေါ်ရွှေကိုပြန်လုပ်ခွင့်မရှိပေမဲ့ ပြန်ပြောခွင့်တော့
ရှိရမည်။ အသက်အရွယ်ချင်းက အဒေါ်နှင့်တူမအရွယ်မို့ သူမ
ပြန်မလုပ်သင့်ပါ။

ဒီတော့ သူမ ဒေါ်ရွှေအရိုက်လည်းခံမည်၊ ပက်ခနဲလည်းခံမည်၊
ပက်မည်ပေါ့၊ အဲလိုတွေးထားသည်။

လက်မြည်ခြေမြန်နှင့် အိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ကိုယ်ထိ
လက်ရောက် ရိုက်နှက်တတ်သည့် ဒေါ်ရွှေကို သူမ အရမ်းမုန်း
သည်။

ဒေါ်ရွှေက သူမခံပြောလေ မုန်းသထက်မုန်းလေဆိုတာ
ကို သူမသိလျက်နှင့် သူမ မခံတော့။

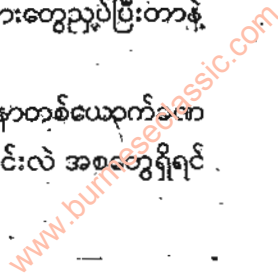
ဘူးဆန်းတာက ဒေါ်ရွှေ သူမကိုအနိုင်ကျင့်စော်ကားနေတာ
မြင်လျှင် သူဌေးက ငြိမ်ခံမနေဘဲ ဝင်ပြီး သူမဘက်ကနေ
ကာကွယ်ဖြေရှင်းတတ်သည်။

သူဌေးကတော်ကတော့ မကြားချင်ယောင်၊ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေလိုက်သည်။

သူဌေး သူမအပေါ်ကောင်းတာမြင်လျှင် သူမ ရင်ထဲရင့်နှင့်
လိုက်မောသွားတတ်သည်။

ပြီးလျှင် သူမ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသည့် အခွင့်အရေး
တွေကိုလည်း သူဌေးက အပန်းမကြီးဟန် ပေးတတ်လာသည်။
ဥပမာ အိမ်မှာတော်ကြာကြာ ဆံပင်ညှပ်တဲ့သူ လာလီမိုမယ်၊
မင်းဆံပင်တွေရှည်နေပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်သားတွေညှပ်ပြီးတာနဲ့
မင်းလဲလာညှပ်ဟုတ်လား။

“သမီးချုပ်နေကျ အဝတ်ချုပ်တဲ့ ဒီဇိုင်နာတစ်ယောက်က
နေလာတော့မယ်၊ မင်းအန်တီလက်စွဲပေါ့၊ မင်းလဲ အစတွေရှိရင်

၁၅၅

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်လေ”

“သစ်ရွက်ခြောက်တွေ လိုက်ကောက်နေရင် တစ်နေ့ကုန်
တောင်ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြွေလိုက် ကောက်လိုက် ပြန်ကြွေလာ
လိုက်နဲ့ ခြံအလုပ်က တော်တော်အလုပ်ရုပ်တာ၊ မလုပ်လေနဲ့
တော်ကြာ ခြံရှင်းဖို့ကောင်လေးတွေရောက်လာလိမ့်မယ်”

စသဖြင့်ပေါ့။

သူမ သူဌေးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ရသည်မှာ ပြောဖွယ်
ရာပင်မရှိနိုင်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူမစားနေ
သည့်ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဇွန်းနှင့်ခပ်လာဟန်တူသည့် ဟင်းတုံးတွေ
လာထည့်သွားတတ်သေးသည်။

ထိုအခါမျိုးတွေမှာ သူမငြိမ်ကျသွားသည်ထိ အံ့ဩရလေ
သည်။ ဒါကိုပဲ သူဌေးကတော်က သတိထားမိလာကာ သံသယ
မျက်လုံးတွေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာနှုတ်ခမ်းကို အပြုံးတစ်ခုချိတ်ရင်း။

“တယ်ဟုတ်နေပါလား ယောက်ျားရဲ့ ဘယ်အချိန်ကတည်း
က ဒီဟင်းတွေ မိပုံကိုကျွေးချင်နေလို့ ခိုးထားရတာလဲ”

“ဟာကွာ၊ မင်းကလဲ”

“နောက်ဆို ခိုးမကြည့်နဲ့၊ ခိုးမကျွေးနဲ့ ပေါ်တင်သာကျွေး
အိမ်ဖော်အတွက်နဲ့များ ဟင်းဖွက်ပြီး ကျွေးရတယ်လို့ကွယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

“တော်တော် ကောင်မလေးအရမ်းပိန်နေလို့ အားရှိအောင်
ကျွေးတာပါ။ အလုပ်ကလဲ ဆက်နေတာ သူ့ခမျာထိုင်ရတယ်
နဲ့ကိုမရှိဘူး”

“အမလေး၊ ယောက်ျားရယ် အိမ်ဖော်ကို ဆီပြန်ဟင်းတစ်
တစ်နဲ့ အချဉ်ရည်ဟင်းဆိုရောပေါ့၊ မမတို့စားသလို စားပွဲပေါ်က
တတွေ အကုန်ချကျွေးရမှာလား”

သူဌေးကတော်၏ စကားကို သူဌေး ဘာပြန်ဖြေမှာလဲဟု
မရင်ထိတ်စွာ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်ထားကိုက်တော့။

“မင်းတို့ မိန်းမတွေက အလုပ်သမားဆို ခိုင်းတော့များများ
ပေးတယ်၊ ကျွေးတော့ နည်းနည်းပဲကျွေးတယ်”

“အမလေးတော် အဖေကြီး ဒီလောက်သူများကို သံခွါ
မှတော့ မမလဲ မစားတော့ပါဘူး၊ ရော့ ရော့ အကုန်းလုံးသာ
ကျွေးပစ်လိုက်တော့”

သူမမှာ မလှုပ်မရှားရဲဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ရန်ဖြစ်
မှုကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ကြည့်နေရသည်။

နောက်ဆုံး သူဌေးကတော်က သူမကိုရှုတင်းတင်းကြည့်
ရှုရှုထထွက်သွားတော့သည်။

“ပုံပုံ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ အန်တီ ခဏနေရင်စိတ်
သွားလိမ့်မယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဦး ကျွန်မပေါ်ကောင်းတော့ အန်တီစိတ်ညစ်နေပြီ
တယ်၊ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အဲလိုတော့ မတွေးနဲ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦး မင်း
သမီးချင်း စာနာတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်”

သူဌေးက သက်ပြင်းရှိကံကာ သူမအနားကနေ အ
အယာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဦးဟာ သူမအပေါ်ကောင်းပြီး တစ်ခုခုကိုလျှို့ဝှက်
ဖုံးကွယ်ထားပုံပါပဲ။

* * *

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သနားစိတ်ဟာ
အချစ်စိတ်ထက်ကို စွမ်းအားကြီးပါသတဲ့လေ...။

အစဉ်အဆက်

အခန်း (၉)

သူမသည် ကြားလိုက်ရသည့် စကားတစ်ခွန်းကို မယုံကြည်
ခွန်းစွာ နောက်တစ်ခါကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြန်မေး
သည်ထိ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ရလေသည်။

“ရှင်...ဘယ်...ဘယ်လို ဆရာမ”

“မင်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

“မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိတာလား၊ သတိမထားမိတာလား၊

မင်းပွန်းကရော ကလေးယူပိုင်တယ်လို့ ကြိုမပြောဘူးလို့လား”

“ရှင်”

“အစ်မမေးတာ မင်းတို့ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ

ကလေးမယူသေးဘဲဆိုင်းထားရက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာ

သိန်းမင်းစာပေ

လားလို့ အဲလိုမေးတာ”

“ရှင်”

ဆရာဝန်မလေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သူမကိုအေး
မေးမြန်းနေသည်။

သူမရင်ထဲ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဖြစ်ကာ ဝိညာဉ်
အနတ်ခံရသူလို လေထဲလွင့်ပျောနေသကဲ့သို့။

ကြည့်စမ်း

တာဖြစ်လို့လဲ

ဘာဖြစ်လို့ ငါမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေရတာလဲ။

ငါ ငါမှာ ရည်းစားလဲမရှိ၊ ချစ်သူလဲမရှိ၊ ယောက်ျား

သူငယ်ချင်းတောင်မရှိခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

ဘာဖြစ်လို့ ငါမှာကိုယ်ဝန်လာရှိရာတာပါလိမ့်။

မဖြစ်နိုင်တာ။

ငါ ငါ သုံးလလောက် နီးနီးထိန်ချန်နေတာ ရိုးရိုး

အားနည်းနေလွန်းလို့နေမှာပါ။

ဒါပေမဲ့

ခုဆရာဝန်မက ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ

ဘယ်သူနဲ့လဲ

ဘယ်သူကြောင့် ခုလိုကိစ္စမျိုးတွေဖြစ်ရတာလဲ။

သူမ တော်တော်နှင့် မပြန်နိုင် ခုတင်ပေါ်ကနေ ထဆင်

ကပ်ဖို့ပင် အင်အားမရှိသလိုပျော့ခွေကာချိနဲ့နေသည်။

မယုံနိုင်စရာ။

သေချာတာ သူမ ဘယ်သူနဲ့မှ မငြိစွန်းခဲ့တာသေချာသည်။

ရား ဘုရား အဲဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး

ဘာလို့များ ငါ့ကျမှဖြစ်လာခဲ့ရတာလဲ။

“ညီမလေး မင်းစိတ်အေးအေးထား၊ အစ်မမေးတာ စဉ်းစား

တစ်ခုချင်းဖြေ”

“ရှင်”

ဆရာဝန်မလေး မျက်နှာပေါ်က ကရုဏာရိပ်၊ ငဲ့ညှာ

နာစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်ကလွဲပြီး တရားခံတစ်ယောက်

မေးနေသည့်ဟန်မျိုး မြူတစ်မှုန်ပင်မရှိပါ။

ဘုရားရေ

ဆရာဝန်မလေးက သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုများကြို

နေသလိုမျိုးပါလား။

“ညီမလေးကအိမ်ထောင်နဲ့လား”

“ဟင့် အင်း”

“အပျိုပေါ့”

“ဟုတ်”

“ရည်းစားရှိလား”

“ဒါဖြင့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းရှိလား”

“ဟင့် အင်း”

“အို ဒါဖြင့်”

“ကျွန်မ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဖြေနေတာပါအစ်မလေး၊ တကယ့်ကို မရှိတာပါ။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုဖြစ်နေလဲလို့ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးအစ်မရယ်”

သူမ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျလာသည့် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရတော့။

“အစ်မရယ်”

“ကျွန်မ သေချင်လိုက်တာ သေပါရစေ၊ ကျွန်မ သေပြီး ဒီကိစ္စ ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားစရာမလိုဘူးလေ၊ နို့စို့ဆို ကျွန်မဒီကလေးကို ဘယ်လိုမွေးမလဲ၊ အဖေမှမရှိတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကို ညီမ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

“ရှင်”

“ဖျက်ချလို့လဲမရဘူး၊ အစ်မလဲမလုပ်ပေးဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်မိရင်လဲ ကလေးဖျက်ချမှုနဲ့ ညီမ အရေးယူ”

ကလေးလဲဆုံး၊ ညီမလဲထောင်ကျ အဲလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတတ်တယ်”

“ဟင်”

“အခန့်မသင့်ရင် ကလေးဖျက်ချနေရင်း၊ မိခင်ပါသေဆုံးသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင် အစ်မ၊ ဒီကလေးကို မွေးရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လားအစ်မ”

“အင်းပေါ့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတာ၊ ဒီလိုပါပဲ ညီမရယ် လောကမှာ မထင်မှတ်တာတွေဖြစ်လာ ကြုံလာရတာပါပဲ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်လေ၊ အစ်မလဲ ညီမလေးကို မြင်မြင်ချင်း ကရုဏာသက်မိပါတယ်၊ လိုအပ်တာ ကူညီပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

“နောက်လဲ၊ မကြာ မကြာ ဖိုက်လာပြရမယ်နော်၊ ခုလိုအပ်တဲ့ အားဆေးတွေ အစ်မပေးလိုက်မယ်”

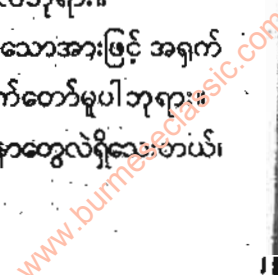
အို သေချင်လိုက်ပါဘိတော့။

မြတ်စွာဘုရားကယ်တော်မူပါ။

ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးပါလဲဘုရား။

ဘုရားတပည့်တော်မကို သနားဥဉ္ဇာသောအားဖြင့် အရှက်တကွဲမဖြစ်ရအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား။

“ကဲ ညီမလေးပြန်လို့ရပြီ၊ တခြားလူနာတွေလဲရှိသေးတယ်၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခက်အခဲရှိတာ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်မှ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မျက်လုံးတွေနီအစ်နေအောင် ငိုထားခဲ့ပြီမို့ဆေးခန်းက အထွက် လမ်းမှာကိုယ့်မျက်နှာ ဘယ်သူမှမမြင်ရအောင် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေမိသည်။

ကံဆိုးစွာ မိုးကရွာချလာပြန်သည်။

ရွာစမ်းပါစေ၊

ဘယ်လောက်စိုစို မမှုနိုင်တော့

တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲပြီး သေသွားရင်လည်းကောင်းတပဲ။

ခု လောလောဆယ် သူမ သေဖို့ကောင်းနေခဲ့ပြီ။

သူမ ဘယ်သူနဲ့မှ မဖောက်ပြန်မိတဲ့ကိစ္စ တွေးမိရင်တောင် ကြောက်စရာ ကြက်သီးတောင်ထမိပါရဲ့။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ သူမ ပထမဆုံးရင်ဆိုင်ရမှာက ဒေါ်ရွှေ၊

ဒုတိယက သူဌေးကတော်

တတိယ သူဌေး

သူတို့တွေကို သူမ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။ ဈေးဝယ် ပြီး အပြန် အိမ်သားတွေ ဘယ်သူမှမပါတုန်း ဆေးခန်းဝင်မိတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

မယုံချင်လည်း ယုံရတော့မည်ပေါ့။

ဒီရက်ပိုင်းတွေ သူမ ပျို့ပျို့အန်တာ၊ အစားအသောက် စားချင်မသောက်ချင်ဖြစ်တာ အိပ်မပျော်နိုင်တာ မျက်ကွင်းချောင် တာတာ ဒါတွေကို သံသယရှိနေတဲ့ ဒေါ်ရွှေကို သူမ ဘယ်လို နိုင်ဆိုင်ရပါမည်နည်း။

ဒီအကြောင်းတွေ သိလိုကတော့ ဒေါ်ရွှေ လက်ညှိုးအောက်၊ ကံနက်ကုတ်ဖုံမူအောက်မှာ သေသွားနိုင်သည်။

သူမ အိမ်လည်းမပြန်ရဲ့တော့။

ပြန်ကို မပြန်ရဲ့တော့။

ကြာလျှင် ထိုကိစ္စကြီးက ဘူးပေါ်သလိုပေါ်တော့မည်၊ ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲ၊

မထူးတော့၊

သူမ သေချင်နေပြီ။

သူမ သေချင်နေပြီမို့လည်း ရောက်ရာပေါက်ရာလျှောက် သွားတာက ကောင်းဦးမည်။

ကောင်းပြီ၊

သူမ မပြန်ဘူး၊

သူမ လျှောက်နိုင်သရွေ့ လျှောက်နေမည်။

မိုးလည်းစိုချင်သလောက် စိုပါစေတော့။

မိုးကြိုးပစ်ချလည်းခဲလိုက်မည်၊ ထွက်ကိုမပြေးထေ
ရချိန်မှာ သူမ သေဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ လာမယ့်ဘေး
အန္တရာယ်တွေ ကြောက်စရာ မှုစရာမလိုတော့။

“မေမေ”

မေမေ သူမကို မိုးထဲလေထဲ ခြံထိပ်အရောက်လိုက်ပို့ခဲ့
မှ စိတ်ချသွားကာ အသက်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

သူမ ကရော၊

သူမလည်း မိုးထဲလေထဲမှာပဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသက်
ထွက်ခဲလိုက်တော့မည်။

သူဌေး အိမ်လည်းမပြန်ချင်၊ မပြန်ရဲ ၊ ဈေးခြင်းလည်း
ဘယ်မှာ ထားမိမှန်းမသိတော့၊ မပြန်တာ အကောင်းဆုံးပင်
မိုးရယ်၊ ရွာစမ်းပါ။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်ပြာနှမ်းသွားတဲ့
ရွာချပေးပါ၊ ကျွန်မ မိုးရေထဲမှာသေစမ်းပါရစေ။

သေပါရစေ၊

သေပါရစေတော့ မိုးမင်းကြီးရယ်။

* * *

အခန်း (၁၀)

သူမ မိုးထဲလေထဲလျှောက်ရင်း ငိုရင်း လျှောက်ရင်းဖြင့်
ဘယ်ဆီကို ရောက်လာမှန်ပင် မသိတော့။

လျှောက်ရပါများ၍ ခြေထောက်တွေက ယိုင်နဲ့နေပြီ၊
လေးတွဲနေပြီ၊ သယ်ကိုမသယ်ချင်လောက်အောင် မောပန်း
နှမ်းလျနေပြီ။

မိုးတွေက တဝုန်းဝုန်းရွာချနေဆဲ၊

ညနေကလည်း နေလုံးပျောက်ကာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး

အုံ့မှိုင်း မှောင်ညှို့နေသည်။

ကြည့်စမ်း၊

မိုးကလည်း သဲပါဘိတော့။

သူမ ရင်ထဲက အပူလုံးကလည်း ကြီးပါဘိတော့။

“ကလေး”

“ကလေးရယ်”

“ဘယ်သူကလေးလဲကွယ်”

“ငါ ဘာမှမသိခဲ့တာအမှန်ပါ”

“ငါ့ကို မင်းအဖေကို ဖော်ထုတ်ပေးပါ”

“မင်းကိုမွေးဖွားလို့ရအောင် မင်းအဖေကိုရှာပေးပါ တောင်းပန်ပါတယ် ကလေးရယ်”

သူမ မျက်ရည်တွေက ခုချိန်ထိတိတ်လို့မရသေး။ မိုးနဲ့ အပြိုင်တဖွဲ့ဖွဲ့ တပေါက်ချင်း စဲကိုမစဲနိုင်။

ထိုအချိန် သူမ နောက်နားဆီက ပြေးလိုက်လာသည့်ခြေသံ တွေကိုကြားရသည်။

သူမ လှည့်မကြည့်။

“ဟေ့...ဟေ့...နေဦး”

ပြေးလိုက်လာသည့် ခြေသံတွေက အနီးကပ်လာကာ သူမနားမှာ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

သူမ မော့ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသားသုံးယောက်။

“ဟင်”

“ညီမလေး၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“မိုးရေထဲ လျှောက်ရတယ်လို့ကွာ၊ ချမ်းနေမှာပေါ့”

“ကိုယ်တို့မှာ ကားပါတယ်၊ အချမ်းပြောအောင် ကော်ဖီ မသောက်ချင်ဘူးလား၊ လာ လာ ကိုယ်တို့တိုက်ပါမယ်”

“ရှင်”

သူမ ဘယ်လောက်ထိ အလိုက်သလဲဆိုရင် ထိုသုံးယောက်ကို အန္တရာယ်ကောင်တွေမှန်း မသိသေးပါ။

တစ်ခါမှလည်း အခုလိုမကြုံဖူးသေးတာမို့ အစကတော့ ယောင်နစွာ နားထောင်နေသေးသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ရှင်”

“နာမည်လေ မင်းနာမည်ပြော၊ ကိုယ်တို့မိတ်ဆွေဖွဲ့ရအောင်”

“ကျွန်မ ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုမသိဘူးလေ”

“ဟား...ဟား...မသိလို့ ကိုယ်တို့ကစပြီး မိတ်ဖွဲ့တာလေ၊ လာပါ မိုးထဲစကားရပ်ပြောရတာ မကောင်းဘူး၊ ကားပေါ်တက်ရအောင်”

“ဟင်အင်း ကျွန်မရှင်တို့ကိုမသိဘူး၊ ရှင်တို့လူမှားနေပြီ”

“အလိုက်တာကွယ်၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“အား ရိုး ရိုး တကယ့် အရိုင်းပန်းလေးပါလား၊

သနားတယ်”

“အဖြူထည်လေးကွာ၊ မင်းတို့ သူ့ကိုခိုအောင်မလုပ်နဲ့၊ ကဲ ကဲ တို့ကစပြီးပြောမယ်၊ တို့မှာမည်တွေက ဗလ၊ မင်းထင်၊ ကျော်စွာ သုံးယောက်ပေါင်းသူရဲကောင်းလို့မှတ်လိုက်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့က မိန်းမလှလေးတွေတွေ့ရင် သူရဲကောင်းဖြစ်သွားရော၊ အဲလို အဲလို”

“ရှင်”

“ဝါး ဟား ဟား”

“အူး ဟူး ဟူး”

သူမမှာ ပထမတော့ကြောက်လန့်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် ကြောင်အမ်းယောင်နစွာသုံးယောက်ကြားမှာ ပတ်ချာလည်နေခြင်း။

နောက်တော့မှ သူတို့သုံးယောက်၏ ပြိုင်တူရယ်မောသံတွေက ကြောက်ခမန်းလီလီ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ကြောက်ရမှန်းသိလာတော့သည်။

“ရှင်တို့၊ ရှင်တို့က”

မိုးသံကို ထွင်းဖောက်လှမတတ် အော်ရယ်နေသံတွေကြောင့် သူမ ကြောက်စိတ်တွေက တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာလေပြီ။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကားပေါ်တက်ပါကွာ၊ မိုးရေထဲလိုက်တမ်း၊ တမ်းကစားရမှာ ပျင်းစရာကြီးနော်”

သူမ ရင်ထဲ နင့်နေအောင်ကြောက်သွားမိပေမဲ့ ကြောင်ချက်ရှိကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။

“သူတို့မျက်နှာတွေက စပ်ပြီးပြီးတွေ့နှင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စားတော့ဝါးတော့မတတ်ကြည့်နေသည်။

သူမမှာ ရေစိုနေသည့် အဝတ်အစားတွေကြောင့် မလုံမလုံစိန်နေသည့် အင်္ကျီလည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယှက်သိုင်းစိမ်းစိမ်း။

“လာ”

“ကြာတယ်၊ သိပ်အိုက်တင်လုပ်မနေနဲ့”

“ကိုယ်တို့ စိတ်ဆိုးလာရင် မင်းမလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဟင်”

ထိုသူတွေက သွေးဆူကာ သူမကိုထွက်ပေါက်မရှိအောင် လိုက်ကြတော့သည်။

ဘုရား ဘုရား

မထူးတော့ သူမဘဝလျှောက်သွားနေမယ့်အတူတူ အခုလို နှိပ်မျှော လိုက်ရမလား။

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊

သူမဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
တော့ ကြေးစားဘဝအရောက်မခံနိုင်။

“ဖယ်ကြပါ”

သူမ ရှေ့ကတစ်ယောက်ကို အားကုန်ဆောင်တွန်းလိုက်
ကျန်နှစ်ယောက်က သူမကို နောက်ကနေ ဝိုင်းချုပ်ကြတော့သတဲ့

“အို ဘာလုပ်တာလဲ”

“လွတ် လွတ်ပါ”

“ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

လူရှင်းသည့်နေရာ၊ မိုးတွေကလည်း သံသံမဲမဲရွာနေ
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေပြီမို့ သူမအားရှိသူ
ရုန်းကန်မိဆဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်လိုက်စမ်း

စူရှင်ကြည်လင်သည့် အသံတစ်ခုက သူမတို့ လူအ
ရှဲခနဲဖြစ်သွားစေပြီးမှ ထိုလူတွေက ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်
သည်။

“အောင်မာ ဘာလဲ ဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့

ဆိုင်လဲ”

“မင်းတို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်

ငါမကြည့်နိုင်လို့ကွ”

“ဟင်...ဦး...ဦးပါလား”

သူမ လုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့ သူဌေးကိုတွေ့လိုက်ရတော့
အားကိုးတကြီးဖြင့် ဝမ်းသာအားရပြေးသွားမိတော့သည်။

“ဦး”

“ဟင်...ပုံပုံပါလား၊ ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး၊ ကျွန်မဒုက္ခရောက်နေတယ်”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဘဲအိုးကြီးကို လာလှူငါ့

တွေရဲ့လက်သီးမြည်းလိုက်စမ်း”

“ချကွာ ချ ချ ”

“တောက် လာဝင်ရှုပ်တဲ့ ဘဲနာကြီး”

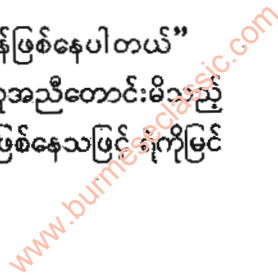
“အမလေး”

ဒေါသတကြီးဖြင့် သွေးဆာနေကြသည့် ထိုလူသုံးယောက်
က သူဌေးကို ပြေးထိုးချတော့သည်။

သူဌေးကလည်း တန်ပြန်ခုခံကာထိုးနေသည့်မို့ သူမမျက်လုံး
တွေပြာခနဲဖြစ်သွားကာ လမ်းမပေါ်ထွက်လာသမျှ ကားတွေကို
ကမူးရှူးတိုးတားနေမိသည်။

“လာကြပါ၊ ကယ်ကြပါ ဟိုမှာရန်ဖြစ်နေပါတယ်”

သူမ ကံကောင်းချင်တော့ သူမအကူအညီတောင်းမိသည့်
ကားက ကင်းလှည့်နေသည့် ရဲကားတစ်စီးဖြစ်နေသဖြင့် ရဲကိုမြင်

တာနှင့် ထိုသူတွေ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကုန်ကြတော့သည်။
သူမမှာ သူဌေး၏ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက စီးကျလာသည်
သွေးစက်တွေကို ကြည့်မိကာ။

“အရမ်းနာသွားပြီ ဦး အရမ်းနာနေလားဟင်”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ရဲတွေကလည်း သူမတို့ဘက်က တာမှအမှုမဖွင့်ဘဲ ကျွဲ
အေးလိုက်သည်မို့ တာဝန်ရှိသည့်နေရာဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွား
ကြသည်။

“ဦး ဒဏ်ရာတွေအများကြီးပဲနော်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး
အဲ့ဒါ ကျွန်မကြောင့်ပါ၊ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

“ရတယ် လာ အဲ့ဒါတွေနောက်မှပြော ကားပေါ်တက်”

“ရှင်...”

“မင်းပြန်လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဟေ မင်းကိုယ့်အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား”

“ရှင်”

“ဟာ ခက်တော့တာပဲ၊ မင်းထွက်ပြေးလာလို့ ဒုက္ခရောက်
ရှိတာလေးတော်သေးတယ်၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့လို့ နို့မို့ဆို မင်းဘဝဇာတ်

မိမယ်သိလား၊ အရမ်း အရမ်း လျှောက်မလုပ်နဲ့ ကြားလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ကျွန်မ ပြန်လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ဦး”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်မ ဦးတို့အိမ်မှာနေလို့မဖြစ်တော့လို့ပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်”

ကားအသွားအလာမရှိ၊ လူအသွားအလာလဲမရှိ၊ ရုတ်
ရက်ကြီး သူမ သူဌေးရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်မိကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငို
ခြွေးလိုက်မိတော့သည်။

* * *

အထွေထွေ

၁၈၁

အထွေ

ကျွန်တော်မေးပေးတဲ့ ဒုဗ္ဘာရီအနမ်း

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နောက်ဆုံးတွန်းလှန်
နိုင်တာ အချစ်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အခန်း (၁)

“ရှင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

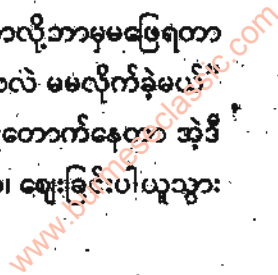
“ဘယ်ရောက်နေတာလဲလို့ မမမေးနေတယ်လေ”

သူဌေးက သူမလက်ထဲသို့ ဖုန်းကိုလှမ်းပေးလိုက်ခြင်း၊ သူမမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကိုင်ဖူးခဲ့သည့် ဆဲ(လ်)ဖုန်းကြီးကို နားနှင့်ခပ်ကြောင်ကြောင် ကပ်လိုက်ဆဲ သူဌေးကတော်၏ အသံ တွေက ဆက်တိုက်ဝင်ရောက် လာနေသည်။

“ဟယ်လို”

“ဒါလင်း၊ မမမေးနေတာဖြေလေ ဘာလို့ဘာမှမဖြေရတာ လဲ၊ ဒါလင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ခု ဘယ်မှာလဲ မမလိုက်ခဲ့မယ်”

အိမ်မှာ မိပုံပျောက်သွားလို့ ဒေါင်းတောက်နေတာ အဲဒီ ကောင်မ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဈေးဖိုးတွေ့ရော၊ ဈေးခြင်းပါယူသွား

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တယ်၊ ကျန်တာဘာတွေယူဦးမယ်မသိဘူး၊ ခုထိလဲ ပြန်မလာဘူး၊ မမ သိပ်စိတ်တိုတယ်သိလား ဒါလင်”

“မမတို့မသိအောင် ဘာတွေခိုးသွားလဲမသိဘူး၊ အဲဒီကိစ္စ ရဲကိုတိုင်မယ် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ အခု မမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဒါလင်အမြန်ပြန်လာ မလာရင် မမ ခုလိုက်ခဲ့မယ်”

ဩဇာသံအပြည့် မာန်အပြည့်နှင့် ဒရစပ်ပြောနေသည့်သူဌေးကတော်ကို တစ်ခုခုဖွင့်ပြောဖို့စိတ်က ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေဆဲ။

“ဒါလင်”

“ဒါလင်”

“ခွဲ ဖုန်းကိုင်တာ ဒါလင်မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကောင်မလဲ”

တစ်ဖက်က သူဌေးကတော်ကြီးအသံက အရမ်းတင်းမာလာကာ ဇွတ်ဟောက်တော့သည်။

သူမ ဇက်ကလေးပုသွားသည်ထိ ကြောက်မိကာဖုန်းကို သူဌေးဆီ ထိတ်လန့်တကြားပြန်ပေးလိုက်ရသည်။

ကြည့်ရတာ သူဌေးကတော် ရင်ထဲသံသယ ကြီးသထက် ကြီးလာပုံရသည်။

သူမ စရောက်ကတည်းက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါ်ရွှေက

သူမကိုအလိုလိုနေရင်းကြည့်မရစွာ အနိုင်ကျင့်စော်ကားပြုသည်။

သူဌေးကတော်က နားလည်ရခက်စွာ ဥပက္ခာပြုထားသည်။

သူမ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အရမ်းကြောက်လေသည်။ နုလည့် ကိုယ့်ခုက္ခံနှင့်ကိုယ်မပြန်ရဲ၊ သူမ ဗိုက်ထဲကကိစ္စ သိသွားလို့ကတော့ သူမ ဘယ်လောက်အရိုက်ခံရမည်၊ အစွပ်စွဲခံရမည်ဆိုတာကို တွေးပင်မတွေးရဲတော့။

သူမက သူဌေး၏ကားပေါ်မှာ ကားရှေ့ခန်းမှာ အဲကွန်းလေအေးစက်ကြောင့် အဝတ်အစားစိုတွေပင် အတော်ခြောက်လှလှ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

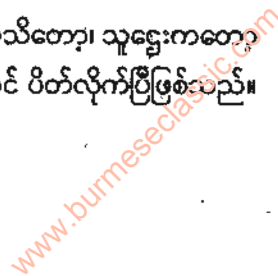
အပြင်ဘက်မှာ မိုးကစောစောကလို သဲသဲမဲမဲမရွာတော့ အတော်အသင့်စဲသွားပြီဖြစ်သည်။

သူမမှာ သူဌေးကိုသာ အားကိုးကြီးကြည့်ရင်း တဘက်မှ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိတာကို နားစွင့်ကာစိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးကို ကိုယ်တွေ့ထားတယ်၊ ခုကိုယ်သူ့နဲ့ အတူရှိနေတယ်၊ ခဏနေရင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

တစ်ဖက်မှ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိတော့၊ သူဌေးကတော့ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ကာ ပါဝါခလုတ်လေးပင် ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ဘဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဦး ဘာဖြစ်လို့ အန်တီနဲ့ စကားမပြောရတာလဲဟင်၊ အန်တီ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာပေါ့”

“မင်းရော”

“ရှင်”

“မင်းရော စိတ်မဆင်းရဲနေဘူးလား”

“ရှင်”

“ကိုယ်သိတယ် မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုပြောပါ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် သူမ မျက်လုံးတွေပြာနေခဲ့သွားကာ အသက်ပင်မရှုမီ သူဌေးက သူမကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ကာ။

“မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဒုက္ခရောက်နေပြီ”

“ရှင်”

သူမ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့၊ သူမ သတိပြန်ဝင်လာချိန်မှာ သူမ၏ ဆံနွယ်စိစိုကို သူဌေးက နွေးထွေးသွားအောင် နမ်းရှိုက်ပြီးနှင့်ပြီ။

ဘုရားရော၊

ကားထဲမှာ သူမနှင့်သူဌေးနှစ်ယောက်တည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလဲ တိတ်ဆိတ်ကာ ငြိမ်သက်ချက်။

“အိုး”

ပထမဆုံး သတိပြန်စင်လာကာ ရုန်းထွက်မိသူက သူမ၊ ဦးလျှင် သူဌေးကို ထိတ်လန့်အံ့သြစွာကြည့်မိတော့။

“ကိုယ့်ကြောင့် မင်းဒုက္ခရောက်ရပြီ”

“ကလေးရယ်”

“ရှင်”

အဲဒီလောက် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ သူဌေးပြောလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့၊ သူမသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတော့သည်။

“နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“စိတ်ချပါ ကိုယ် မင်းကိုစောင့်ရှောက်မှာပါ၊ ကလေးဟာ

အဖေမရှိတဲ့ ကလေးတော့မဖြစ်စေရဘူးလေ”

“ဒါ ဒါဖြင့်”

“အင်း ကိုယ်ကတိပေးတယ်”

“ကိုယ့်ကတိဟာ ကိုယ့်သစ္စာပဲ”

“ဘုရား”

သူဌေးမျက်လုံးတွေက သူမပေါ်မှာသနားစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ ငဲ့ညှာစိတ်တွေနှင့် စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြနေတာ သူတွေ့နေရသည်။

ကြည့်ရတာ သူဌေးရဲ့ဆန္ဒတွေက ဘယ်လိုအင်အားနှင့် ဖြိုဖျက် မရနိုင်တော့ဘူးထင်သည်။

ကြည့်စမ်း

သူမ တရားပါမလား၊

သူမ တစ်သက်လုံး သူဌေးတို့မိသားစုကို ဘယ်လိုကြည့်ပါ့မလဲ။

အင်မတန် နူးညံ့အေးဆေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရက်စက်ပြီး အဆိပ်ပြင်းသည့် နှလုံးသားမျိုးကို သူမမပေးဘူးထင်သောချာသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။

“အန်တီ”

အန်တီကတော့ သူမကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ဘယ်ကာလထိ နာကြည်းငြိုးမျက်မည်မသိ

ဘုရား ဘုရား

သူမမှာ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ချောင့်ပိတ်မိသွားဆဲ

“မင်း ဘာမှ သိပ်မစဉ်းစားပါနဲ့။”

“ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ”

“အန်တီ”

သူမ၏ အလန့်တကြားသံကြောင့် သူဌေးက သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်ကျေးကျော့ညွတ်စွာ ပြုံးပြီးလျှင်။

“မမကို ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်တာဘဲ”

“ရှင်”

“လူကြီးတွေ ပေးစားလို့ ကိုယ်မတတ်သာဘဲယူခဲ့ရတာ”

“ဒါပေမဲ့၊ သူဌေး”

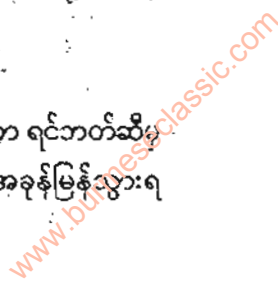
“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းငြင်းဦးမလို့လား၊ လောကမှာ ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဖြစ်အောင်ပဲလူတွေက လုပ်ယူတာလေ”

“ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မ ဘာမှမသိခဲ့တာ အမှန်ပါသူဌေး၊ တောင်းပန်ပါတယ် သူဌေးတို့စိတ်ညစ်ကြရတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်မင်းကို အချိန်မရွေးလက်ထပ်ဖို့ အဆင့် ငင့်ဖြစ်နေခဲ့တာ ”

“ဘုရားသခင်”

သူမ မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကာ ရင်ဘတ်ဆီမှ သွေးစူးစူးဝါးဝါးထိုးအောင်သွားသည်ထိ နှလုံးအခုန်မြန်သွားရ

လေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူဌေးရဲ့မျက်နှာက လျှိုဝှက်ချက်တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်လို့ သူမထင်ခဲ့တာ ခုတော့ သူမ ဒီလျှိုဝှက်ချက်ကြီးကို သိခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လောက်အံ့သြစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ဒီလျှိုဝှက်ချက်က သူမနဲ့ ပတ်သက်နေခဲ့တာလေ။

“ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်”

“အိုး ကျွန်မ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်မလာခဲ့ရင် အခုလိုဖြစ်လာရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မထွက်သွားမယ်၊ ကျွန်မထွက်သွားပေးပါမယ်”

“ဟေ့ နေဦး”

သတိလက်လွတ် သူမ ကားပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းဖို့အလုပ်မှာ နောက်ကနေသူမ လက်မောင်းကိုသူဌေးကဆောင့်ဆွဲခေါ်ရင်-

“ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းကို ကိုယ် ဘယ်ကိုမှထွက်သွားစွင့်မပြုဘူး ပုံပုံ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘဝသစ်ကို အတူတူရှင်ဆိုကြတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“သူဌေးရယ်”

သူမ နုံးခွေသွားကာ သူဌေးရှင်ခွင်ထဲ ဝမ်းနည်းစွာသည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးမိပြန်လေသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ကျွန်မကြောင့် အားကုံးဒုက္ခရောက်ရပြီ သူဌေးရယ်။
ခွင့်လွတ်ပါ ခွင့်လွတ်ပေးပါ အန်တီရယ်၊ ကျွန်မဘယ်လို
တတ်နိုင်တော့လို့ပါ။

* * *

အခန်း (၂)

“ဘာပြောတယ်”

သူဌေးကတော်တစ်ကိုယ်လုံး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူဌေးနှင့်သူမကို ဒေါသကြီးစွာ မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတင် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ခွင့်လွတ်ပါ မမ”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သွား ထွက်သွား ငါဘာနားမလည်ဘူး၊ နားမလည်ဘူး”

“စိတ်ကိုအေးအေးထားပြီး နားထောင်ပေးပါမမ၊ ကိုယ်ပြဿနာတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းရအောင်လား”

“သွားသေလိုက်၊ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ပြီးတော့မှ၊ ကိုယ်”

ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဖြေရှင်းပေးရမှာလားဟင်၊ ဖိုးသက် နင် ခု ဘာတွေဖြစ်လာလဲ နင်ကိုယ်နင် ဘယ်အဆင့် အတန်းကဟာမနဲ့ ဘုရား ဘုရား ငါ ရှက်လိုက်တာ နင့်အစား ရင်နာလိုက်တာ”

“ဒီမှာ ဖိုးသက် ငါထက်သာတဲ့မိန်းမ၊ တော်လှတဲ့ မိန်းမကို နင်ဖောက်ပြန်မိရင် ငါ အခုလောက်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး အခုတော့”

“ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ အိမ်ကသန်ရှင်းရေးအလုပ်သမားမနဲ့ များအံ့ပါရဲ့ ၊ ငါနာတယ် ငါ့ရင်ကိုခွဲချလိုက်သလိုကိုနာတယ်”

“ကိုယ် လာတောင်းပန်နေပြီပဲ မမ”

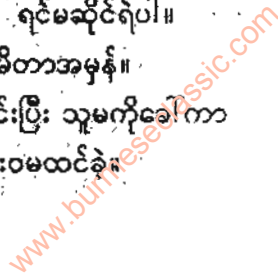
“ဟုတ်လား ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ပြီးရောလား နင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက အဲဒီစကားလုံး သုံးဖို့ထိုက်တန်ရဲ့လား ဖိုးသက်”

“မမ”

သူမကို ဒေါသတကြီး မီးပွင့်လှမတတ် စိုက်ကြည့်လာသည့် သူဌေးကတော်၏ မျက်ဝန်းတွေကို သူမ ရင်မဆိုင်ရပါ။

အန်တီပေါ် မတရားဘူးဘဲ တွေးမိတာအမှန်။

သူဌေးက အခုလို သူ့အိမ်ပြန်မောင်းပြီး သူမကိုခေါ်ကာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိမ့်မည်ဟု သူမလုံးဝမထင်ခဲ့။

ကံကောင်း ထိုအချိန်က သူဌေးကတော်၏အနားမှ ဒေါ်ရွှေ ရှိမနေခြင်းပင်။

ဒေါ်ရွှေသာရှိနေလိုကတော့ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ်ပြောလိုက်မလည်းမသိ။

သူဌေးက အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း။

“ကိုယ် သူ့ကိုလက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် မမ”

ဟူသည့် စကားကိုစပြောလိုက်ခြင်း၊ ပထမတော့သူဌေးကတော်က နားကြားလွှဲခံလိုက်ရသလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ။

“ဘာလဲ”

“ဘာပြောတယ်”

ဟု အထိတ်တလန့်ပြန်မေးခြင်းပင်၊ ပြီးမှ သေချာတစ်ခုအတွက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလိုခံလိုက်ပုံရကာ တဒဂံအတွင်းတော့ လုံးဝငြိမ်သက်သွားသည်။

ပြီးလျှင် ဒေါသတရားတွေ အားလုံးစုစည်းကာ ခါးခါးသီးသီး အုံကြွပေါက်ကွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် လူသားဆန်ချင်တယ် မမ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိုယ် ဒါတွေအားလုံးထားခဲ့ပါတယ်”

“ဪ ရှင်က ဒီဖုန်းတွေ၊ ကားတွေထားပစ်ရဲတဲ့ထိ ဒီဟာမရဲ့ ဆင်းရဲတွင်းထဲကို ခုန်ဆင်းတော့မယ့်ပေါ့”

“သေချာပြီလား ဖိုးသက်”

ခပ်မာမာပြောလိုက်သည့် လေသံတစ်ခုက သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို၊

“ဖြေပါ မေးတာဖြေပါ”

အဲဒီဩစရာကောင်းတာက အန်တီ လုံးဝမငိုပါ။

မျက်ရည်လည်း ကျမလာ၊ ကျိတ်လည်းမရှိပါ။

သူမကသာ သူဌေးလင်မယားကို ကြည့်ကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မေမေ”

ထိုခဏလေးမှပဲ တစ်ခုခုပြောဖို့ အရှိန်ယူနေသည့် သူဌေး၏ နှုတ်ခမ်းတွေက ရုပ်ခြည်းဆွဲအသွားရအောင် စကတ်ဖားဖားလေးနှင့် ပြေးဝင်လာသည့် သမီးလေးက။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မေမေရယ်၊ ဖေဖေက မေမေနဲ့ သမီးကိုထားခဲ့မလို့လားဟင်၊ ဖေဖေပြောပါ ပြောပါ ဖေဖေရဲ့”

“သမီး”

သမီးက သူဌေးရင်ခွင်ထဲခေါင်းတိုးဝင်ကာ နှင့်နှင့်သည်။

သည်း ငိုတော့သည်။

သမီးလေးခမျာ တကယ့်ကို ကူကယ်ရာမဲ့နေသလို အကာအကွယ်မဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ လွင့်မျောခံရသူလို။

ကြက်တောင်စည်းလေး နှစ်ဖက်နှင့် အပြာဖျော့ဖျော့လက်ဖောင်းအင်္ကျီလေးကို အနက်ရောင်စကတ်ဖားဖားလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် သမီး၏ပုံစံလေးက တကယ့်ကိုချစ်စရာ။

သူမရင်နှင့်ရလေသည်။ ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေးနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို သူဌေးက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်သိုင်းကာဖက်လိုက်ပြီး သမီးဦးခေါင်းပေါ်မှာ သူ့မေးလေးကိုတင်ထားသည်။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

“တိတ်နော် သမီး၊ တိတ်တိတ် သမီးက အရမ်းလိမ္မာတဲ့ကလေးပါ။ မေမေ့ကိုအဖော်လုပ်နော် ဖေဖေ သမီးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဘဝသစ်တခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေလို့ပါကွယ်”

“ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ မသွားရဘူး၊ သမီးတို့ကိုချစ်ရင် မသွားရဘူး၊ ဖေဖေမသွားရဘူး မပုံနဲ့ လိုက်မသွားရဘူး”

“သမီး လွှတ်ပေးလိုက်စမ်း ဆွဲထားနဲ့ ဒီလိုအဆင့်အတန်း

မျိုးကို ကောက်ယူရဲတဲ့ နင့်အဖေလို လူမျိုးကို ငါဘာမှ တားစရာမရှိဘူး”

“ကွာပေးမယ်”

“ခုပဲ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

“နောက် ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာကြနဲ့တော့”

အန်တီ စကားက တောက်လောင်နေသည့်မီးကို ရှောင်လှောင်ချလိုက်သလို ချက်ချင်းဝန်းခနဲ ငြိမ်းသွားစေလေသည်။

သမီးခမျာ သူ့အမေဆွဲခေါ်သွားရာနေရာက ငိုရှိုက်ကာ ပါသွားတော့သည်။

သူမမှာ ခုချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်မည့် အမှန်တရားစစ်စစ်ကို ဇွတ်ယုံကြည်နေရဖို့ အတင်းကြီးစားရင်း အသက်ထွက်ရမတတ်မောပန်းနေခဲ့သည်။

“ပုံပုံ”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပြီမဟုတ်လား”

“ရှင်”

“အချစ်စစ်ဆိုတာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရရမယ်လို့ ကိုယ်ကန်ခံခဲ့ပြီလေ”

“ကျွန်မကြောင့်”

“တော်တော့နော် ခဏနေ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြမယ်”

ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူလာသည့် သူ
ကတော်က သူဌေးလက်မှတ်ထိုးနေခိုက်မှာ သူမကို အေးစက်ပြီး
မျက်စွာကြည့်လျက်။

“နင့်ကိုငါပြောဖို့ ဘာစကားလုံးမှ မရှိအောင်လောင်
အောင် နင်နဲ့မတန်လို့ ငါဘာမှမပြောတော့တာ ဘယ်တော့
ခွင်မလွတ်ဘူး အရူးတွေတဲ့”

* * *

ဟောင်းနှမ်းသွားခဲ့တဲ့ ပြက္ခဒိန်စာရွက်များကို တစ်ခေါက်
လှန်ကြည့်ကြပြီးနောက်မှာ...။

ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက်မှာ

ကျွန်တော်ရယ်

ငိုနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်

ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်နေတဲ့ ခိုဖြူလေးတစ်ကောင်ရယ်

အခန်း (၃)

သက်ငြိမ်ရယ်

မိန်းကလေးရယ်

ငိုနေတဲ့ကောင်မလေးကို ကျွန်တော့်အနမ်းလေးတွေနဲ့
ချော့မော့နှစ်သိမ့်ချင်လိုက်တာ၊ တကယ်တမ်း ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ
သူမကို ပေးချင်တဲ့အနမ်းတွေက အများကြီးပါပဲဗျာ။

(ဒီအနမ်းတွေကလဲ ဒဏ္ဍာရီအနမ်းတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ထိ
နွဲ့ဝင်မြောက်နေမလား)

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။

တကယ်တမ်း အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို အကြောင်း
သိရှိ နားလည်ပြီးသွားချိန်မှာ သိပ်ကိုစိတ်ထိခိုက်နေရုံသာသည့်
သူမကို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနှင့် နှစ်သိမ့်ရမုန့်ပင် မသိတော့။

သိန်းမင်းစာပေ

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေက သူမတို့သားအမိကို ဘယ်လောက် ထိ ရူးနေအောင် ခံစားကြရမလဲမသိ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ထားသည့် အချိန်၊ မမျှော်လင့်ထားသည့်နေရာမှာ ကြားသိလိုက်ရသည့် ကျွန်တော်အဖို့ ရူးသွပ်ဖို့လုနီးနီးပင်။

“မေမေရဲ့တူမ”

“သူမ အဖေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်”

ဘုရား ဘုရား

ကျွန်တော် အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူက သူမ ဖခင်ရဲ့နောက်အိမ် ထောင်ပေါ် ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်ရလား။

အဲဒီလောက်တောင် ရက်စက်ပြင်းထန်ရလားဟု ကျွန်တော် ရင်ထဲ ပြင်းပြင်းပြပြ နေတာလဲအမှန်။

ခုချိန်ထိ နှလုံးသားတစ်စုံက အရှိန်ပြင်းစွာခုန်ပေါက် ယိမ်းယိုင်ထိုးနေဆဲ။

သူတို့သားအမိ ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် နာကျင် ကြေကွဲနေရမလဲ ပေါက်ကွဲကြရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တွေ့ပင် မတွေ့နိုင်တော့။

သစ္စာတရားကို အလွှဲသုံးစားလုပ်ခံရခြင်း သူတွေ့အဖို့ ဘယ်လောက်မချိမဆန် ခံစားကြရမလဲ။

“သက်”

“သက်ငြိမ်”

သူမ ပြန်မထူးပါ။ အဝေးကြီးကိုငေးကာ ဖခင်ကို နာနာ ဖျင်ကျင် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်နေပုံရသည်။

“သက်ရယ်”

သူမ ဘယ်လောက်ထိ ရင်နှင့်နာကျင်ရမလဲဆိုတာကျွန် တော် မှန်းဆ၍ရသည်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက် လိုက်ပြီးလျှင်။

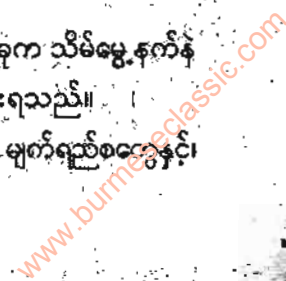
“သက်ရယ် ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတာ တွေကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲနှင့်နေအောင်ခံစားရပါတယ်။ တော်တော်လဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိတယ်”

“သက်နဲ့ထပ်တူ ခံစားလိုက်ရတာ ယုံပါ။ မယုံရင် ဒီမှာ ခမ်းကြည့်ပါသက်”

ကျွန်တော်က သူမ လက်ဖမိုးလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ တလုပ်လုပ်ခုန်နေသည့် ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာ ဖိကပ်ထားလိုက် သည်။

ထိုအခါ ထူဆန်းစွာ တစ်စုံတစ်ရာတစ်ခုက သိမ်မွေ့နက်နဲ စွာ ကျွန်တော်ဆီ စီးဝင်လာသလိုမျိုး ခံစားရသည်။

သူမ လှည့်ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စုတွေနှင့်။

“သက်”

ကျွန်တော်နလုံးသားတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြံစွာ ခုန်ပေါက်ရုန်းကန် နေတာကို သူမသိသွားရှာပြီထင်သည်။

“သက် ကျွန်တော်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောပြီး ကျွန်တော်က သူမလက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ် ညှစ်ကာ ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းမှာ ဖွဖွကပ်ထားလိုက်သည်။

သူမ လက်ဖဝါးလေးတွေက အေးစက်တုန်ယင်လျက်။

“ကျွန်တော် သက်ကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်းလဲ မသိဘူး ကျွန်တော်ဘက်က လုပ်ပေးနိုင်တာတစ်ခုက သက်ကိုသစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားဖို့ပါပဲ”

“လွှတ်ပါ ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပေးပါ ကျွန်မရင်ထဲသိပ်ထိ ခိုက်နေတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်ကျွန်မကို မေ့လိုက်ပါတော့ အဲ့ဒါ ကျွန်မကိုကူညီပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒီကိစ္စမကူညီနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲ့ဒီအတွက် ကျွန်တော် တယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့် မယ် ကိုမိုးဇလ”

“ဒီဇာတင်ပဲ ခွဲကြပါမို့”

“သက်ရယ်”

“ရှင်သွားပါတော့”

“ရှင်သွားပါတော့ ကိုမိုးဇလ”

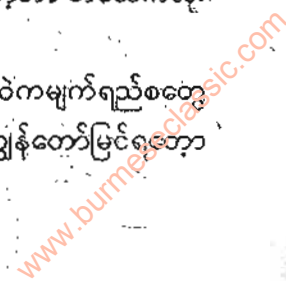
“သက်ရယ် ကျွန်တော်လဲ ခုလို အတိတ်ခါးခါးကြီးကို ခုမှသိလိုက်ရတဲ့ သူပါ၊ ရင်ထဲအရမ်းနင့်နေတယ်၊ သက်ကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းတောင် မသိနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ကို ကျွန်တော် ချစ်တဲ့အတွက် နောက်မဆုတ်ဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်လို့လားဟင်၊ ကျွန်မမေမေ ဖေဖေကြောင့် နှစ်နဲ့ချီအောင် တမြည့်မြည့် ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ၊ ခု ကျွန်မကြောင့် ထပ်ခံစားရမယ်ဆိုရင် မေမေသေလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒါ ရှင်သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုကျန်ရစ်ခဲ့ရမလဲသက်၊ သက်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ နလုံးသားကြီးကိုပွေ့ဂိုက်ပြီး ဘယ်မှာနေရစ်ခဲ့ရမှာလဲ ကျွန်တော့်ကို လမ်းခွဲစကားတော့ မပြောပါနဲ့ သက်ရယ်”

“ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်တိုးကြလို့မရတော့တာ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းပါးပြီး နောင်တရမယ့်အတူတူ”

သူမ ဆက်မပြောနိုင်ရှာ မျက်ဝန်းထဲကမျက်ရည်စတွေ ဘပေါက်ပေါက်လိမ့်စင်းကျလာသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရတော့

ရင်ထဲ နှင့်နေအောင်ကြော့ကွဲရလေသည်။

“သက်ရယ်”

ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းမထားပါနဲ့၊

ရင်ဖွင့်လိုက်ပါ။

သက်စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ။

သက်၊ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြောဖို့ အားယူနေသည့် သူမနှုတ်ခေါင်း

တွေက တုန်လှုပ်လျက်။

“မပြောနဲ့နော် သက်၊ သက် သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေ

ကျွန်တော်နားလည်တယ် သက်၊ သိပ်နွမ်းလှနေပြီ သက်စိတ်က

ခဏပေးနားလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော်စောင့်မယ်”

“သက် အမောပြေသွားတဲ့ထိ ကျွန်တော်စောင့်ပေးပါမယ်

ပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်သွားပါမယ်”

“ခုချိန် ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ၊ ဖေဖေ ဘာ

တွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသလဲ၊ နေ့မှကောင်းရဲလား၊ ကလေး

ဘယ်နှစ်ဆောက်ရနေပြီလဲလို့လေ”

“တိတ်ပါ၊ မငိုနဲ့တော်နော် သက်၊ ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်

သက် ဖေဖေကိုတွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော်ကြိုးစားရှာပေးပါမယ်

မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးရမလားဟင်”

“အင်း ဟင်”

“သက်ရယ်”

ကျွန်တော် ရင်နှင့်မဆုံအောင် မြတ်နိုးရလွန်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဖွဖွညည်းညူမိသည့်ထိ။

* * *

အခန်း (၄)

မေမေ မသိအောင် ဖေဖေအကြောင်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မစုံစမ်းပါဘူးဟု ကျွန်မတစ်ချိန်က မေမေကို ကတိပေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဖေဖေကိုပဲ အရမ်းသတိရနေမိ သည်။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဟု မကြာခဏအိပ်မက် မက်လေသည်။ ကျွန်မမှာ သူ့ကိုဖေဖေအကြောင်း တိတိတဆိတ် စုံစမ်းခိုင်းခဲ့ပြီး ဖေဖေကို သွားတွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

မေမေကတော့ ကျွန်မကိုစကားတစ်ခွန်းနှင့် ပြတ်သားစွာ ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ သမီး မေမေပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားတယ်နော် ညည်းအဖေကို မေမေမသိဘဲ သွားတွေ့ရဲရင်သွားတွေ့ကြည့်

သမီး သူ့ကိုသွားတွေ့လို့ မေမေသိတဲ့နေ့ မေမေကိုယ်မေမေ သတ်သေတဲ့နေ့ပဲမှတ်”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်”

ဟု ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် ကာဏိပေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ ကတိဖျက်ရတော့မည်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့။

ဖေဖေနှင့်မပတ်သက်လျှင် ကျွန်မ အိပ်မက်ဆုံးတွေပဲမက်ခဲ့ သည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာမရှိ၊ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကွဲကွာနေခဲ့သည့် ဖေဖေရဲ့သမီးတွေကို ကျွန်မ အရမ်းသိချင်သည်။ အရမ်းမြင် ချင်လှပြီ။ ကျွန်မ မေမေကို ကတိဖျက်ရပြီဖြစ်သည်။

သူကတော့ ဖေဖေဆီ ကျွန်မသွားတွေ့တာ လိုက်မယ် တက်ကဲဖြစ်နေသေးသည်။

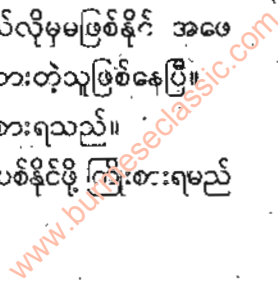
ကျွန်မ စိတ်ဆိုးစွာ တားမြစ်ခဲ့၍သာ သူ့မျက်နှာငယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းပင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မသူ့ကိုချစ်သည်။

သို့သော်

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဘဝက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် အဖေ လုပ်တဲ့သူက သူ့ရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့ ယူထားတဲ့သူဖြစ်နေပြီ။

အို ကျွန်မရင်ထဲနှင့်နေအောင် ခံစားရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မ သူ့ကို အပြီးမေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမည်

ခုချိန် သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားချင်။
ဖေဖေနှင့်တွေ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။ ဖေဖေနေတဲ့ရပ်ကွက်
လေးဆီ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ကားကာလာပေမဲ့ တက္ကစီဝင်လို့မရသည်ထိ
လမ်းက ကြမ်းတမ်းကာ ရွံ့နွံ့တွေ ဗွက်တွေပဲရှိသည်။

ဘုရား ဘုရား

ဖေဖေအိမ်ကလေးကိုရောက်ဖို့ ကျွန်မမရက်နိုင်စွာ ဆိုက္ကား
ဆက်ငှားရတော့သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲတွေကြား ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ
လမ်းမကျောက်တတ်တော့။

“ဆိုက္ကားဆရာ ကျွန်မအပြန်စီးပါမယ် ခဏစောင့်နော်”

“ဒီပီတောက်ရိပ်ဆိုတဲ့ လမ်းက တော်တော်ဝင်ရဦးမှာလား
ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ဆက်နင်း
ရဦးမယ်”

“အိုး အဝေးကြီးကျန်သေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကလေးမ၊ လမ်းကကြမ်းတော့ ကားတွေမဝင်
ရဲကြဘူး၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်လဲ တော်တော်လျှောက်ရတယ်၊
မလျှောက်နိုင်ရင်တော့ ဆိုက္ကားငှားကြတယ် ဒီလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

ဖေဖေရယ်ဟုသာ ကျွန်မမှာ ရင်ထဲထိခိုက်လွန်းစွာ အကြိမ်

ပေါင်းထောင်သောင်းမကစွာ ရေရွတ်ညည်းတွားမိနေသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်က ဖေဖေ ထွက်သွားတုန်းက သိပ်ကို
နုပျိုချောမောသေးသည်။ ထိုအချိန်က ဘာပစ္စည်းတစ်ခုမျှ ယူမသွား
ခဲ့ဘဲ သူချစ်သည့် မိန်းကလေးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်သွားခဲ့သည့် ဖေဖေကို ကျွန်မ ရင်နာမဆုံး အံ့ဩမဆုံးခဲ့။

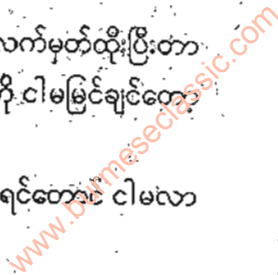
ခုတော့ ဖေဖေဘဝ ဘယ်လိုနေရှာမလဲမသိ မေမေကတော့
ထိုစဉ်က မီးပွင့်မီးလျှံတွေဖြာလက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေဖြင့်
ဖေဖေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်ခဲ့တာ ကျွန်မ
မှတ်မိသေးသည်။

“အဲလိုမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရဲတဲ့အတွက် ငါသိပ်အံ့ဩ
တယ်၊ မိန်းမနဲ့သမီးကိုလဲရဲတဲ့ထိ ဆုံးရှုံးခံလိုက်တဲ့ထိ နင့်ဘက်က
ပြတ်သားနေမှတော့ ငါ့ဘက်က ဘာမှတားမြစ်စရာမရှိဘူး”

“ငါဟာ တခြားမိန်းမတွေလို ယောက်ျားပုဆိုးစကိုဆွဲပြီး
တောင်းပန်မယ့်မိန်းမမျိုးများထင်နေလား ငိုယိုခူးထောက်
တောင်းပန်မယ့်မိန်းမစားမျိုးထင်နေလား...”

“ဝေးပါသေးရဲ့ နင်ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာ
နဲ့ ထွက်သွားတော့၊ ဘယ်တော့မှ နင်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်တော့
ဘူး”

“တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ် နင်သေရင်တောင် ငါမလာ

ဘူး၊ ငါသေရင်လဲ နင်လာမတွေ့နဲ့”

“နင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် ငါတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ အရှက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အဆင့်အတန်းစိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက် ပွန်းပဲ့ပျက်စီးရသလဲဆိုတာ နင်တစ်ချက်ကလေးကမှ မတွေးမိတာ အံ့ဩတယ်...”

“ကိုယ့်အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို မိသားစု နဲ့လဲရဲတဲ့အထိ ဘဝကိုလဲရဲတာ ငါရင်နာတယ်၊ ဒါ နင့်အဆင့် အတန်းပေါ့-မြင့်မြတ်လိုက်တာ၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ထိုအချိန်က မေမေ မငိုခဲ့ပါ။ မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် တွေကို တစ်စက်ကလေးမှ မတွေ့ရဘဲ နာကျင်ဒေါသတွေကိုသာ တွေ့နေရသည်။

ဖေဖေ ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ မေမေက ဖေဖေအကြောင်း အရာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပေမဲ့ မမေ့နိုင်စွာ နာကြည်း နေတာ အခုချိန်ထိပဲဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစု ကမ္ဘာ့ပျက်ခဲ့ရတဲ့နေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“နာမည်ပြောပါလား ဦးလေးရှာပေးမယ်၊ ဦးလေးကဒီရပ် ကွက်ထဲနေလာတာကြာပြီဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဦးသက်ထွေးပါ”

“ဟေ...ကိုသက်ထွေးကိုရှာတာလား”

“ဟုတ်”

“သိတာပေါ့၊ ဦးလေးသူနဲ့ ကောင်းကောင်းရင်းနှီးတယ်၊ အိမ်မှာမီးသွေးကုန်တာနဲ့ သူ့အိမ်မှာယူနေကျလေ၊ ဦးလေးတို့အိမ်နဲ့ ဆို ခေါင်းရမ်းဘက်ကြတယ်၊ ဟန်ကြလိုက်တာ”

“ရှင်”

“မီးသွေးကောင်းတဲ့ အိမ်ကိုပြောတာမလား၊ အိမ်ရှေ့လူရော မမှားစေရပါဘူးလွယ်၊ ဦးလေးကောင်းကောင်ပို့ပေးပါမယ်”

ကျွန်မ ရပ်တည်နေရသည့် ကမ္ဘာမြေကြီး တုန်လှုပ်မြည် ဟည်းသွားသလို ခံစားရပြီးနောက် ကျွန်မလည်း ချာချာလည်သွား ရသည်။

“အမလေး”

“ဟင် ကလေးမ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟာ သတိထားလေ”

“အင်း အင်းပါ”

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းသတိထားပြီး ဖေဖေကို

တွေ့နိုင်ဖို့ အဆင့်သင်ပြင်လိုက်မိသည်။

“မီးသွေးရောင်းသည်”

တဲ့...။

ဖေဖေရယ်။

အဲ့ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားရလား။

သမီး ဖေဖေကို ဘယ်လိုခွန်အားတွေနဲ့ ကြည့်ရမလဲဟင်။

သမီး ရင်တွေကွဲရပါပြီ ဖေဖေရယ်။

“ရောက်ပြီ ကလေးမ”

“အဲ့ဒီအိမ်ပဲ”

“အို”

* * *

အခန်း (၅)

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ”

မှဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ကျွန်မမျက်စိကိုပင် ပြန်မယုံချင်
လောက်အောင် အကြာကြီးဆွဲအကာမုင်တက်သွားမိသည်။

ဖေဖေက ရေစည်ပိုင်းကြီးနဲဘေးက မီးသွေးအိတ်ပုံတွေကြား
ထဲမှာ မီးသွေးတုံး အပိုင်းအစတွေကိုကောက်ကာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
တွေနှင့် တစ်ထုပ်ချင်းခွဲထုတ်နေရှာသည်။

ဖေဖေ တကိုယ်လုံးမီးသွေးမှုန့်တွေနှင့် လူရုပ်ပင်မပေါ်ချင်
အရိုက်က ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်လက်တိုအဖြူ အပေါက်ပြဲ
တွေနှင့် ပုဆိုးကလည်း ခပ်နှမ်းနှမ်းဖြစ်ကာ ပုဆိုးကွက်ပင်မပေါ်
ချင်။

ဖြစ်ရလေ။

ကျွန်မ ဝင်လာတာ ဖေဖေမသိရှာ၊ မြင်ဟန်လည်းမတူ သူ့မီးသွေးတွေကိုသာ သံသယမဲ့ကောက်လျက် အိတ်တွေထဲ ထုတ်နေသည်။

ဖေဖေရယ်

ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကွဲကွာခဲ့ရပေမဲ့ ကျွန်မ ဖေဖေ ကောင်းစွာမှတ်မိတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။

အလျင်ကဆီ နေ့စဉ်အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း ဂျဲ(လ်)တစ် လိမ်းကာ ဆံပင်ကို ပြောင်လက်အောင်ဖြိုးသင်တတ်သည့် ဖေဆံပင်တွေက ခုဆိုခေါင်းလိမ်းဆီရောင် မရှိဘဲ အတော်ပင်ဖြူလှ လှနေခဲ့ပြီ။

အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ရ၍ထင်သည်။ ဖေဖေ အတော်ပင် သွားကာ အရမ်းအိုစာသွားခဲ့ပြီ။

ဖေဖေတကိုယ်လုံး နုပျိုလန်းဆန်းမှုဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ တကယ်ကို အဘိုးအိုကြီးလို။

“ကိုသက်ထွေး ဗျိုကိုသက်ထွေး၊ ဒီမှာနည်းသည်နဲ့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်လိုတဲ့ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော်ဆိုက်ကာ အရောက်ပို့ခဲ့ပြီးပြီနော်”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

ဖေဖေက ဆိုက်ကားဆရာကို လက်ပြန်ပြကာ ကျွန်မကို မျက်မှောက်ကုတ်ကြည့်နေသည်။

အို...

အဝေးကြည့်တောင် ဖေဖေဒီအရွယ်နဲ့ မျက်စိမူန်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဖေဖေဆီ တစ်လှမ်းချင်းတုန်လှုပ်စွာ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

ခနဲအာမေဠိတ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ဖေဖေလက်ထဲက မီးသွေး ခုံးကြီးကိုခွဲချနေသည့် ဓားကလွတ်ကျသွားသည်။

“သမီးပါ”

“ဟေ”

ဗြန်းဆို ကျွန်မဆီပြေးထလာသည့် ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက ဝေစွာ နှာကျင်သွားပုံရကား။

“သမီး”

“သမီးလား”

“ဒါ ဖေဖေသမီးမဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေရယ် သမီးကဖေဖေရဲ့ သမီး သက်ငြိမ်ပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“အင်း အင်း အင်း ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ငါ့သမီးလေး ရောက်လာတာကို ဖေဖေဝမ်းသာလွန်းစွာ ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတာ”

“သမီးပါ ဖေဖေ ဖေဖေ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ သမီးအစစ်ပါ”

“သမီးရယ် ဟာ”

ဖေဖေက ကျွန်မကို အားရပါးရပြောဖက်ကာ အူလို့ ပြောသည်။
သည်းလိုက် ရယ်လေသည်။

“ပျော်လိုက်တာ ဟေး ဟေး ဖေဖေ သိပ်ပျော်တာ သမီးရယ်၊ ဖေဖေသိပ်ပျော်တာပဲ ငါ့သမီး ဒီအရွယ်တောင် နေရာကို အချိန်တွေကုန်တာ မြန်လိုက်တာ ကြည့်စမ်း”

“ဖေဖေရောဟင် ဖေဖေအကြောင်းတွေ သိချင်တယ်”

“အင်း အင်း ပြောပါမယ်ကွာ လာ လာ သမီးအိမ်ထဲဝင်”

ဖေဖေရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မကြာကြာပုန်းခိုနေခွင့်ပင် မေမေ ဆွဲခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။

ကြမ်းခင်းတွေက တက္ကသိုလ်နှင့် နင်းချင်စရာမရှိအောင် အသံမျိုးစုံမြည်နေသည်။

အိမ်ထဲမှာလည်း ဘုရားစင်နားထောင်ထားသည့် ဖျာ

တချုပ်ရယ်၊ ကြိမ်တွေ ဖွာလန်ကျဲနေသည် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရယ် သစ်သားထမင်းစားပွဲပိုင်းလေးရယ်၊ ဟောင်းနွမ်းညစ်ပေနေသည့် အပေါ့စားပြုကွဒိန်စုတ် ကလေးတစ်ခုကို နံရံကြားဖြစ်သလို ညှပ်ထည့်ထားတာတွေ လိုက်ရသည်။

“လာ သမီး ဒါ ဖေဖေအိမ် ဖေဖေပိုင်တဲ့အိမ်ပေါ့ ဟား ဟား”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေမျက်နှာမှာ နေဝင်တရုတ်ရုပ်ရံပုံဝမရှိပါ။ သူ့ဘဝသူ ပျော်နေပုံ၊ ကျေနပ်ပုံရသည်။

ဘုရားရေ

ချစ်စိတ်

အချစ်စိတ်က အဲဒီလောက်တောင် စွမ်းအားကြီးရသတဲ့ လား။

ကျွန်မ တွေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမိန်းပူနွေးသွားကာ ရှက်သလိုကြီး ထူအမ်းသွားမိသည်။

“သမီးလေး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သမီး မေမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလာတာ သူ မသိဘူးမလား ဖေဖေကိုမညာနဲ့”

“ဟုတ်”

“ခိုးလာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေ ဒီမှာနေတာ သမီး ဘယ်လိုသိလဲ ဘယ်လိုစုံစမ်း သလဲပြော တော်တော်ခက်ခဲမယ့်ကိစ္စပဲ ငါ့သမီးလေး ရောက်လာ တာ အံ့ဩပါရော”

ကျွန်မ မျက်နှာပျက်သွားမှာသေချာလေသည်။ ဖေဖေကိုယ် မှထွက်သည့် ချွေးနံ့၊ ဆေးပေါ့လိပ်နံ့၊ မီးသွေးနံ့တွေက ကျွန်မ ရင်ကို နင့်ခနဲဖြစ်စေသည်။

ဒါ အရင်က ဦးသက်ထွေးတဲ့လား ဖေဖေရယ်။

ဖေဖေရဲ့ နုပျိုချောမောမှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

ခုဆို ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာနေပုံက တကယ် ဆင်းရဲသား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို။

သမီး ရင်နာလိုက်ပါဘိတော့။

မေမေသာ ဒီလိုမြင်ရင် ဘယ်လောက် ဟားတိုက်ရယ် မောမလဲ။

“သမီး ဖေဖေကိုဘာပြောချင်လို့ ဒီထိအောင် လိုက်လာ ရတာလဲ ပြော”

“ဟင့်အင်း အရမ်းတွေ့ချင်နေလို့ပါ။ အရမ်းလဲသတိရနေ တာပါဖေဖေ ဒီနှစ်တွေ ဖေဖေဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရလဲ ဘယ်လောက်မောပန်းခဲ့ရလဲဆိုတာ သမီးကြည့်ချင် ကြည့်ချင် လို့ပါ”

“သမီး”

ကျွန်မ အသံအဖျားခတ်ကာ တုန်ခါအက်ကွဲသွားသလို ဖေဖေ မျက်လုံးတွေထဲ မျက်ရည်ရိပ်တွေဖြတ်သန်း ပြေးလွှားသွား သည်ကို ကျွန်မကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီး၊ ဖေဖေတောင်းပန်ပါ တယ် အဲ့ဒီချိန်က ဖေဖေ သမီး အရမ်းငယ်သေးတယ် ဖေဖေ ဒီကိုထွက်လာတဲ့နေ့ကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပစ်ပါဘူးကွာ”

“ဖေဖေ နောင်တရနေလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး သတိရတာက သတိရတာပဲ နောင်တဆိုတာက နောင်တနဲ့ မတူဘဲ၊ ဖေဖေ တစ်ခါတလေ သမီးတို့သားမိကို သတိရတယ်၊ လွမ်းတယ်၊ စိတ်ထဲလဲကြေကွဲ မိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နောင်တမပါဘူး”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ချိန်ထိ ဖေဖေဘဝကို ဖေဖေပျော်မွေ့တယ်လေ”

“ဖေဖေရယ်”

ကျွန်မ ငိုချလိုက်ချင်ပေမဲ့ ဖေဖေစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ဖိုးရိမ်ပြီး မငိုမိခဲ့။

ရင်ထဲနာကျင် ကြေကွဲရတာ ဘာနှင့်မှနှိုင်း၍မရနိုင် ခဏ ကြာတော့ ဖေဖေက သက်ပြင်းရှိုက်လျက်။

“ခုဆို ဖေဖေမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ယောက် က သားကြီး အလယ်တန်းစာဖတ်နေပြီ၊ အငယ်ကောင်က ခုမှ သုံးနှစ် သူ့အမေနဲ့ အကြွေးတောင်းတာလိုက်သွားတယ်”

“အိုး နှစ်ယောက်စလုံးယောက်ျားလေးတွေပေါ့”

“အင်း သမီး မောင်လေးတွေပါ”

ကျွန်မ ဘာမှမဖြေဘဲနာနာကျင်ကျင် အံကြိတ်မိတော့ ဖေဖေက ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်ကြည့်နေ သည်။

သမီးက ဘယ်လိုလုပ် အသိအမှတ်ပြုမလဲ ဖေဖေ။

“သမီး စိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ် မောင်နှမဆိုတာ မတော်စပ်ချင်လို့မှ မရတာ သွေးကစကားပြောပါတယ်”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံဘူးလားဟင်”

ဒီထက်ကြာရင် ကျွန်မအော်ငိုလိုက်မိမှာမို့ စကားလမ်း

ကြောင်းကို အမြန်လွဲလိုက်ရသည်။

ဖေဖေကလည်း ပါးနပ်သူမို့ ကောင်းစွာရှောင်တိမ်းသွားရှာ ပါသည်။

“တွေ့တယ် တစ်ခါပဲ ဖေဖေက ဘတ်(စ)ကားမြင့်မြင့် ကြီးပေါ်မှာ သမီးမေမေက စလွန်းကား လှလှလေးထဲမှာ ဆဲ(လ်) ဖုံးပြောရင်း ကားမောင်းသွားတာ အရင်အတိုင်းပါပဲ”

“ဖေဖေ”

“အင်း အဲဒီနေ့က သူ့ဖေဖေကိုမမြင်ဘူး၊ ဖေဖေကမြန်တာ သယ်နှစ်ကျော်ကျော်ထဲမှာ တစ်ခါပဲ အဲလိုဆုံဖူးတယ်၊ အင်းလေ ဆုံစရာမှမရှိတာ...”

“ဖေဖေတို့က ဒီမှော်ဘီဘက်မှာ ရန်ကုန်ထဲမှ တော်တော်နဲ့ ရောက်တော့စာ”

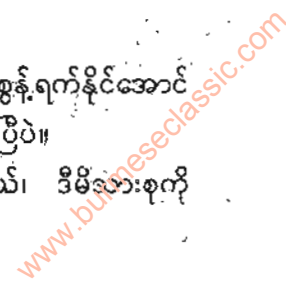
“ဖေဖေ ဒီဘဝကို ကျေနပ်လားဟင်”

“အင်း အင်း အင်းကွာ သမီးကို ဖေဖေ ဝန်ခံတယ်၊ ဖေဖေသူ့ကိုချစ်တော့ ကျေနပ်နေတယ်၊ ဒါပဲ”

ဘုရား ဘုရား

ထိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မစွန့်ရက်နိုင်အောင် ဖေဖေသံယောဇဉ်က တော်တော်နက်ရှိုင်းနေပြီပဲ။

အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုကြောင့်ရယ်၊ ဒီမိသားစုကို

ပိုပြီး ချစ်ခင်တွယ်တာ ငဲ့ညှာတာကြောင့်ရယ် ဖေဖေ ဤမျှရောင့်ရဲ ကျေနပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ကရုဏာ အကြင်နာတွေဖြင့် ကြမ်းတမ်းသည့်ဘဝကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နေရှာသည် ဖေဖေရယ်ပါ။

“သမီးရော”

“ရှင်”

“မေမေနဲ့ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်”

“မေမေ့ကို အကြာကြီးအဖော်လုပ်နော်”

“သမီးတို့ သားအမိလဲ သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ကြမှာ ဖေဖေသိပါတယ်။ ဖေဖေထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် သမီးတို့ အဆင်မပြေမှာ မပြည့်စုံမှာ ဖေဖေအဲ့ဒါပဲတွေ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဘာဆိုတာမှ မယူဘဲ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ဆင်းပြီး ဘဝကိုစခဲ့တာ မှတ်မှတ်ရရ အဲ့ဒီနေ့က ဖေဖေ အိတ်ထဲငွေလေး တစ်သောင်းကျော် ပဲပါတာ ဒါနဲ့ပဲ ဒီဘက်ကူး အိမ်ငှားပြီး ဘဝကိုစခဲ့ကြတယ်”

ကျွန်မမှာ ဖေဖေ့ကိုသနားလွန်းသဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားရသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် နှာမြောထိခိုက်မှုကြောင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါနေသည်။

တကယ်တမ်း ကျွန်မ ငိုသံထွက်မလာအောင် အတွင်းကျိတ် ငိုကြွေးမိခြင်းပင်။

ဖေဖေခမျာလည်း အတော်ပင်နာကျင်နေရှာပါလိမ့်မည်။ နှစ်တွေအကြာကြီး ချိုပြီးမတွေ့ခဲ့ရသည့် သမီးတစ်ယောက်ကို ဖြုန်းခနဲ ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ ဖေဖေရင်ထဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချခဲလိုက် ရသလို ယိုင်နဲ့နာကျင်နေရှာမှာ သေချာသည်။

ဖေဖေသည် သမီးတစ်ယောက်ကို မခွဲနိုင်သည့်နာကျင် ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေနှင့် နှင့်သီးနေတာ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဆင်ရှားစွာ မြင်ခွင့်ရနေခဲ့ပြီ။

“သမီး ဖေဖေ့ကို ကြည့်နေတာ အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီး ရှိနေတာ ဖေဖေသိနေတယ်။ သမီး တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ လာရတဲ့အချိန် ဖေဖေ့ကိုနားလည်လာလိမ့်မယ်”

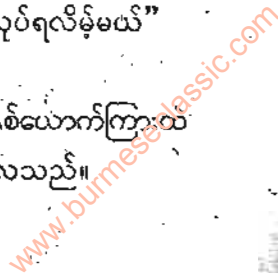
“ဟင့်အင်း”

“သမီးလေး”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သမီးမှာဘာမှမရှိဘူး၊ သမီး မမေ့ကိုသနားတယ် မေမေ့ကိုသမီးအဖော်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကျွန်မတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားထဲ ခဓိပ္ပာယ်များစွာဖြင့် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

ဘာကိုမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကျွန်မကို ဖေဖေကြည့်နေ
သည်မှာ မေးနေတာထက် များစွာကိုထိရောက်စေသည်။

ဖေဖေရယ်၊

ဖေဖေ ယူထားတဲ့မိန်းမက ကိုရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲလေ။

ဟင်အင်း

မပြောဘူး။

ဖေဖေ မသိစေရဘူး။

ဖေဖေ သိရင် သိပ်အနေရခက်လိမ့်မယ်။

သမီးလည်း ရင်တွေကွဲနေရပြီ ဖေဖေရယ်။

ချစ်သူဘဝ မရောက်ခင်ကတည်းက ဒုက္ခဆိုတာရော
စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေရော ရင်ဆိုင်ခံစားနေရပြီ သမီး ရင်မဆိုင်ရုံဘဲ
သမီးဟာ တွေဝေတဲ့ မပြတ်သားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ
ဖေဖေ၊ ဖေဖေလို သတ္တိမျိုးမရှိတာသေချာပါသည်။

“ဟော ပြန်လာကြပြီ သားအမိတွေ”

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးအတွက် အရက်ဖြူတစ်ခါလည်း ဝယ်
လာတယ်။”

“ဟင်...” ခနဲနေအောင် ကျွန်မမော့ကြည့်မိခိုက် ဘယ်လို
ရုပ်ဖမ်းလို့မိအောင် ဝတုတ်ကာ အဆီတစ်ထစ် အသားတစ်ရစ်ဖြ
လို့နေသည် ဖေဖေ ဇနီးကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်နိုင်အောင်ဖြစ်ရမ

ပြီ။

အန်တီလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရမှာလား။

အလျင်ကလို မပုံလို့ပြေးခေါ်လိုက်ရမှာလား။ ဟင်အင်း

ကျွန်မ ပြန်ဖို့ကောင်းနေပြီ။

ကျွန်မ သူမကို နှုတ်ဆက်ချင်လောက်အောင် ခံနိုင်ရည်မရှိ
တာမို့ ကပျာကယာ ရှောင်ပြေးလာခဲ့ရလေသည်။

* * *

အခန်း (၆)

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

“လာပါဦး ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်”

မေမေမျက်နှာက အပြုံးတွေသီးထနေသည်။ မေမေမျက်နှာက ကျေနပ်အားရဝမ်းမြောက်မှုက ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်နေသည်။

“မေမေကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာနေပုံပဲ”

“အင်း မေမေ ဘာလို့ပျော်နေလဲသိလား”

“ဟင်းအင်း”

“ဟိုသားအမိ ဒုက္ခရောက်ကြပြီလေ”

“ရှင်”

“သမီးသိတယ်မဟုတ်လား ဟိုတလောက မေမေ အကြွေးတစ်သိန်းခွဲပေးဘဲနေတဲ့ မိန်းမလေ၊ အကြွေးမရတာထက် စကားပြော တာ ဖိုက်ရိုင်းလွန်းလို့ပါ။ ခုတော့ ပညာပေးလိုက်နိုင်ပြီ သူ့သားလဲ အလုပ်ထွက်သွားပြီ ပြောတယ်”

“ရှင်”

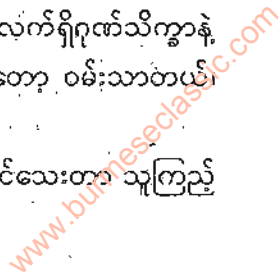
ဒင်းတို့ကဆိုးတာပါ သူ့သားအလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက မေမေတို့ရှယ်ယာဝင်ထားတာပဲ၊ ဒီကိစ္စ သိပ်လွယ်သွားတာပေါ့၊ ခုတော့ ကောင်းတယ်လေ ဟိုကောင်လေး အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

“ဟင်”

ခနဲကျွန်မလက်ထဲက ကျောင်းသွားမည့် ထမင်းဘူး ရေဘူး ထည့်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်းလေး လွတ်ကျသွားမတတ်အံ့အား သင့်စွာ တုန်သင်သွားရသည်။

“သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမကမွေးထားတော့လဲ သားလုပ်တဲ့ သူပဲအရှက်ရတာပေါ့၊ သားသမီးဘယ်လောက်တော်တော် ဘယ်လောက်ပဲ လိမ္မာပါစေဦး၊ မိဘရဲ့လက်ရှိဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ ခုတော့ ပြီးပြီ မေမေတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ အဲ့ဒါမှ အဲ့ဒီမိန်းမ အညွန့်ကျိုးမှာ...”

“နို့မို့ဆို လူကို သူကခြေရာတိုင်းချင်သေးတာ သူကြည့်

တော့လဲ အဆန်ကရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ စကားပြောရင် မိုးပေါ်က
ဝတ်တော့လဲ အတုနဲ့အစစ် ရောညှပ်ဝတ်တာ၊ ဒီကြားထဲ
မေမေ ကြားလိုက်သေးတယ် မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဆိုက ပွဲထိုင်
ပစ္စည်းတွေ ခဏငှားဝတ်ပြီး အတုတွေပြန်သုံးပေးသတဲ့”

“အို”

“အဲဒီ မုဆိုးဖိုလဲ သူ့ကိုသတ်မယ်ဖြစ်မယ် တက်ကဲဖြစ်နေ
တာပေါ့၊ တရားစွဲမယ်တောင် ဖြစ်နေသံကြားတယ်”

“အဲဒီလောက်ထိလား မေမေ”

“အင်းပေါ့ မေမေဖြင့် အရင်ကတည်းက ဒီမိန်းမကို
သိပ်ကြည့်မရခဲ့တာ၊ ခုဆို ပိုမုန်းရပါရောလား မေမေ ငွေပြန်မပေး
နိုင်လို့ရော၊ ပြီးတော့ ဟိုကျက်သရေယုတ်မရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်နေပြန်
လို့ရော ဘယ်ရမလဲ ဒါ မေမေအလှည့်ပဲ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့
လက်စားချေမှုပေါ့”

“ဒါမှ ကုမ္ပဏီမှာ သူ့သား သူ့အမေကြောင့် နာမည်ပျက်
တစ်လုံးနဲ့ နာမည်ကြီးနေမှာ”

မေမေက ပန်းသီးစိတ်တွေကို လှလှပပလှီးကာ ဘုရား
ဆွမ်းတော်တင်ဖို့လုပ်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား။

“ကို”

ကို တကယ်ပဲအရှက်တက္ကနဲ့ အလုပ်ထွက်ရတဲ့အထိ
ဖြစ်ရပြီ။

သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ရှက်ရှာလိမ့်မလည်း။

ဘယ်လောက်ထိ တနင့်နင့်ခံစားနေရရှာမလည်း။

မေမေတုန်းကလည်း ခင်ပွန်းတစ်ယောက်နဲ့ စွန့်လွှတ်
ဆုံးရှုံး လိုက်ရလို့ ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေက ရင်နှင့်ပင်မဆုံးခဲ့။

ခု မေမေက သူ့အလှည့်တဲ့။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စ ကိုနဲ့ မပတ်သက်နိုင် ခုတော့
ကိုက မြေဇာပင်ဖြစ်ရပြီ။

အို

မေမေဟာ အတ္တများသိပ်ကြီးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
တစ်ကိုယ်ကောင်းများ သိပ်ဆန်နေတာလား အဲလိုလဲမဟုတ်သေး
ဘူးထင်ပါရဲ့။

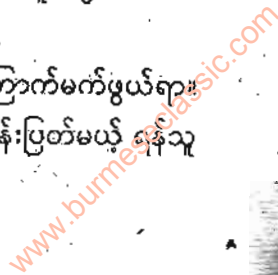
ကြည့်စမ်း

ကျွန်မနဲ့ သူ့ဘယ်လောက်ကံဆိုးကြတဲ့သူတွေလဲ။

ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်ခွင့်မရ။

အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ။

ခွဲလဲ သူ့မေမေနဲ့ ကျွန်မမေမေ သေခန်းပြတ်မယ့် ရန်သူ
တွေဖြစ်ကြပြီပေါ့။

ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ကြတော့။
 ရန်သူမှ တကယ် ရန်သူစစ်စစ် ဖြစ်ကြရပြီ။
 ရန်သူနှစ်ယောက် သင့်မြတ်ပြေငြိမ်းကြဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို
 မလွယ်ကူနိုင်။
 ကျွန်မတို့ ကံမကောင်းကြဘူး ကိုရယ်။

* * *

အခန်း (၇)

“အမေတို့ အိမ်ပြောင်းကြမယ်သား”

“ဗျာ”

“အမေတို့ အိမ်ပြောင်းကြမှ ဖြစ်မယ်၊ အမေ ဒီလမ်းထဲမှာ တစ်မိနစ်လေးတောင် မနေချင်တော့ဘူး သိလား၊ သိပ်ရှက်တယ် သိပ်လဲမုန်းတာပဲ၊ ဟိုမိန်းမကြီး မတရားလုပ်ထားတာ လုံးဝ မတရားဘူး လုံးဝကိုမကျေနပ်တာ”

“နေပါစေဗျာ”

“ဘယ်နှယ်နေပါစေရမလဲ ဒင်းမတရားလုပ်လို့ ငါ့သား လေး အရှက်ထက်အကျိုးနည်းဖြစ်ရတာ တကယ်ဆို အမေတို့ မိန်းမချင်း ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ သားနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒါကို ဒင်းတ အမေ့သတင်းကို အပုပ်ချပြီး ဖြန့်ပစ်လိုက်တာ”

“တောက် အဲဒီကုမ္ပဏီမှာမှ ငါ့သားဝင်လုပ်မိတဲ့အဖြစ် ဒါကြောင့်လဲ ဒင်းမောက်မာပြီး အပေါ်စီးကလုပ်ချပစ်တာ သုံးလစာ လစာဖြတ်တာကို လက်ခံရင်လက်ခံ၊ မလက်ခံရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်အလုပ်ထွက်၊ သားရယ် ဘယ်လောက်ခံပြင်း ဖို့ကောင်းလဲ၊ အမေ ကျေကိုမကျေနပ်ဘူး။”

အမေ့မမျှာ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်ရတာကို တော်တော်ကြီး စိတ်ဆိုးတုန်လှုပ်နေသည်။

မတတ်နိုင်။

ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီ။

ခု ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိတော့။

ကုမ္ပဏီမှာလည်း အမေကြိုယူထားသည့် ငွေကိစ္စကြောင့် မျက်နှာပျက်ရသည်။

ကျွန်တော် မျက်နှာမပြရဆုံးက သက်ငြိမ်ပင်၊ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့်အမေက သူမအမေဆီမှာ ငွေချေးကာ ပြန်မဆပ်နိုင်တော့ခြင်း။

ထိုကိစ္စ သူမလည်းသိလောက်မည် ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ကို ဘယ်လိုထင်မည်မှသိ။

ကျွန်တော် ဖြေလဲမရှင်းပြချင်တော့။

ရင်လည်း ရင်မဆိုင်ရဲ။

ကျွန်တော့်ကို ကြေကွဲရင်နာစွာ စိုက်ကြည့်နေမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်တော်ရင်မဆိုင်ရဲ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ပျက်သုဉ်းပြုလွှင့်နေသည့် ဖရိုဖရဲမျက်နှာနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲတာပါသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ သက်ရယ်။

မေမေ အခုလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ခဲ့လို့ပါ။ ကျွန်တော်တစ်နေ့ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားပေးပါမယ်။

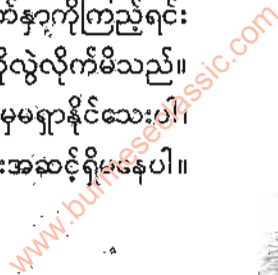
ခဲချိန်မှာ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ ကျွန်တော် တတွင်တွင်ပြောနေမိမှာ အသေအချာပါပဲ။

“သား”

“မင်း ဘာတွေတွေ့နေလဲ၊ ဘာမှအားမယေန်နဲ့၊ မင်း ပညာတတ်၊ စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာပဲ တစ်ခုမရရင် တစ်ခုတော့ရမှာပေါ့၊ ဇွမ်လျှော့နဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ အမေလဲမတတ် သာလွန်းလို့ ပြန်မပေးနိုင်တာပါ”

ဒေါသတွေနှင့်သီးနေသည့် အမေမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မကြည့်ရက်တော့သလို ခေါင်းကိုလှဲလိုက်မိသည်။

ခဲချိန် ကျွန်တော် ဒီငွေတွေကို ဘယ်လိုမှမရှာနိုင်သေးပါ၊ မေမေ့ကိုတောင် အားမေးနှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံးအဆင့်ရှိမနေပါ။

“ဒင်းက ခုလိုလုပ်တော့ အမေကလဲ ဒါပဲ လုံးဝပြန်မပေးဘူးပေါ့၊ ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက ဘယ်ကလာ နိုင်ငံခြားမှာနေရမလဲ အမေတူမနဲ့ယူပြီး ထွက်သွားတာ အဲဒီကိစ္စနာ ထားပုံရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခုလောက် ပြန်တွယ်လွတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“အမေရယ် တော်ပါတော့”

“အမေက အမှန်ကိုပြောလေ သူ့ယောက်ျားတောင် သူမနိုင်တာ သူမှာလဲ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ သားပေါ်ကြတော့ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းမစာဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ အမေ”

“ဟဲ့ သား ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း အမေက စကားကပြောတုန်း သူက ကောက်ကာင်ကာ ထွက်သွားပြီ”

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်းလို့ပါ အမေရာ။

ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမက မွေးတဲ့သားဟု နစ်နစ် နာနာပြောနေတော့မှာ။

ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကိုတောင် ရင်မဆိုင်ရဲတော့လောက် အောင် ရှက်လွန်းလို့ပါအမေရာ။

အမေနဲ့ သက်ငြိမ်အမေ လူကြီးချင်းကိစ္စကြောင့် အငြိုးတွေ အမျက်တွေနဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်ကြရတော့မယ်။

ကံဆိုးတာက ရန်သူဖြစ်သွားတဲ့ သားနဲ့သမီးက ကျွန်တော်နဲ့သက်ငြိမ် ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကံဆိုးကြပါတယ် အမေရာ။

* * *

အခန်း (၈)

“သက်”

“တစ်ချက်လောက် လှည့်ကြည့်ပါအုံး သက်ငြိမ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်စရာရှိလို့ပါ။ ပြီးရင် ကျွန်တော်ပြန်သွားပါမယ်”

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စိတ်မတင်းနိုင်တော့ ကျွန်မကျောင်းဆင်း ချိန် ကားရပ်စောင့်နေကျ နေရာလေးကို သူ့အမြဲလာတတ်သည်။

ခုဆီ သူ့ရောက်မလာခဲ့တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မ သူ့လာမလာဟု မျှော်တတ်တာ ဝန်ခံပါသည်။

သူ မလာတော့ဘူးဟု သိရပြန်ရင်လည်း ပြင်းပြမှုတတ်သိပ်စွာ သတိရ လွမ်းဆွတ်မိတာအမှန်။

အိပ်မက်ထဲထိပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

အိပ်မက်ထဲထိတောင် သူ့မျက်နှာက ဖရိုဖရဲ ပျက်သုဉ်း လွင့်လျက် ကျွန်မကိုချစ်ကြောင်း ကျွန်မ အချစ်ကို ခူးထောက် သူ့ကြောင်းတွေပဲ အမြဲလိုလို အိပ်မက်မက်တတ်သည်။

ထိုအချိန်တွေဆို ကျွန်မ လန့်ဖျက်ကာ နိုးလာခဲ့သည်။
“ကို”

ဟု ယောင်ယမ်းကာ ရေရွတ်ညည်းတွားမိသည်ထိ။
သို့သော်

ချက်ချင်းပင် ဖေဖေမျက်နှာ မပုံမျက်နှာနှင့်ကလေးတွေ ကိုနှာကို မြင်ရပြန်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ထိတ်လန့်စွာ မောင်း တတ်ရသည်ချည်းပင်။

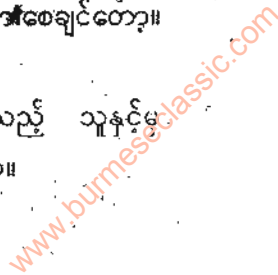
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေနှင့်သူ ဆွေမျိုးအရင်းအချာကြီးဖြစ်နေ

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာမှ ကျွန်မ ထပ်ပြီး နှလုံးသားကို ဦးစားမပေး နိုင်။ ပြီးတော့ မေမေ ငွေဖေကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ခံစား တာရတာ နှစ်အတော်ကြီးကြာခဲ့ပြီပြီ။

ကျွန်မနှင့် မေမေ ထိုဝေဒနာမျိုးထပ်မံခံစားစေချင်တော့။
ပြီးတော့

ဖေဖေနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာတော်စပ်နေသည့် သူနှင့်မှ ကျွန်မ နှလုံးသားဆန္ဒကို ဦးစားမပေးချင်တော့။

သိန်းမင်းစာပေ

မဖြစ်နိုင်

ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တာသေချာသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို အပြီးမေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမည်။ ဒါ အကောင်းဆုံးပင်။

“သက် တဆိတ်လောက် ငဲ့ကြည့်ပေးပါ”

“သက်နားကို ကျွန်တော်ရောက်နေပါပြီ”

ကျွန်မ စိတ်ကိုတင်းကာ နှုတ်ခမ်းကို တချက်ကိုက်ရင် သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပြောဖို့ မော်အကြည့်မှာ သူ့မျက်နှာက ကြေကွဲရင်နာဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် နင့်သီးနေသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကျွန်မ တွေ့ဖူးသမျှ မျက်နှာတွေထဲမှာ ဒီညနေခင်းလေ တွေ့ရသည့် မျက်နှာက ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးပင်။

“သက်”

“ကျွန်တော်လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ရှင်” ခနဲ ပြန်မရေရွတ်မိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနည်း ထိန်းလိုက်ရပေမဲ့ နှလုံးသားကတော့ “အက်” ခနဲ တစ်ချက်ကြေ ရပြီ။

“မေမေ့ဘက်က မှားခဲ့တဲ့အမှားကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်

လာတောင်းပန်တာပါ”

“သက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သက်ရဲ့မေမေဆီ လာတွေ့ပြီး တောင်းပန်ချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲလောက် သတ္တိမရှိဘူး သက်...”

“မေမေ့အမှားတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်လိုက် တဲ့အထိ လျော်ပေးလိုက်ပါတယ် သက်ကျေနပ်ပါ”

“ဟင့် အင်း”

စိုးရိမ်တကြီး ကျွန်မ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ။

“ကျွန်မဘက်က တားမြစ်မှုက အဲ့ဒါတွေနဲ့မဆိုင်ဘူး ရှင့်မေမေနဲ့ ကျွန်မမေမေ လူကြီးချင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မ ဆွဲ ထည့်ပြီး တွေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် အဲ့လောက်လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် တရားချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေကိစ္စ မပြောဘဲ နေကြရအောင် ခု ရှင် ဘာပြောချင်လဲ ပြောပါ ပြီးရင်ပြန်ပါ”

“စိတ်ကျပါ သက်။ ခု ကျွန်တော် သက်ကို အပြီးလာနှုတ် ဆက်တာပါ”

“အပြီးလာနှုတ်ဆက်တာ” ဆိုသည့် သူ့စကားက ကျွန်မ

နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းနိုင်ခဲ့တာမို့ မျက်ရည်ကကျချင်လာသည်။

သူ ဘယ်သွားမလို့လဲ။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းတော့မယ်”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မနှုတ်က အာမေဩတ် စကားသံတစ်ခွန်းက လွတ်ထွက်သွားကာ ရင်တစ်ခုလုံးလဲ အရှိန်ငြီးငြီးလောင်မြိုက် ပူလောင်သွားတော့သည်။

“မနက်ဖြန်ပဲ သက်”

“ဪ”

“အဲဒါ သက် ကျွန်တော်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်မတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဝေးကြီးကိုထွက်သွားပေးပါမယ် သက် စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

“အို”

“ရှင် ရှင်ငိုနေတယ် ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အလန်တကြားဖြစ်ကာ မေးမိသည်ထိ သူ့မျက်ဝမ်းကနေ လိမ်စင်းလာသည့် မျက်ရည်စက်တစ်ချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ မဖြေပါ။

ဒါ ဒါ မျက်ရည်အစစ်တွေပါ။

ကို ငိုနေတာလေ။

ကျွန်မ အငိုက်မိကာ မှင်တက်ကြောင်ငေးကြည့်မိဆဲ သူ့ချာခနဲနေအောင် ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟင်”

ကျောင်းဆင်းချိန်မို့ ရှုပ်ထွေးများပြားလှသည့် ကားလမ်းမကို တဟုန်ထိုးဖြတ်ကူးဖြေးနေသည့် သူ့ကို ကျွန်မ ဖိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ပါးစပ်ဟသွားရသည်။

“ကို”

ကားတန်းကြီး တစ်ခုလုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဆူညံရှုပ်ထွေးသွားကာ ကားဟွန်းတီးသံတွေ တတိတီနှင့် ညံ့စည်သွားတော့သည်။

ဘုရား ဘုရား

သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊

ကားမတိုက်မိပါစေနဲ့။

သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ထို လျှပ်တစ်ပြတ်လေးအတွင်းမှာ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အဖြေတစ်ခုကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်သွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကို”

“အမလေး”

“ကျွ”

ကားတစ်စီးက သူနှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်ကာ “ကျွ” ခနဲအမြန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သံကြားရတော့ ကျွန်နားနှစ်ဖက်ကို အလန့် တကြား ပိတ်မိလိုက်သည်ထိ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

ပြီးတော့ ခဏတာ သေဆုံးသွားသလို သတိလက်လွတ် ခဏကြာတော့မှ ကျွန်မ သတိတစ်ချက်ပြန်ဝင်လာကာ မရဲတရဲကြည့်လိုက်သည်။

သေပြီလား။

ကို သေသွားပြီလား။

မြတ်စွာဘုရား

သူ သေပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုရယ်”

ကျွန်မ ရင်ထဲက ရင်ပွင့်မတတ်အောင် ညည်းမိကာ ကားတန်းကြီး ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ အရင်လို ကားတွေပုံမှန်သွားဆဲ။

သူလည်း လမ်းတဖက်ကိုရောက်နေခဲ့ပြီ။

အို တော်ပါသေးရဲ့။

ကိုရယ် တော်ပါသေးရဲ့။

ကျွန်မ ရင်ထဲဟက်တက် ပွင့်ကွဲထွက်သွားသလို ဖြစ်လိုက်ရ သည့် ခံစားမှုကို “အချစ်” ဟု နားလည်မိသည်။

သို့သော်

ကျွန်မ သတ္တိ မရှိပါ။

သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် လှမ်းမခေါ်ရခဲ့ပါ။

ကျွန်မ ရင်ထဲ “အချစ်စစ်စစ်” ရှိနေပါလျက်နှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း “အချစ်စစ်စစ်” ရှိနေပါလျက်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်မလာကြ ပါ။

ကံဆိုးလိုက်ကြတာ။

ကံဆိုးလိုက်ပါဘိတော့ကွယ်။

ကိုရယ်။

ရှင် ကျွန်မကို မေ့မပစ်ပါနဲ့။

ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုမေ့မပစ်ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်မရတဲ့ ကံဆိုးကြတဲ့ သူတွေပါ။

ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်တယ်။

ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်ပါတယ် ကိုရယ်။

ဟု ကျွန်မ ရင်ထဲမချိတင်က ယူကြုံးမရုစွာ ရေရွတ်လိုက်မိ သည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး သူ ကျွန်မ ဘဝထဲက တကယ်ပင်

ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မမှာ နေ့စဉ်လုံးသားထဲ နစ်ဝင်အောင် နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သည့် အချစ်တွေနှင့် သူ့ကို သတိရရင်း၊ လွမ်းဆွတ်ရင်း မျှော်ယောင်မိရင်းနဲ့ပါ။

* * *

“ဆယ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက်”

ဤလောကတွင် သူချစ်ရမည့် တစ်ယောက်တည်း
 သောသူမှာ သူမတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။
 “ဆယ်နှစ်”ဆိုတဲ့ ကာလဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့
 ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေမဲ့ ရင်ထဲက
 “အချစ်”ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲနိုင်တာ
 သေချာလှသည်။ ။

အနန်း (၉)

ဆယ်နှစ်နီးနီး ဘာသတင်းအစမှ မရအောင် သူတို့သားအမိ
သတင်းက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး သူ ကျွန်မကို စာတစ်စောင်မျှမရေး၊
ဖုန်းလည်းမဆက်၊ ဘာအဆက်အသွယ်မှလဲ မလုပ်ပါ။

တကယ်တော့ သူ သေဆုံးသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူ ကျွန်မဘဝထဲကနေ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်မ ရင်နာစွာ အံ့ဩရသည့်နှစ်တွေ မနည်းတော့။

ခုဆို ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့တာကြာပြီ၊ ဒီနှစ်တွေ
ထဲ ဖေဖေလည်း အရက်ဖြူတွေသောက်ရာက အသည်းကျွမ်းကာ
ဆုံးသွားခဲ့သည်။

မေမေ ဖေဖေ အသုဘဆီမသွားပါ။ သတင်းလည်းသွား

မမေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မသာ ဖေဖေ အသုဘကိစ္စတွေကို မပုံနှင်တိတ်
တဆိတ် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

မေမေ ဖေဖေအပေါ် စိတ်ပြတ်နိုင်တာ ကျွန်မ အံ့ဩစွာ
ကြေကွဲရသလို သူ ကျွန်မကို အပြီးတိုင် ဘာအဆက်အသွယ်မှ
မလုပ်ခဲ့တာကိုလဲ အံ့ဩစွာ ရင်နာရလေသည်။

“ကိုရယ်”

သက်ငြိမ်အေးချမ်းဆိုတဲ့ ကျွန်မကိုမေ့ရက်နိုင်ပြီပေါ့။

အင်းလေ

ကျွန်မကိုယ်တိုင် မေ့ခိုင်းခဲ့တာပဲ။

ကို့ ကို ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာက ကျွန်မ ဆရာမ
လုပ်နေသည့် လသာ(၂) ကျောင်းရှေ့က သစ်ပင်ရိပ်ကြီးတစ်ခု
အောက်မှာ။

ဒါ နောက်ဆုံးပင်။

ထိုနေ့က သူ့ကို ကားမတိုက်မီခဲ့တာ သေချာသည်။ သူ
လမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ ယနေ့ထက်တိုင်။

ကျွန်မကတော့ မမေ့ပါ။

တစ်ခါက ဒူနှင့်ကျွန်မ ကားထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ
ထိုင်ကာ စကားပြောဖူးသည်။

သူ့ကို သတိရတိုင်း ထိုနေရာလေးမှာ ကျွန်မ သွားထိုင်နေ

ကြ သူ့ကိုလွမ်းဆွတ်နေကျ။

ကားထဲမှာ သူက ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကိုလဲ သုတ်ပေးပေးသည်။ ကျွန်မ လက်ကလေးကိုပါ ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူ့နှလုံးသားနှင့်ကပ်ကာ သူ့ရင်ခုန်သံကိုလဲ နားထောင်ခိုင်းပေးသေးသည်။

ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခဏခိုလှုံပေးသေးသည်လေ။
ဘယ်လောက် လွမ်းစရာကောင်းလိမ့်မလဲ။
ခုချိန် ထိုရင်ခွင်ကို တမ်းတလည်း သူမရှိတော့။
ဘယ်ရောက်နေတာလဲကွယ်
ဘယ်မှာ ပုန်းနေတာလဲ။
ထွက်လာခဲ့ပါတော့လား ကို။

ခုဆို မေမေလည်း ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်လောက်ပါပြီ။ ကျွန်မ ဒီနေ့ချိန်ထိ ကိုကို စောင့်နေတာ၊ ကို သိစေချင်လိုက်တာ ကိုရယ်။

ဘယ်မှာများ ပုန်းရှောင်နေတာလဲကွယ်။
မိခင်နှစ်ယောက် ရန်သူတွေ ဖြစ်နေကြမှတော့ ကျွန်မတို့ နှလုံးသားကို သော့ခတ်လိုက်ကြရတာ ရင်နှင့်မဆုံအောင်ပါပဲ။ ကို ဝမ်းနည်းသလို ကျွန်မလည်းဝမ်းနည်းတာပေါ့။
ခုတော့

ကို ကျွန်မကို တကယ်မေ့သွားနိုင်တယ်နော်။
ကျွန်မကသာ ကိုကို မမေ့နိုင်သူဖြစ်ရပြီ။
“ကို”

“ကိုရယ် သတိရလိုက်တာကွယ်”

ကျွန်မ သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးကို မှီရင်း လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပိုက်ကာ အင်းလျားရေပြင်ကြီးကို လှမ်းငေးရင်း နှုတ်မှလည်း တဖွဖွရေရွတ် ညည်းတွားနေမိခြင်း။

ကားလေးကတော့ သူ့သခင်ကိုစောင့်နေသည့်အလား ကိုထိုင်ခဲ့သည့်နေရာမှာ တခြားသူ ဘယ်သူမှ မထိုင်စူးခဲ့ပါ။

ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့ဘေးက နေရာလွတ်လေးက ကိုအတွက်ပါ။
ကျွန်မ ဒီထိုင်ခုံလေးကို ကြည့်ကာ နေ့တိုင်း လွမ်းဆွတ်ရသည်ချည်းပင်။

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သူ့ကို ကျွန်မ အရမ်းသတိရနေမိတာ၊ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင် အရမ်းလည်းငိုချင်နေသည်။ သူထွက်သွားတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို ဆယ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါ့။

ကျွန်မရင်တွေ တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလှမတတ် သတိရနေမိတာ သူကတော့ သိနိုင်မှာမဟုတ်။

“ကိုယ်”

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲဟင်”

“ဟင်”

ခနဲနေအောင် ကျွန်မ လန့်ဖျပ်ထိတ်လန့်လွန်းစွာ နောက်ကို

လှည့်မကြည့်ရဲသေး။

ဘယ်သူလဲ

“ကို”

“ကို” လားဟင်

ဟင်အင်း သူမှမရှိတာ

ဒါ ကိုအသံပဲ။

ကိုတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။

သူက ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီဥစ္စာ။

ကို မဟုတ်ရင်၊ ဘယ်သူလဲ။

“ဘယ် သူ လဲ”

ကျွန်မ သိပ်ကြောက်သွားခဲ့ပြီမို့ အသံတွေက တုန်တုန်
ယင်ယင် ဒီမနက်ခင်းလေးမှာ သရဲလာခြောက်တာလဲ မဖြစ်နိုင်။

“ကျွန်တော်ပါ”

“မိုးလဲ”

“ရှင်”

ဖြန်းဆို ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကျွန်မ

နောက်ကျောတည့်တည့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ။

“ဟင်...”

ကြည့်စမ်း

တကယ့် သူပင်

ကို မှ ကို

ဘယ်သူမှမဟုတ်

ဆယ်နှစ်တိတိကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေပေမဲ့ အလျင်က

အတိုင်း ပိုတောင်ချောလာသလိုပင်။

အိုး ဖြူဖွေးသန့်စင်နေလိုက်တာ

ချောလိုက်တာ ကိုရယ်

“ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာလဲ သက် ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်ကို ခေါ်တာလားဟင်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် သက်ကိုလာတွေတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နှင်
မထုတ်တော့ဘူးမလားဟင် သက်”

“ရှင် ရှင် ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲဟင် ကျွန်မအိပ်မက်နေ
တာလား”

“သက်ငြိမ် အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်... ကျွန်တော်

မိုးလေပါ၊ သက်ကို ဒီနေ့ထိမပြောင်းလဲတဲ့ အချစ်တွေနဲ့”

“တော်ပါ ရှင်တကယ်ထွက်သွားပြီးမှ ”

“သက်ရယ် ကျွန်တော် သက်ကိုလာနှုတ်ဆက်ပြီး၊ နောက်နေ့အိမ်ပြောင်းသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သင်္ဘောလိုက်သွားတာ တောက်လျှောက်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်သွားတာ၊ ဒီမှာနေရင်လဲသက်ကို မခွဲနိုင်တာနဲ့ လာတွေ့မိဦးမှာ ကျွန်တော် သက် စကားကို နားထောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် သက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ထွက်သွားတော့တာ မေမေ့ကိုလဲ အဝေးကနေပဲ ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်၊ မေမေလဲ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်”

အို”

“ကျွန်တော် ပြန်မလာခဲ့ဘူး သက်၊ မေမေ ဆုံးတာတောင် ကျွန်တော်ပြန်မလာခဲ့ဘူး၊ ဟိုမှာပဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့် မြုပ်နံ့ထားခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ခုမှ ဘာလို့ပြန်လာသေးလဲ”

ဝမ်းနည်းရင်းမှ ဒေါသကဖြစ်ချင်လာပြီမို့ ကျွန်မရှိက်သံနှင့် ရန်တွေ့ မိတော့ သူက ကျွန်မကိုလွမ်းဆွတ်စွာကြည့်ရင်း။

“လွမ်းလို့၊ အရမ်းသတိရတာနဲ့”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်ခွဲထားခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဒီဆယ်နှစ်အတွင်း ဘာတွေ ပြောင်းလဲသွားလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ ပြန်လာတာ”

“သေလိုက်တော့ပေါ့”

“ဟောဗျာ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သက်၊ ကျွန်တော် သက် စိတ်ချမ်းသာအောင် သက် စကားကို နားထောင်ခဲ့တာလေ”

“ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာခဲ့တယ်လို့ ရှင်ကိုပြောမိလို့လား”

“ဟင် ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လွမ်းခဲ့တယ်ပေါ့”

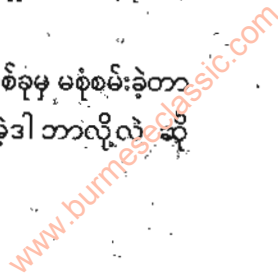
“သေပစ်လိုက်”

ကျွန်မ သူ့ရှင်ဘတ်ကိုတွန်းပြီး ထွက်သွားဖို့အလုပ်မှာ သူက ကျွန်မ ခါးလေးဆီကနေ သိုင်းဖက်လိုက်ကာ...”

“မသွားပါနဲ့ သက်ရယ် ဆယ်နှစ်တိတိ ခွဲထားခဲ့ရတာ ကျွန်တော့်ကို မသနားဘူးလားဟင်”

“ရှင် ဘာလို့မဆက်သွယ်တာလဲဟင်၊ ရှင် သိပ်နေနိုင်တဲ့ သူ”

“ကျွန်တော် သက်အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မစုံစမ်းခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ သက်ကိုလဲ မဆက်သွယ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဘာလို့လဲ ဆို

တော့ သက်အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ကျွန်တော် မကြားနိုင်လို့ဘဲ”

“တော့ပါ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ ခုဆို အပျိုကြီးတောင် အခေါ်ခံနေရပြီ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်လား ဒီအချိန်ထိ လှလှပပနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်း တုန်းပဲနော်၊ ဒါထက် ဘယ်သူ့ကို သက် စောင့်နေတာလဲဟင်”

“ဟင် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း”

ကျွန်မကို သူပြုံးထေ့ထေ့နှင့် စနေတာသိလိုက်သဖြင့် ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်မိကာ သူ့ ရင်ဘတ်တွေကို ထုရိုက်မိတော့ သည်။ ဖွဖွလေးပေါ့ကွယ်။

“သက်ရယ် ဖြည်းဖြည်းထုပါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ ကြေလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ၊ သက် ပြန်ကုပေးရမယ်နော်”

“ဘယ်သူက ပြန်ခေါ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ထဲကသိနေတယ်၊ သက် ကျွန်တော့်ကို လွမ်းရင် ဒီနေရာလေးမှာ ရှိနေမှာလို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးသိပ် မှန်သွားတယ် ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ သက်၊ သက်လဲ အရင်လိုပဲ ဘာမှကိုမပြောင်းလဲတာ”

“မုန်းတယ်”

“ဟင် တကယ်လား ကောင်းပြီ သက်၊ သက် မုန်းတယ်ဆို

ရင် ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ဓားနဲ့သာထိုးချလိုက် ကျွန်တော်ဓားထည် လာတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး ကျွန်တော် ထွက်မသွားတော့ဘူး သက်သာ ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ပစ်လိုက်”

သူက ဘောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်ထဲက အိတ်ဆောင် ဓားမြှောင်လေးကို ကျွန်မ လက်ထဲလာထည့်တော့ ကျွန်မ ထိတ်လန့်ရင်း သူ့ကိုလည်း ပိုချစ်မိရင်းဖြင့် ကျွန်မ ဓားကို ရေထဲလှမ်းပစ်ချလိုက်သည်။

“ရှင် အဲ့လောက် အ ရလား ကို”

“ခင်ဗျာ”

“ဆယ်နှစ်တိတိ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေရမှာလဲ၊ ဒါကို ရှင်နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလားဟင်”

“ဟာ ဒါဖြင့် သက်က ကျွန်တော့်ကို”

သူ့အကျယ်ကြီး “ဟေ့” ခနဲ ထအော်လိုက်ကာ ကျွန်မကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ကာ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ အသံတစ်ခုဖြင့်

“ဆယ်နှစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ကောင်း ကောင်းကြီး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ပေမဲ့ ရင်ထဲက အချစ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးနော် သက်”

“ဒါ မလွဲမှားနိုင်တဲ့ သေချာမှုတစ်ခုပဲ ကို၊ ကျွန်မ ရင်ထဲ အဲ့ဒီသေချာမှု ကြီး ရောက်နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ

၂၆၄

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကိုရယ်”

“သက်ရယ် ကျွန်တော်လဲ ဒီနှစ်တွေမှာ သက်ကို လွမ်းတိုင်း အိပ်မက်တိုင်းမှာ ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အနမ်းတွေက တကယ်ကို ဒဏ္ဍာရီ ဆန်ခဲ့တာပါ...”

“သိပ်လွမ်းခဲ့ရတာပါဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မဝနိုင်အောင် မြတ်နိုးမှုတွေ နှင့်သီးလှိုင်းထန်လျက်...

အိမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

